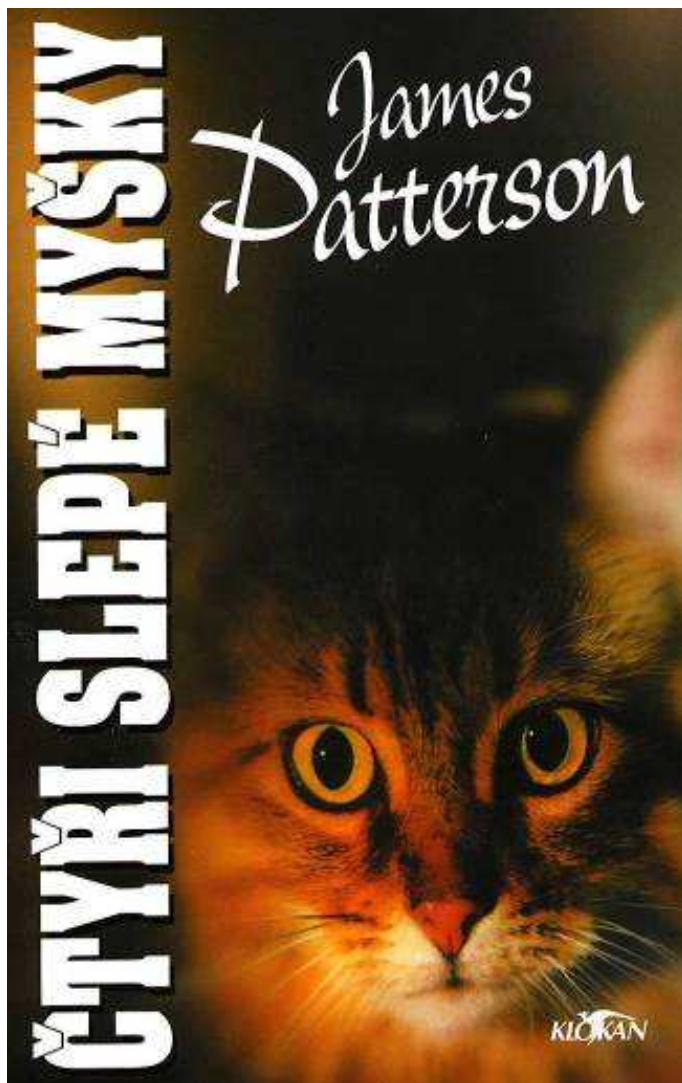

Patterson James

ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY

OBSAH

Alex Cross dospěl k rozhodnutí odejít od washingtonské policie. Když se u něj objeví jeho parták John Sampson s tím, že jejich starý přítel byl obviněn z vraždy a platí pro něj nejpřísnější vojenské zákony, hned je vše jinak. Důkazy jsou natolik přesvědčivé, aby obviněného stály život. Cross a Sampson se okamžitě pustí do vyšetřování. Vedeni lety praxe v ulicích i svými téměř telepatickými schopnostmi se oba stále hlouběji noří do prostředí armády, prostoupeného podivným pojetím cti, ambiciózností i drsnou pomstychtivostí, aby nakonec stanuli tváří v tvář nejnebezpečnějšímu vrahovi, s jakým se kdy setkali.

Prolog

VRAŽDY MODRÝCH ŽEN

Kapitola 1

Marc Sherman, oblastní prokurátor okresu Cumberland v Severní Karolíně, odstrčil starou dřevěnou kapitánskou židli od stolu obžaloby a po ztichlé místnosti se rozlehlo hlasité zaskřípění.

Pak Sherman povstal a pomalu přistoupil k lavici porotců, kde devět žen a tři muži - šest bělochů a šest Afroameričanů - netrpělivě čekalo na jeho slova. Sherman se jim líbil. To ho nijak nepřekvapilo, čekal to. Věděl také, že už ten dramatický případ vraždy vyhrál, dokonce i bez plamenné závěrečné řeči, kterou se právě chystal pronést.

Přesto si však to shrnutí nechtěl nechat ujít. Cítil, že chce vidět, jak se seržant Ellis Cooper zodpovídá za své zločiny. Ten voják spáchal ty nejodpornější a nejzbabělejší vraždy v dějinách okresu Cumberland. Takzvané Vraždy modrých ženy. Lidé tohoto okresu předpokládali, že Ellise Coopera, který byl shodou okolností černoch, potrestá, a on je nezklame.

Oblastní prokurátor spustil: „Tuhle práci už nějakou dobu dělám - sedmnáct let, abych byl přesný. Za celý ten čas jsem se však nikdy nesetkal s takovými vraždami jako ty, které byly spáchány v prosinci loňského roku obžalovaným, seržantem Ellisem Cooperem. To, co začalo jako výbuch žárlivosti namířený proti jedné z obětí, Tanye Jacksonové, se změnilo ve strašný masakr tří žen. Všechny tři byly manželky a matky. Dohromady zbylo po těchto ženách jedenáct dětí a samozřejmě tři truchlící manželé, nepočítaje příbuzné, sousedy a přátele.

Onoho osudného pátečního večera uspořádaly Tanya Jacksonová, Barbara Greenová a Maureen Brunová cosi jako ‚dámský dýchánek‘. Zatímco jejich manželé hráli jako obvykle karty ve Fort Braggu, sešly se jejich manželky, aby si popovídaly a pobavily se. Tanya, Barbara a Maureen byly velmi dobré přítelkyně. Toho pátku se

setkaly v domě Jacksonových, kde Tanya a Abraham vychovávali své čtyři děti.

Kolem desáté, poté, co na základně požil značnou dávku alkoholu, vstoupil seržant Cooper do domu Jacksonových. Jak jste slyšeli od svědků pod přísahou, byl viděn dvěma sousedy před jejich domem. Pokřikoval na paní Jacksonovou, aby vyšla ven.

Pak seržant Cooper vtrhl do domu. Vojenským nožem, bodnou zbraní z výzbroje zvláštních jednotek Armády Spojených států, zaútočil na Tanyu Jacksonovou, která se mu postavila do cesty. Zabil ji na místě jediným bodnutím. Seržant Ellis Cooper pak obrátil nůž proti jedenatřicetileté Barbaře Greenové. A nakonec proti Maureen Brunové, které se skoro podařilo uprchnout z místa masakru, ale Cooper ji chytil v domovních dveřích. Všechny tři ženy zemřely rukou silného muže, který byl vycvičen pro boj muže proti muži v Armádním centru Johna F. Kennedyho, základně armádních zvláštních jednotek.

Bojový nůž byl identifikován jako majetek seržanta Coopera, smrtící zbraň, kterou vlastnil od počátku sedmdesátých let, kdy se vrátil z Vietnamu. Na noži byly nalezeny otisky prstů seržanta Coopera.

Jeho otisky byly nalezeny také na oděvu paní Jacksonové a paní Greenové. DNA z částek kůže pod nehty paní Jacksonové se shodovala s DNA seržanta Coopera. Na místě činu se našly prameny jeho vlasů. Sama vražedná zbraň byla ukryta v podkroví Cooperova domu. Stejně tak i milostné dopisy, které psal Tanye Jacksonové - a které se vrátily *neotevřené*.

Viděli jste nepopsatelně hrůzné fotografie toho, co seržant Cooper těm třem ženám udělal. Poté, co je zabil, pomaloval jejich obličej strážidelnou modrou barvou. Stejně jim natřel i prsa a břicha. Je to zabiják a šílenec. Jak už jsem řekl, s tak příšernými vraždami jsem se ještě nesetkal. Sami víte, že je možné vynést jen jeden verdikt. Ten verdikt zní vinen! Zbavte svět toho monstra!"

Náhle seržant Cooper povstal ze svého místa u stolu obhajoby. Obecenstvo v soudní síni zalapalo po dechu. Byl urostlý a měřil skoro dva metry. Ve svých padesáti pěti letech měl v pase stále těch osmdesát centimetrů, jako když v osmnácti nastupoval do armády.

Na sobě měl vycházkovou uniformu a mezi vyznamenáními na jeho hrudi se lesklo i Purpurové srdce a Stříbrná hvězda. Navzdory okolnostem působil impozantním dojmem. Náhle promluvil jasným, dunícím hlasem.

„Nezabil jsem Tanyu Jacksonovou ani ty dvě další ubohé ženy. Toho večera jsem do toho domu vůbec nevstoupil. Nenatřel jsem jejich těla na modro. Nikdy jsem nezabíjel, jen pro svou zemi. Ty ženy jsem nezabil. Jsem nevinný! Jsem válečný hrdina, proboha!"

Seržant Cooper přeskočil dřevěnou branku v přední části soudní síně. Ve vteřině byl u Marka Shermana, srazil ho na zem a začal mu bušit pěstmi do obličeje a hrudi.

„Ty lháři, lháři!" křičel Cooper. „Proč se mě pokoušíš zabít?"

Když se příslušníkům justiční stráže konečně podařilo Coopera odtrhnout, měl už žalobce roztrhanou košili a sako a na obličeji měl krev.

Marc Sherman se vyhrabal na nohy a znovu se obrátil k porotě. „Je třeba ještě něco dodávat? Verdikt zní vinen. Zbavte svět toho monstra."

Kapitola 2

Skuteční vrazi nijak neriskovali tím, že se jako diváci zúčastnili posledního dne přelíčení v Severní Karolíně. Chtěli vědět, jak to všechno skončí, nemohli si to nechatujít.

Vedoucí týmu byl Thomas Starkey, bývalý plukovník armádních zvláštních jednotek, který neztratil nic na svém vojenském vzhledu, mluvě a formě.

Číslo dvě byl Brownley Harris, jehož vztah k plukovníku Starkeymu byl stále stejně uctivý jako v době, kdy spolu sloužili ve Vietnamu, a bylo jasné, že tak to zůstane až do dne, kdy jeden z nich - nebo spíše oba - zemřou.

Warren Griffin byl ještě „dítě“, což byl svým způsobem vtip, protože mu bylo čtyřicet devět.

Porota se vrátila s verdiktem vinen ani ne za dvě a půl hodiny. Seržant Ellis Cooper bude popraven za vraždu státem Severní Karolína.

Oblastní prokurátor odvedl skvělou práci - tím, že usvědčil nevinného člověka.

Tři vrazi nasedli do tmavě modré dodávky Suburban, zaparkované v úzké uličce poblíž soudní budovy.

Thomas Starkey nastartoval. „Nemá někdo hlad?“ zeptal se.

„Já mám žízeň,“ ozval se Harris.

„A já jsem nadrženej,“ dodal Griffin a vybuchl potrhlym smíchem.

„Tak si dáme něco k jídlu a pití - a pak se třeba podíváme po nějakých ženských. Co vy na to? Dneska oslavíme svoje velký vítězství. *Ar' žijem!*“ zahalekal plukovník Starkey, když projížděli kolem budovy soudu. „*Na tři slepý myši.*“

První část - POSLEDNÍ PŘÍPAD

Kapitola 3

Kolem sedmé ráno jsem sešel dolů na snídani a připojil se k Naně a dětem rozsazeným kolem kuchyňského stolu. Ted', když malý Alex začal chodit, bylo v kuchyni všechno „pod zámkem". Všude byly plastové krabice s bezpečnostními uzávěry, západky a ochranné kryty na zásuvkách. Dětské štěbetání, cinkání lžic v miskách a Damon, který učil svého malého bratříčka drze odsekávat - to všechno se mísilo do hluku, který připomínal policejní okrsek v sobotu večer.

Děti se cpaly jakýmsi čokoládovo-cereálními kuličkami a nalévaly čokoládovým mlékem. Z pohledu na všechnu tu čokoládu v sedm ráno mi přeběhl mráz po zádech. Nana a já jsme si dali každý dvě smažená vejce a toast z celozrnného chleba.

„No není to paráda," řekl jsem, když jsem si sedl ke svým vajíčkům a kávě. „Dokonce to ani nezkazím tím, že budu své vzácné potomky napomínat, aby se každé ráno neládovali čokoládou."

„Právě jsi to udělal," nenechala si Jannie ujít příležitost.

Zamrkal jsem na ni. Dnes mi nemohla zkazit náladu. Vrah známý jako Génus byl polapen a trávil teď dny ve vězení s nejvyšší ostrahou v Coloradu. Můj dvanáctiletý syn Damon si vedl velmi dobře jako student i jako zpěvák ve Washingtonském chlapeckém sboru. Jannie se dala na malování a její malby a kresby vypadaly na dívku jejího věku moc dobře. Osobnost malého Alexe se začínala projevovat - byl to milý chlapec a ve třinácti měsících právě začínal chodit.

Nedávno jsem se seznámil s detektivkou Jamillou Hughesovou a chtěl jsem s ní trávit víc času. Problém, i když ne nepřekonatelný, byl v tom, že ona žila v Kalifornii a já ve Washingtonu.

Budu mít dost času na to, abych zjistil, jak to mezi mnou a Jamillou vlastně je. Dnes jsem se chystal za velitelem detektivů

Georgem Pittmanem, abych mu oznámil, že odcházím od washingtonské policie. Měl jsem v plánu udělat si pár měsíců volno.

Pak jsem měl na vybranou mezi soukromou psychologickou praxí a FBI, kde mi udělali nabídku, jež byla stejně lichotivá jako lákavá.

Ozvalo se hlasité zabušení na kuchyňské dveře. Ty se otevřely a stál v nich John Sampson. Věděl, co mám toho dne v plánu, a mě napadlo, že mě přišel podpořit.

Někdy jsem tak naivní, až se mi z toho dělá zle.

Kapitola 4

„Ahoj, strejdo Johne," pozdravili sborově Damon s Jannií a pak se zašklebili jako dva blázni, jak to někdy v Sampsonově přítomnosti dělají.

Přistoupil k lednici, aby si prohlédl Janniino nejnovější umělecké dílo. Pokusila se napodobit postavy nového kreslíře komiksů Aarona McGrudera.

„Dáš si vejce, Johne? Můžu ti je umíchat s Čedarem, jak to máš rád," řekla Nana a už se zvedala ze židle. Pro Sampsona by udělala cokoli. Bylo to tak od jeho deseti let, kdy jsem se Sampsonem skamarádili. John byl pro ni jako syn. Když vyrůstal, byli jeho rodiče většinu času ve vězení a Nana ho vychovávala jako vlastního.

„Ne, ne, ne," zavrtěl hlavou a zvedl ruku, aby ji zastavil - když však došla ke sporáku, řekl: „Jo, míchaný, Nano. A žitnej chleba, kdyby to šlo. Hlady nevidím a nikdo neumí lepší snídani než ty."

„Tak to máš pravdu," zasmála se a zapálila hořák. „Máš štěstí, že jsem ze staré školy. Vy všichni máte štěstí."

„Však my to víme, Nano," usmál se Sampson. Obrátil se k dětem. „Potřebuju si promluvit s vaším tátou."

„Dneska jde do důchodu," řekla Jannie.

„Už jsem to slyšel," přikývl Sampson. „Na ulicích se o ničem jiném nemluví, je to na první straně *Postu* a nejspíš to bude i večer ve zprávách."

„Slyšeli jste strejdu Johna," řekl jsem dětem. „Už plavte! A ze školy rovnou domů."

Jannie a Damon obrátili oči v sloup a zamračili se, ale vstali od stolu, nacpali si knihy do tašek a dooblékli se,

aby zamířili do školy Sojourner Truthové, která je od našeho domu na Páté ulici asi pět bloků daleko.

„Nemyslete si, že odejdete jen tak. Pusy!" zavolal jsem na ně.

Vrátili se a poslušně políbili Nanu a mě. Pak dali pusu Sampsonovi. Je mi jedno, jak to chodí v tom chladném postmoderním světě, ale u nás doma je to prostě takhle. Bin Ládin nejspíš jako dítě nedostával dost pusinek.

„Mám problém," spustil Sampson, jakmile děti odešly.

„Mám si to taky poslechnout?" zeptala se Nana od sporáku.

„Jasně že jo," odpověděl Sampson. „Nano, Alexi, už jsem vám určitě vyprávěl o jednom svém kamarádovi z armády. Jmenuje se Ellis Cooper a po všech těch letech pořád ještě slouží. Vlastně teď už ne. Odsoudili ho za vraždu tří žen. Vůbec jsem o tom nevěděl, dokud mi to nezavolalo pár známých. Styděl se povědět mi to sám. Nechtěl, abych se do dozvěděl. Do poprav mu zbývají jen tři týdny, Alexi."

Pohlédl jsem Sampsonovi do očí a spatřil v nich ještě víc smutku než obvykle. „Co pro tebe můžu udělat, Johne?"

„Pojed' se mnou dolů do Severní Karolíny. Promluv si s Cooperem. On není vrah. Znáám toho chlapa skoro stejně dobře jako tebe. Ellis Cooper nikoho nezabil."

„Dobře víš, že tam s Johnem musíš jet," řekla Nana. „Vyřešit svůj poslední případ. Musíš mi to slíbit."

Slíbil jsem jí to.

Kapitola 5

Sampson a já jsme se kolem jedenácté pohybovali po dálnici I-95, naše auto zaklíněné mezi řvoucími a páchnoucími tahači. Ta cesta nám však poskytla příležitost, abychom si popovídali. Ať jsme měli práce sebevíc, vždycky jsme si našli čas na kus řeči. Bylo to tak od doby, kdy jsme spolu vyrůstali ve Washingtonu. Vlastně jediná doba, kdy jsme se nevidali, byla, když Sampson sloužil v jižní Asii a já studoval v Georgetownu a pak na Univerzitě Johnse Hopkinse.

„Pověz mi něco o tom svém kamarádovi z armády," vybídl jsem ho. Já řídil a Sampson měl sedadlo spolujezdce posunuté tak dozadu, jak to jen šlo. Koleny se opíral o palubní desku. Zdálo se, že se mu podařilo udělat si docela pohodlí.

„Cooper byl seržant už když jsem se s ním seznámil a myslím, že věděl, že jím i zůstane. Nevadilo mu to, v armádě se mu líbilo. Byli jsme společně v Braggu. Cooper měl tehdy na starost výcvik nováčků. Jednou mně čtyři víkendy po sobě nedal vycházku."

Zasmál jsem se. „Takže tenkrát jste se tak sblížili? Když jste spolu trávili víkendy v kasárnách?"

„Tenkrát jsem ho k smrti nenáviděl. Myslel jsem si, že si na mě zasednul kvůli mé výšce. Pak jsme spolu odjeli do Vietnamu."

„A tam trochu povolil?"

„Ne, Cooper je Cooper. Nepotrpí si na zbytečný řeči, jedná na rovinu, ale když dodržíš pravidla, chová se férově. Proto se mu taky líbilo v armádě. Měl rád předpisy,

režim. Říkal, že černoch by si měl najít svoje místo v hierarchii, jako je třeba ve vojsku."

„Nebo u policie," poznamenal jsem.

„Nebo," přikývl Sampson. „Vzpomínám si na jeden den ve Vietnamu," pokračoval. „Nahradili jsme jednotku, která zabila asi dvě stě lidí za pět měsíců. Ti mrtví nebyli vlastně vojáci, Alexi, i když to měli být příslušníci Vietkongu."

Řídil jsem a poslouchal. Sampsonův hlas jako by doléhal z velké dálky.

„Takové vojenské operaci se říkalo 'zametání'. Tenkrát jsme přišli do malé vesnice, ale jiná jednotka se tam už dostala před námi.

Nějaký pěchotní důstojník ,vyslýchal' zajatce před očima žen a dětí. Stahoval tomu muži kůži z břicha.

Seržant Cooper k tomu důstojníkovi přistoupil a přitiskl mu ústí hlavně pistole k hlavě. Řekl mu, že jestli s tím okamžitě nepřestane, zabije ho. Myslel to vážně. Cooper se nestaral o následky. On ty ženy v Severní Karolíně *nezabil*, Alexi. Cooper není vrah."

Kapitola 6

Vždycky mi bylo se Sampsonem dobře a vždycky bude. Cestou přes Virginii do Severní Karolíny jsme se v rozhovoru konečně dostali k mnohem optimističtějším tématům. Už dříve jsem mu pověděl o Jamille Hughesové, on toho však chtěl slyšet mnohem víc. Někdy si potrpí na drby víc než Nana.

„Není co vyprávět, člověče. Víš, že jsme spolu vyšetřovali ty vraždy v San Francisku. Za těch pár týdnů jsme spolu strávili docela dost času. Ale neznám ji zase *tak* dobře. Ale líbí se mi.“

„A *chtěl* bys ji poznat blíž. Vidím to na tobě.“ Sampson se zasmál a splácl své velké ruce.

Také jsem se rozesmál. „Jo, to bych chtěl, máš pravdu. Jamilla si ale drží odstup. Řekl bych, že v životě už párkrát narazila. Možná se svým prvním manželem. Zatím o tom nechtěla mluvit.“

„Myslím, že se ti ozve, hochu.“

„Snad ano. Líbila by se ti. Ale to každému.“

John se znovu rozesmál. „Máš štěstí na ty správný ženský. To se ti musí nechat.“ Změnil téma. „Babička Nana je z podobného soudku, co?“

„Jo, to je. Je jí osmdesát dva, ale nikdy bys jí to nehádal. Tuhle jsem přišel domů a ona táhla ze zadních schodů ledničku na kusu voskovaného plátna. Ani nepočkala, až jí s tím pomůžu.“

„Pamatuješ, jak nás chytli, když jsme kradli desky v tom krámě Spector's Vinyl?“

„Aby ne. Nana tuhle historku hrozně ráda vypravuje.“

John se nepřestával smát. „Pořád nás dva vidím, jak jsme seděli v tý špinavý kanceláři vedoucího. Strašil nás div ne trestem smrti za to, že jsme mu vzali jeho mizerný singly, ale my byli v klidu. Skoro jsme se mu chechtali do obličeje.“

Pak se v tom krámě objevila Nana a začala nás *mlátit*. Mně dala takovou facku, až jsem si prokousnul ret. Byla vzteky bez sebe.“

„Vždycky mě varovala: *Dej si pozor, ať mě nikdy nenaštveš. Velkej pozor*. Nikdy nezapomenu, jak to říkala,“ poznamenal jsem.

„Pak nechala poldu, aby nás odvezl na stanici. Ani nás neodvedla domů. Říkal jsem jí: ‚Byly to jenom desky, Nano.‘ Myslel jsem, že

mě zabije. „Teče mi krev!“ stěžoval jsem si. „A poteče ti jí ještě víc!“ houkla mi do obličeje.

Ta stará historka me pobavila. Zajímavé, jak se kolikrát zasmějeme nad věcmi, které původně vůbec nebyly k smíchu. „Možná proto se z nás stali velký, zlý policajti. To odpoledne v krámě s deskami je z nás udělal Nanin spravedlivý vztek.“

Sampson zvažněl a řekl: „Ne, to není to, co mě narovnálo. Udělala to armáda. Doma jsem rozhodně nedostal to, co jsem potřeboval. Nana mi hodně pomohla, ale nejvíc za to vděčím armádě. A Ellisu Cooperovi. *Hurá! Hurá! Hurá!*“

Kapitola 7

Dojeli jsme k pochmurným vysokým zdem, obklopujícím Centrální věznici v Raleighu v Severní Karolíně.

Budova ostrahy byla sama o sobě jako vězení ve vězení. Obklopoval ji drátěný plot ostrý jako břitva a smrtící elektrická bariéra; na strážních věžích stály ozbrojené hlídky. Centrální věznice byla jediná v Severní Karolíně, kde byli umístěni odsouzení na smrt. Momentálně tam bylo více než tisíc trestanců, z nichž na popravu čekalo neuvěřitelných dvě stě dvacet.

„Strašidelný místo," poznamenal Sampson, když jsme vystoupili z auta. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak nejistého a nešťastného. I když mně se v Centrální věznici také vůbec nelíbilo.

Uvnitř hlavní budovy bylo ticho jako v chrámu a extrémně přísná bezpečnostní opatření pokračovala. Sampson a já jsme museli počkat mezi dvěma ocelovými dveřmi. Byli jsme zkontrolováni detektorem kovů a museli předložit průkazy a odznaky.

Ve věznici byly stovky dálkově ovládaných ocelových dveří. Vězni nesměli opouštět cely bez pout na ruku a nohu a strážců. Konečně nám bylo dovoleno vstoupit do oddělení odsouzených na smrt a dovedli nás k seržantu Cooperovi. V tomto oddělení věznice sestával každý blok ze šestnácti cel, osmi nahoře a osmi dole, s obvyklou denní místností. Všechno bylo natřeno oficiální zelenou barvou.

„Tak jsi nakonec přišel, John Sampson," řekl Ellis Cooper, když nás spatřil v úzké chodbě před zvláštní výse-

chovou místností. Dveře se otevřely a dovnitř nás vpustila dvojice ozbrojených strážců.

Zalpal jsem po dechu, ale snažil jsem se to skrýt. Cooper měl zápěstí a kotníky obtočené řetězy. Vypadal jako statný, silný otrok.

Sampson ke Cooperovi přistoupil a objal ho. Vězeň měl na sobě oranžovo červenou teplákovou soupravu, kterou nosili všichni odsouzení na smrt. Pořád opakoval: „Tak rád tě vidím."

Když se ti dva velcí chlapi od sebe konečně odtrhli, měl Cooper červené oči a vlhké tváře. Sampsonovy oči zůstaly suché. Ještě nikdy jsem neviděl Johna plakat.

„Tohle je ta nejlepší věc, která se mi za poslední dobu přihodila," řekl Cooper. „Nemyslel jsem, že za mnou po procesu někdo přijde. Pro většinu lidí jsem už mrtvej."

„Někoho jsem s sebou přivedl. Tohle je detektiv Alex Cross," oznámil mu Sampson a obrátil se ke mně. „Je to ten nejlepší vyšetřovatel, kterýho na oddělení vražd znám."

„Přesně to potřebuju," odpověděl Cooper a potřásl si se mnou rukou. „Toho nejlepšího."

„Tak nám pověz o té šílenosti. Všechno," vybídl ho Sampson. „Od začátku až do konce. Svoji verzi, Coope." Seržant Cooper přikývl. „Přesně to chci. Udělá mi dobře svěřit se někomu, kdo není předem přesvědčen, že jsem ty tři ženy zavraždil."

„Proto jsme tady," přikývl Sampson. „Protože tys ty tři nezabil."

„Ten pátek jsme dostali výplatu," začal mohutný černoch. „Měl jsem jít hned domů ke své přítelkyni Marcii, ale dal jsem si v klubu pár skleniček. Kolem osmý jsem Marcii zavolał. Bylo jasné, že šla ven. Nejspíš na me byla našťvaná. Tak jsem si dal další skleničku. Potkal jsem tam pár kámošů. Znova jsem zavolał domů kolem devátý. Marcia byla pořád pryč."

Tak jsem si dal dalších pár panáků. Pak jsem se rozhodl jít domů. Proč pěšky? Protože jsem věděl, že jsem pořádně nadranej. Kromě toho jsem to měl domů ani ne dva kilometry. K baráku jsem dorazil kolem desátý. Marcia tam pořád ještě nebyla. Zapnul jsem si televizi a koukal na basket - Severní Karolína hrála proti Duke. Kolem jedenáctý jsem slyšel, jak se otevírají domovní dveře. Křikl jsem na Marcii a zeptal se, kde byla.

Jenomže to nepřišla ona. Bylo tam asi půl tuctu empíků a vyšetřovatel jménem Jacobs. Chvilí potom údajně našli můj nůž na půdě. A stopy modré barvy, kterou jsem měl natřít ty ženy. Zatkli me pro vraždu."

Ellis Cooper pohlédl nejprve na Sampsona a pak se mi zahleděl do očí. Než znovu promluvil, na chvíli se odmlčel. „Já ty ženy nezabil," řekl. „A čemu pořád nemůžu uvěřit, je, že někdo na mě ty vraždy hodil. Proč by to ale kdo dělal? To nedává smysl. Nemám na světě jedinýho nepřítele. Nebo jsem si to aspoň vždycky myslel."

Kapitola 8

Thomas Starkey, Brownley Harris a Warren Griffin byli nejlepší kamarádi už víc než třicet let, od doby, kdy spolu sloužili ve Vietnamu. Vždycky jednou za pár měsíců se pod velením Thomase Starkeyho sešli v prostém srubu na hoře Kennesaw v Georgii a strávili dlouhý víkend. Byl to jejich chlapácký rituál, který měl trvat, jak prohlašoval Starkey, dokud bude poslední z nich naživu.

Dělali tam všechno to, co nemohli dělat doma. Přehrávali si hudbu ze šedesátých let - Doors, Cream, Hendrix, Blind Faith, Airplane - nahlas. Pili spoustu piva a bourbonu, zatímco grilovali tlusté steaky, které jedli s čerstvou kukuřicí, nakládanými cibulkami, rajčaty a pečenými bramborami namáčenými v másle a kyselé smetaně. Kouřili drahé kubánské doutníky. A všechno si to parádně užívali.

„Jak to říkali v té starý reklamě na pivo? Víte, vo který mluvím," zeptal se Harris, když obědvali na terase.

„Lepší už to nebude," odpověděl Starkey a odklepl si popel z doutníku na prkennou podlahu. „Ale to pivo bylo pěkně hnusný. Ani si nepamatuju, jak se jmenovalo. I když to může bejt tím, že jsem už pořádně nachcanej." Nikdo z ostatních tomu nevěřil. Thomas Starkey nad sebou nikdy neztratil úplně kontrolu a zvlášť ne, když spáchal vraždu nebo k ní dal příkaz.

„Splnili jsme svoji povinnost, pánové. Tohle jsme si zasloužili," řekl Starkey a pozvedl sklenici, aby si s ostatními připil.

„To si kuř, že jsme si to zasloužili. Po těch třech válkách v cizině a těch ostatních akcích v posledních pár

letech," řekl Harris. „Za naše rodiny. Dohromady máme jedenáct dětí. A kromě toho si vedem dobře i v tom velkým, zlým civilním světě. Rozhodně jsem si nikdy nepředstavoval, že budu jednou vydělávat sto padesát tisíc ročně."

Přitukli si těžkými pivními sklenicemi. „Vedli jsme si dobře, pánové. A věřte mi nebo ne, bude to už jenom lepší," řekl Starkey.

Pak si jako obvykle začali vyprávět staré válečné historky - z Grenady, Mogadiša, války v Zálivu, ale hlavně z Vietnamu.

Starkey připomněl dobu, kdy nutili vietnamské ženy „jezdit ponorkou". Ženu - samozřejmě sympatizantku Vietkongu - svlékli do

naha a přivázali na dřevěnou desku obličejem nahoru. Harris jí uvázal kolem obličeje ručník. Pak na ten ručník začali pomalu lít vodu. Když látka nasákla, byla žena nucena vodu vdechovat. Plíce a žaludek se jí brzy naplnily vodou. Pak ji Harris udeřil do hrudi, aby z ní vodu vyrazil. Žena mluvila, ale samozřejmě jim neřekla nic, co by už nevěděli. Tak ji odtáhli ke stromu kaki, jehož sladké ovoce lákalo spousty velkých žlutých mravenců. Přivázali mama-san ke kmeni, zapálili si jointy a pozorovali, jak její tělo opuchá, až ani není k poznání. Když už se blížil konec jejich oběti, omotali ji drátem a pustili do něj elektrický proud. Starkey vždycky říkal, že to je jeden z nejoriginálnějších způsobů zabití. „A ta teroristická kurva si to zasloužila.“

Brownley Harris začal mluvit o „šílených minutách“ ve Vietnamu. Když po nich z nějaké vesnice někdo vystřelil, třeba jen jednou, nastala takzvaná „šílená minuta“. Rozpoutalo se peklo, protože ten jediný výstřel stačil jako důkaz, že vesnice je plná Vietkongu. Po „šílené minutě“ byla vesnice, nebo to, co z ní zbylo, spálena na popel.

„Pojďte do doupěte, pánové,“ vybídl je Starkey. „Mám tu pravou náladu na film. A vím přesně, na kterej.“

„Je dobřej?“ zeptal se Harris a zašklebil se.

„Pekelně strašidelnej, to ti povím. *Hannibal* je vedle toho jako prdy po popkornu. Strašidelnější film jste ještě neviděli.“

Kapitola 9

Všichni tři zamířili do doupěte, jejich oblíbeného místa v chatě. Kdysi dávno ve Vietnamu dostalo jejich trio krycí jméno Tři slepé myši. Bývali elitními vojenskými zabijáky - plnili rozkazy, nikdy nekladli nepříjemné otázky. To v mnoha ohledech platilo dodnes. A v tom, co dělali, byli nejlepší.

Jejich velitelem byl Starkey, stejně jako ve Vietnamu. Byl z nich nejchytřejší a nejtvrdší. Starkey se za ta léta moc nezměnil. Měřil sto osmdesát tři centimetry, byl štíhlý v pase a opálená, ošlehaná tvář odpovídala jeho pětapadesáti letům. Nesmál se často, ale když už se to stalo, dokázal strhnout ke smíchu všechny okolo.

Brownley Harris o osm centimetrů menší než jeho velitel a jeho podsadité tělo bylo na jedenapadesát let v překvapivě dobré formě i přes všechno pivo, co vypil. Měl hnědé oči s hustým, uprostřed skoro srostlým obočím. V černých, po vojensku zastřižených vlasech se už místy objevovaly šedé prameny.

„Kluk“ Warren Griffin byl ve skupině nejmladší a nejhorkokrevnější. Vzhlízel k oběma starším mužům a zvláště ke Starkeymu. Griffin měřil sto osmdesát šest, byl šlachovitý a starším ženám připomínal rockového zpěváka Jamese Taylora. Světlé vlasy měl po stranách dlouhé, ale na vrcholku hlavy už mu řídly.

„Kanibala Hannibala mám docela rád,“ poznamenal Griffin, když vstoupili do doupěte. „Hlavně teď, co z něj Hollywood udělal klad'ase. Zabíjí jenom lidi, co maj hnusný způsoby nebo mizernej vkus. A co je na tom špatného?“

„Podle mě nic,“ odpověděl Harris. Starkey zamkl dveře doupěte a pak zasunul do videa černou, nepopsanou videokazetu. Miloval tu místnost s koženou sedací soupravou, obrovskou televizí Phillips a skříní plnou chronologicky seřazených videokazet. „Začínáme,“ oznámil Starkey. „Ztlumte světla.“

Objevil se roztřesený záběr postavy, blížící se k prostému malému domku z červených cihel. Pak do záběru vstoupil druhý muž. Kameraman zaostřil na špinavé francouzské okno a zabral vnitřek místnosti. Uvnitř seděly tři ženy, smály se a povídaly si, aniž by věděly, že je pozorují tři muži a navíc jsou natáčeny.

„Všimněte si, že úvodní scénu tvoří jeden dlouhý záběr bez střihu," upozornil je Harris. „Musím říct, že ten kameraman je génius - i když sebechvála smrdí."

„Jo, jseš fakt umělec," přitakal Griffin. „Skrýtej talent se nezapře."

Na ženy, které vypadaly tak na pětatřicet, bylo teď přes okno dobře vidět. Popíjely bílé víno a užívaly si svou „dámskou jízdu". Na sobě měly šortky a jejich nohy stály za pohled. Barbara Greenová se chytla za prsty jedné nohy a natáhla ji, jako by pózovala pro kameru.

Roztřesený záběr kamery pokračoval kolem cihlového domku k zadním dveřím do kuchyně. K obrazu se přidal zvuk. Jeden ze tří slídlů začal bušit na hliníkové dveře se sítí proti komárům.

Pak zevnitř zazněl hlas: „Dále! Kdo je to? Páni, kdyby to tak byl Russell Crowe. Tuhle jsem ho viděla v *Gladiátorovi*. To je ale fešák!"

„To není Russell Crowe, madam," podotkl Brownley Harris, který to všechno natáčel.

Tanya Jacksonová otevřela dveře do kuchyně a vytřeštila oči na Thomase Starkeyho, který jí v mžiku prořízl nožem hrdlo. Žena zachroptěla, klesla na kolena a pak padla

na obličej. Tanya byla mrtvá, než dopadla na linoleum s černými a olivově zelenými čtverci.

„Tady to někdo s nožem fakt umí. Za ty léta jsi vůbec neztratil grif," pochválil Harris Starkeyho, který popíjel pivo a sledoval film.

Záběr pokračoval, kamera teď rychle přebíhala po kuchyni. Zaostřila na krvácející tělo Tanyi Jacksonové, které sebou ještě trhalo. Pak zamířila do obývacího pokoje. Hudební doprovod tvořila píseň od Destiny's Child, zaznívající z rádia.

„Co se to děje?" vykřikla Barbara Greenová z gauče a vyděšeně se stočila do klubíčka. „Kdo jste? Kde je Tanya?"

V mžiku byl u ní Starkey s nožem. Udělal svou práci a strašidelně vycenil zuby do kamery. Pak dohonil v kuchyni Maureen Brunovou a zabodl jí vojenský nůž doprostřed zad. Vyhodila paže do vzduchu, jako by se vzdávala.

Kamera si našla Warrena Griffina. Byl to on, kdo přinesl barvu a natřel tváře a hrudi tří obětí na modro.

Kamarádi si pustili film ještě dvakrát. Po třetí projekci vyndal Starkey kazetu z videa. „Tak na to si připijeme," zavelel a všichni pozvedli sklenice. „Nestárneme, jsme čím dál lepší."

Kapitola 10

Hurá!

Ráno jsem se Sampsonem dorazil do Fort Braggu v Severní Karolině, abychom tam pokračovali ve vyšetřování takzvaného Případu žen na modro. Nad hlavami nám neustále přelétala letadla C-130 a C-141. Jeli jsme po Celoamerické dálnici a pak zabočili do Reilly Road. Až do jedenáctého září základnu kupodivu neobklopoval žádný bezpečnostní kordón, nebyl tam žádný plot s hlavní bránou. Armáda tehdy dovolovala místním motoristům, aby používali silnice na základně pro přejezd z jedné části Braggu do druhé.

Základna měřila čtyřicet kilometrů z východu na západ a šestnáct ze severu na jih. Sídlily v ní bojové jednotky schopné být během osmnácti hodin vyslány kamkoliv do světa. O jejich zábavu se starala kina, jezdecké stáje, muzeum, dvě golfová hřiště a dokonce i ledová plocha.

U jedné z nových bezpečnostních kontrol jsme se setkali s několika tabulemi. Na jedné z nich stálo: VÍTÁME VÁS VE

FORT BRAGGU, ZÁKLADNÉ AMERICKÉHO LETECTVA A JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ.

Druhá tabule byla společná pro všechny americké vojenské základny po celém světě: VSTUPUJETE NA POZEMEK

ARMÁDY A MŮŽETE BÝT PODROBENI OSOBNÍ PROHLÍDCE BEZ SOUDNÍHO PŘÍKAZU.

Puda byla vysušená na troud a na počátku podzimu bylo stále horko. Kam jsem se podíval, viděl jsem zpocené vojáky při pořadových cvičeních. Několik jednotek sborově zpívalo.

„Hurá!“ řekl jsem Sampsonovi.

„Tohle nic nepřekoná,“ ušklíbl se. „Skoro mám chuť nechat se znova naverbovat.“

Se Sampsonem jsme strávili zbytek dne v hovoru s muži v maskáčích a nablýskaných kanadách. Mé známosti u FBI nám pomohly otevřít dveře, které by možná zůstaly zavřené. Ellis Cooper měl hodně přátel a většina z nich byla šokována, když se o těch

vraždách dozvěděla. Ještě teď málokdo věřil, že by byl schopen takových ukrutností.

Výjimku tvořili dva poddůstojníci, kteří prošli pod jeho velením zvláštním výcvikem. Řekli nám, že je Cooper šikanoval. Nejvýřečnější byl voják první třídy Steve Hall. „Seržant má pověst surovce. Párkrát mě nachytil samotného. Bil mě lokty a kopal koleny. Doufal, že se budu bránit, ale já se nenechal vyprovokovat. Nepřekvapuje mě, že někoho zabil.”

„To jsou jenom srabácký kecy,” mávl nad těmi historkami rukou Sampson. „Coop je vznětlivej, a když ho někdo vyprovokuje, dá mu to pořádně sežrat. To ale neznamená, že zabil tři ženský a natřel je na modro.”

Vycítil jsem Sampsonovy sympatie a respekt k Ellisi Cooperovi. Bylo to něco, co jsem u něho nepozoroval často. Sampsonova matka byla feťačka a dealerka a otec od nich utekl, když mu byly tři. Nikdy nebyl zvlášť sentimentální, vyjma když šlo o Nanu a děti a možná mě.

„Co si o tom zmatku zatím myslíš?” zeptal se nakonec.

Opatrně jsem vážil slova. „Zatím je na závěry brzo, Johnne, i když vím, že tvému příteli zbývají jen tři týdny života. Obávám se, že nebude snadné získat tady ty informace, které by Cooperovi opravdu pomohly. Co se jeho týče, mé instinkty mi říkají, abych mu věřil. Ale kdo by si dal tolik práce s tím, aby to na něj hodil? Nedává to smysl.”

Kapitola 11

Začínal jsem si zvykat na cé sto třicítky a cé sto jednačtyřicítky, které nám neustále přelétaly nad hlavou. O dělostřelectvu dunícím na střelnici poblíž Fort Braggu ani nemluvě. Začal jsem ho považovat za umíráček za Ellise Coopera.

Po krátkém obědě na třídě Bragg Boulevard jsme Sampson a já měli schůzku s kapitánem Jacobsem. Donald Jacobs byl příslušníkem CID, vojenského úřadu pro vyšetřování. Měl ten případ na starost od samého začátku a podal klíčové, zničující svědectví při procesu.

Stále jsem si všimal, že silnice uvnitř základny jsou plné civilních vozidel. *I ted' se mohl kdokoliv dostat dovnitř bez povšimnutí.* Dojeli jsme do části základny, kde byly umístěny hlavní administrativní budovy. CID sídlil v domě z červených cihel, který byl modernější a vypadal sterilněji než mnohem pohlednější stavby z dvacátých a třicátých let.

Kapitán Jacobs se s námi setkal ve své kanceláři. Neměl na sobě uniformu, ale červenou kostkovanou košili a khaki kalhoty. Velký, statný muž k padesátce působil uvolněným a srdečným dojmem. „Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se. „Vím, že Ellis Cooper má pár známých, kteří mu věří. Hodně nováčkům pomohl. Vím také, že vy dva máte ve Washingtonu pověst dobrých detektivů. Takže co s tím?“

„Jenom nám povězte, co o těch vraždách víte,“ řekl Sampson. Nemluvili jsme o tom, ale vycítil jsem, že má potřebu vést na základně vyšetřování.

Kapitán Jacobs přikývl. „Dobře, jenom si náš rozhovor nahraju, jestli vám to nevadí. Nerad to říkám, ale myslím si, že to udělal, detektivové. Věřím, že seržant Cooper ty tři ženy zabil. Nebudu předstírat, že chápu, proč. Hlavně nerozumím té modré barvě, kterou natřel těla. Možná o tom budete mít nějakou teorii vy, doktore Crossi. Také vím, že většina lidí v Braggu se nedokáže vyrovnat s brutalitou a bezcitností těch vražd.“

„Takže vám tady svojí přítomností jen přiděláváme problémy,“ řekl Sampson. „Omlouvám se, kapitáne.“

„Není za co," opáčil Jacobs. „Jak jsem řekl, seržant Cooper má své obdivovatele. Na začátku jsem i já sám byl nakloněn mu věřit. To, co nám řekl o svých pohybech toho večera, celkem sedělo. A jeho služební záznamy jsou bez poskvrny."

„Co vás tedy přimělo změnit názor?" zeptal se Sampson.

„Byla toho spousta, detektive. Testy DNA, důkazy nalezené na místě činu a jinde. Skutečnost, že byl spatřen u domu Jacksonových, i když odpřisáhl, že tam nikdy nebyl. Vojenský nůž, který jsme našli u něj v podkroví a který se ukázal být vražednou zbraní. A pár dalších věcí."

„Můžete být konkrétnější?" zeptal se Sampson. „O jaké další věci šlo?"

Kapitán Jacobs si povzdechl a přešel k zelené registratuře. Odemkl horní zásuvku, vyndal z ní nějaké desky a položil je před nás.

„Podívejte se na tohle. Možná pak taky změníte názor." Rozložil na stole několik desítek fotografií z místa činu. To, že jsem podobných snímků viděl už spoustu, mi moc nepomohlo.

„Takhle byly ty tři ženy nalezeny. Nepoužili jsme ty záběry při procesu, abychom neublížili pozůstalým víc, než bylo nezbytné. Prokurátor věděl, že toho má dost, aby Coopera usvědčil i bez těchto brutálních záběrů."

Fotografie představovaly ten nejpříšernější a nejpřesvědčivější důkaz, jaký jsem kdy viděl. Všechny tři ženy našla policie v obývacím pokoji, i když ne všechny tam také byly zabity. Vrah těla pečlivě naaranžoval na velkém květovaném gauči. Zaujalo mě, že celou scénu pojal umělecky. Obličej Tanyi Jacksonové spočíval v rozkroku Barbary Greenové; tvář paní Greenové ležela v rozkroku Maureen Brunové. Nejen tváře, ale i rozkroky byly natřené na modro.

„Zdá se, že Cooper považoval ty ženy za milenky. V tom to možná vězí. Každopádně tohle podle něj mohl být důvod, proč Tanya odmítala jeho milostné návrhy. A to ho dovedlo k tomu, co udělal."

Konečně jsem promluvil. „Tyhle snímky z místa činu, i když jsou velmi výmluvné, nijak nedokazují, že Cooper je váš vrah."

Kapitán Jacobs potřásl hlavou. „Vy tomu nerozumíte. Tohle nejsou policejní fotografie místa činu. Jsou to snímky z polaroidu, které udělal Cooper osobně. Našli jsme je u něj doma vedle toho nože.“

Donald Jacobs pohlédl na mě a pak na Sampsona. „Váš přítel ty ženy zabil. Teď byste se měli vrátit domů a nechat místní lidi, aby se s tím nějak vyrovnali.“

Kapitola 12

Neřídili jsme se radou kapitána Jacobse a ze Severní Karolíny neodjeli. Dál jsme se bavili s každým, kdo se chtěl bavit s námi. Jeden první seržant mi pověděl něco zajímavého, i když se to netýkalo našeho případu. Řekl mi, že nedávná vlna patriotismu, která se zvedla po jedenáctém září, se Fort Braggu skoro nedotkla. „My jsme takoví byli vždycky!“ řekl. Všiml jsem si toho také a musel jsem připustit, že na mě mnohé z toho, co jsem viděl kolem sebe, udělalo dojem.

Druhý den ráno jsem se probudil už kolem páté a neměl jsem kam jít. Alespoň jsem se mohl zamyslet nad faktem, že tohle je možná můj poslední případ. A jaký je to vlastně případ? *Muž odsouzený za vraždu prohlašuje, že je nevinný.* Tvrdí snad některý vrah něco jiného?

A pak jsem pomyslel na Ellise Coopera čekajícího v Raleighu na smrt a dal se do práce.

Jakmile jsem se probral, napojil jsem se na internet a provedl veškerý možný předběžný průzkum. Jednou z oblastí byla modrá barva na obětech. Našel jsem tři další případy, ve kterých byly oběti natřené barvou, ale žádný z nich se nepodobal tomu našemu.

Pak jsem prošel spoustu informací o modré barvě jako takové. Poněkud mě zaujala skupina Modří muži, parta umělců, kteří dali v New Yorku dohromady představení zvané *Trubky* a vystupovali i v Bostonu, Chicagu a Las Vegas. Představení obsahovalo prvky hudby, divadla, performance a dokonce i vaudevillu. Tito umělci vždy vystupovali od hlavy až k patě v modré. Možná v tom něco bylo, možná ne - dosud bylo příliš brzy to posoudit.

Sešel jsem se se Sampsonem u snídane v hotelu Holiday Inn, kde jsme bydleli - v Holiday Inn Bordeaux, abych byl přesný. Rychle jsme se najedli a pak se rozjeli na předměstí osídlené vojenskou komunitou, kde k vraždám došlo. Tvořily ho malé jednopatrové domky, každý s malým trávníkem před vchodem. Na několika dvorech stály plastové dětské bazénky.

Celé dopoledne a část odpoledne jsme strávili ve čtvrti, kde bydlela Tanya Jacksonová. Ve více než polovině domků, kde jsme zazvonili, nebyl nikdo doma.

Stál jsem zrovna na přední verandě cihlového domku a mluvil se ženou mezi třicítkou a čtyřicítkou, když jsem uviděl, jak k nám běží Sampson. Něco se dělo. „Alexi, pojd’ se mnou!“ volal. „Rychle. Potřebuju tě hned.“

Kapitola 13

Připojil jsem se k Sampsonovi a společně jsme zamířili směrem, odkud přiběhl. „Co se děje? Co jsi zjistil?“

„Přišel jsem na něco divnýho. Možná je to průlom," řekl. Následoval jsem ho k dalšímu malému domku. Zaklepal na dveře a ty skoro okamžitě otevřela nějaká žena. Neměřila o moc víc než metr padesát, ale mohla vážit dobrých devadesát kilo, možná sto.

„Tohle je můj parták, detektiv Cross. Říkal jsem vám o něm. A tohle je paní Hodgeová," představil nás Sampson.

„Jsem Anita Hodgeová," řekla žena a potřásla mi rukou. „Ráda vás poznávám." Pohlédla na Johna a usmála se. „Souhlasím. Přesně jako Ali, když byl mladší."

Paní Hodgeová nás provedla obývacím pokojem, kde dva chlapci hráli videohry. Pak jsme prošli úzkou chodbou a vstoupili do ložnice.

V pokoji jsme našli asi desetiletého hochu. Seděl v kolečkovém křesle přistrčeném ke stolu s počítačem. Na zdi za ním visely lesklé fotografie více než třiceti hráčů první baseballové ligy.

Nebyl nijak nadšený, že ho rušíme. „Co zas?" zeptal se. To mělo znamenat *vypadněte a nechte mě na pokoji. Pracuju.*

„Tohle je Ronald Hodge," řekl Sampson. „Ronalde, tohle je detektiv Cross. Pověz mu to, co jsi předtím řekl mně."

Chlapec přikývl, ale nepromluvil, jen na mě našťavaně civěl.

„Ronalde, zopakoval bys to, prosím?" naléhal Sampson. „Potřebujeme to slyšet."

Hoch obrátil oči v sloup. „Už jsem to povídal těm ostatním policajtům. Mám toho už plný zuby. Stejně všichni kašlou na to, co si myslím."

„Ronalde," ozvala se jeho matka, „to není pravda a ty to dobře víš."

„Řekni mi to, prosím," oslovil jsem hochu. „To, co víš, může být důležité. Chci to slyšet tvými vlastními slovy."

Kluk se zamračil a dál vrtěl hlavou, ale nespouštěl oči z mých. „Ty ostatní poldové si nemysleli, že to je důležitý. *Kreténi.*"

„Ronalde," okřikla ho matka. „Nemluv sprostě. Víš, že to nemám ráda."

„No jo, no jo," zavrčel. „Povím vám to ještě jednou." Pak začal vyprávět o tom večeru, kdy byla zavražděna Tanya Jacksonová, a o tom, co viděl.

„Zůstal jsem dlouho vzhůru, i když jsem to neměl dovolený. Hrál jsem hry na počítači." Zarazil se a pohlédl na matku.

Přikývla. „Však víš, že už jsem ti to odpustila. Teď jim to všechno vyklop. Začíná mě z tebe bolet hlava."

Chlapec se konečně usmál a pak spustil. Možná jen chtěl své posluchače trochu napínat.

„Ze svýho pokoje vidím Jacksonovým do dvora. Je to kousek od domu Hartových. Na tom dvorku jsem někoho viděl. Byla už docela tma, ale viděl jsem ho, jak se hejbe. Držel něco jako videokameru. Nepoznal jsem, co tam natáčí, takže jsem začal bejt zvědavěj. Přiblížil jsem se k oknu, abych líp viděl. A pak jsem tam zahlíd tři chlapy. Viděl jsem je na dvorku paní Jacksonový. Tak jsem to řek i policii. *Tři chlapy*. Viděl jsem je stejně dobře jako vás dva. *A něco tam filmovali.*"

Kapitola 14

Požádal jsem Ronalda Hodgea, aby mi zopakoval, co viděl, a on to udělal.

Přesně, skoro slovo za slovem. Když mluvil, hleděl mi upřeně do očí a ani na okamžik nezaváhal. Bylo zjevné, že se chlapec s tím, co viděl, ještě nevyrovnal a že má stále strach.

Sampson a já jsme si pak promluvili s Anitou Hodgeovou v kuchyni. Nabídla nám skvělý ledový čaj, neslazený s velkými kousky citrónu. Řekla nám, že se Ronald narodil s poškozením míchy, které způsobilo, že je ochrnutý od pasu dolů.

„Paní Hodgeová," zeptal jsem se, „co vy si myslíte o tom, co nám Ronald pověděl?"

„Já mu věřím. Nebo alespoň věřím, že on sám je přesvědčený, že viděl to, co říká. Mohly to být stíny nebo něco podobného, ale Ronald rozhodně věří, že viděl tři muže. A jeden z nich měl nějakou videokameru. Trvá na tom od samého začátku. Je to strašidelné. Jako z hororu od Hitchcocka.

„*Okno do dvora*," přikývl jsem. „James Stewart si myslí, že viděl ze svého okna vraždu. Je doma, upoutaný na lůžko se zlomenou nohou." Pohlédl jsem na Sampsona. Chtěl jsem se ujistit, že mu nevadí, že tentokrát kladu otázky já. Přikývl, že je to v pořádku.

„Co se stalo poté, co detektivové z Fayettevillu Ronalda vyslechli? Vrátili se ještě? Přišli nějakí jiní policisté? Někdo z Fort Braggu? Paní Hodgeová, proč nebyla Ronaldova výpověď součástí procesu?"

Potrásla hlavou. „Na to jsem se ptala i já - a můj bývalý manžel také. Je pravda, že za pár dní přišel jeden člověk

z CID. Kapitán Jacobs. Chvilí si s Ronaldem povídal. Tím to ale skončilo. O účasti na procesu nepadlo ani slovo."

Když jsme dopili ledový čaj, rozhodli jsme se to pro ten den zabalit. Bylo po páté a mysleli jsme si, že se nám podařilo dosáhnout jistého pokroku. Z Holiday Inn Bordeaux jsem zavolal Naně a dětem. Všichni byli v pořádku a nadšení z toho, že je to „tátův poslední případ". Ani mně to nebylo proti mysli. Pak jsme si se Sampsonem

dali večeri a pivo v restauraci Bowties v hotelu a rozešli se každý do svého pokoje.

Zkusil jsem zavolat Jamille do Kalifornie. Bylo kolem sedmé jejího času, tak jsem se ji nejprve pokusil zastihnout v práci.

„Inspektorka Hughesová," ohlásila se úsečně. „Oddělení vražd."

„Chci nahlásit pohřešovanou osobu," řekl jsem.

„Ahoj, Alexi," řekla. Představil jsem si její úsměv. „Už zase jsi mě načapal v práci. Jsem grogy. A fy jsi ta pohřešovaná osoba. Co je s tebou? Nepíšeš, nevoláš. Za posledních pár dní jsi mi neposlal ani mizerný e-mail."

Omluvil jsem se a pověděl Jamille o seržantu Cooperovi a našem dosavadním vyšetřování. Popsal jsem jí, co viděl Ronald Hodge z okna svého pokoje. Pak jsem přešel k tomu, co mě přimělo jí zavolat. „Chybíš mi, Jam. Rád bych tě viděl," řekl jsem. „Kdekoliv, kdykoliv. Co kdybys pro změnu přijela ty na východ? Nebo bych se mohl já vypravit za tebou. Je to na tobě."

Jamilla zaváhala a já se přistihl, jak zadržuji dech. Možná mě nechce vidět. Pak řekla: „Mohla bych na pár dní vypadnout z práce. Hrozně ráda bych se s tebou viděla. *Jasně, přiletím do Washingtonu.* Naposledy jsem tam byla jako děcko."

„To zas není tak dlouho," poznamenal jsem.

„Dík za kompliment," zasmála se.

Srdce mi bušilo vzrušením. Jasně, přiletím do Washingtonu. Přehrával jsem si v duchu tu Jamillinu větu pořád dokola po zbytek večera. Vyklouzla jí z úst tak samozřejmě, jako by se nemohla dočkat, až ji vysloví.

Kapitola 15

Druhého dne brzy ráno mi zavolala má známá z FBI Abby DiGarbová, kterou jsem požádal, aby prověřila půjčovny aut v oblasti a zjistila, jestli některá z nich v týden vraždy neměla nějaké nezvyklé zákazníky. Řekl jsem jí, že to spěchá. A Abby opravdu něco podezřelého objevila.

Zdálo se, že Hertz měl problém s půjčením jednoho Fordu Exploreru, za který nedostal zaplacen. Abby pátrala dál a objevila zajímavé dokumenty. Řekla mi, že podvést autopůjčovnu není vůbec jednoduché, což pro nás byla dobrá zpráva. Podvod vyžadoval falešnou kreditní kartu a řidičský průkaz, na kterém všechno sedělo, včetně popisu člověka, který si auto vypůjčil.

Někdo se naboural do počítačové databáze osobních záznamů, ve které získal falešnou identitu použitou na kartu. Tyto informace byly pak zaslány do jedné společnosti v Bramptonu v Ontariu, kde byla falešná karta vyrobena. Zfalšovaný řidičský průkaz, který jí odpovídal, byl pak získán z webové stránky Photoidcards.com. Odtamtud pocházela i fotografie, na jejíž kopii jsem se právě díval.

Běloch s nevýrazným obličejem, který byl nejspíš stejně změněn nalíčením.

FBI se stále snažil zjistit jakékoliv podrobnosti. Každopádně to byl začátek. Někdo si dal tolik práce, aby si vypůjčil v Fayetteville auto, aniž by při tom musel použít skutečný průkaz totožnosti. A díky Abby DiGarbové jsme měli jeho fotografii.

O podvodu s vypůjčeným vozem jsem řekl Sampsonovi v autě cestou k seržantu Cooperovi domů. Sampson po-

píjel horkou kávu a přikusoval k ní francouzský banánek od Dunkin' Donuts, ale já cítil, že mi je svým způsobem vděčný. „Proto jsem chtěl, abys sem jel se mnou," řekl.

Cooper bydlel v bytě s dvěma ložnicemi ve Spring Lake, severně od Fort Braggu. Měl jednu stranu dvojdomku z červených cihel. Na dveřích visel nápis POZOR, ZLÁ KOČKA!

„Má smysl pro humor," poznamenal Sampson. „Nebo aspoň měl."

Měli jsme klíč od předních dveří. Vešli jsme se Sampsonem dovnitř. I po té době byl dům stále cítit kočkami.

„Je fajn, že nám tentokrát pro změnu nestojí nikdo v cestě," podotkl jsem k Johnovi. „Ani policie, ani FBI."

„Vrah byl dopaden," opáčil Sampson. „Případ je uzavřenej. O nás se nikdo nestará. Cooper sedí v cele smrti a čas letí."

Bylo zjevné, že zatím nikdo nevymyslel, co s bytem udělat. Ellis Cooper si byl tak jistý, že nebude převelen, že ten byt před několika lety koupil. Plánoval, že bude v důchodu žít ve Spring Lake.

Na stolku v hale stály fotografie Coopera s přáteli na několika místech: něco vypadalo jako Havaj, něco jako Francie nebo možná Karibik. Bylo tam také několik fotografií, na kterých Cooper objímal nějakou ženu, nejspíš svou přítelkyni Marciu. Nábytek vypadal pohodlně, i když nijak zvlášť draze.

Sampson mě přivolał k jednomu z oken. „Tohle někdo vypáčil. Někdo se sem vloupal. Tudy si mohl někdo přijít pro Cooperův nůž a pak ho sem vrátit. Jestli se to tak teda stalo. Coop říkal, že ho nechal ve skříni v ložnici. Policie tvrdí, že nůž našla na půdě."

Vstoupili jsme do prvního pokoje. Stěny pokrývaly další fotografie, většinou z míst, kde Cooper sloužil: Vietnam, Panama, Bosna. Podél jedné stěny stál posilovací stroj. Poblíž šatní skříň bylo opřené žehlicí prkno. Šatník jsme

prohledali - visely v něm hlavně uniformy, ale i několik kusů civilních oděvů.

„Co si myslíš o tomhle?" zeptal jsem se Sampsona. Ukázal jsem na stůl, kde ležela hromádka drobností, které vypadaly, jako by pocházely z jižní Asie.

Zvedl jsem slaměnou panenku působící takřka hrozivým dojmem. Pak malou kuši, která měla místo spouště cosi jako dráp. Stříbrný amulet, který vypadal jako bdělé oko bez víčka. Co to mělo být?

Sampson si pozorně prohlédl zvláštní panenku a pak to oko. „Tohle ďábelský oko jsem už viděl. Asi v Kambodži nebo v Saigonu. Už si to přesně nepamatuju. Tu slaměnou panenku jsem viděl taky. Řekl bych, že mají něco společného s pomstou zlejších duchů. Takový panenky jsem viděl na vietnamských pohřbech."

Když jsem si odmyslel ty strašidelné artefakty, vyvolal ve mně ten byt dojem, že Ellis Cooper byl osamělý muž, který měl v životě jen

armádu. Nespatřil jsem tam jedinou fotografii něčeho, co by alespoň trochu připomínalo rodinu.

Byli jsme stále v Cooperově bytě, když jsme slyšeli, jak se otevírají dveře. Následoval dupot těžkých bot.

Dveře do pokoje se rozlétly a práskly o zeď.

Stáli v nich vojáci s pistolemi v rukou.

„Dejte ruce nahoru! Vojenská policie. *Ruce vzhůru!*“ zařval jeden z nich.

Sampson a já jsme pomalu zvedli ruce.

„Jsme detektivové z oddělení vražd. Máme povolení tady být,“ řekl jim Sampson. „Proveďte si to u kapitána Jacobse z CID.“

„Nechte ty ruce nahoře!“ vyštěkl empík, který měl velení.

Sampson klidně promluvil k veliteli tří vojenských policistů, kteří se nahrnuli do místnosti a mířili na nás pistolemi.

„Jsem přítel seržanta Coopera,“ řekl jim.

„Byl odsouzený za vraždu,“ zavrčel jeden empík. „Ted' sedí v cele smrti. Ale dlouho tam už nebude.“

Sampson nechal ruce nahoře, ale pověděl jim, že má v kapse u košile lístek od Coopera a klíč od domu. Velitel si lístek vzal a četl:

Všem, kterých se to týká:

John Sampson je přítel a jediný člověk, který se mi snaží pomoci. On a detektiv Cross jsou v mém domě vítáni, ale vy ostatní parchanti ne. Vypadněte! Vnikli jste sem protiprávně!

Seržant Ellis Cooper

Kapitola 16

Druhý den ráno jsem se vzbudil časně a už jsem neusnul. Stále jsem měl před očima seržanta Ellise Coopera v jasně oranžové teplákové soupravě, kterou nosí odsouzení na smrt v Centrální věznici.

Než se udělalo horko, šel jsem si se Sampsonem zaběhat po Fort Braggi. *Začali* jsme na Bragg Boulevardu a pak jsme zabočili do uličky zvané Honeycutt. Následovalo bludiště stále stejných vedlejších ulic a nakonec Longstreet Road. Bragg byl bez poskrvnky. Nikde ani jediný pohozený papírek. Spousta vojáků už běžela na ranní rozcvičku.

Klusali jsme bok po boku a plánovali nadcházející den. Museli jsme toho hodně stihnout za relativně krátkou dobu. Potřebovali jsme se vrátit do Washingtonu.

„Povím ti, co mi na tom všem zatím nejvíc nesedí,“ promluvil Sampson během naší ranní rozcvičky.

„Nejspíš to samé, co nesedí mně,“ hekl jsem. „Ronalda Hodge jsme našli hned první den a o tom autu od Hertze jsme se dozvěděli taky skoro hned. Co se to děje s místní policií a vojenskými vyšetřovateli?“

„Takže začínáš věřit, že je Ellis Cooper nevinný?“

Neodpověděl jsem, ale musel jsem uznat, že naše vyšetřování je zvláštním způsobem znepokojující: bylo příliš snadné. A proč neodvedlo CID lepší práci? Cooper byl přece jeden z nich.

Když jsem se vrátil do svého hotelového pokoje, zvonil telefon. Podivil jsem se, kdo mi to takhle brzo ráno volá. Musela to být Nana a děti. Bylo těsně po sedmé. Zvedl

jsem sluchátko a zaskřehotal do něj legračním hlasem, kterým jsem někdy mluvil na děti. „Ahoj. Kdopak mi to volá takhle brzo ráno? Kdo má tu odvalu rušit můj spánek?“

Pak jsem uslyšel ženský hlas. Neznámý, s těžkým jižanským přízvukem. „To je detektiv Cross?“

Rychle jsem změnil tón a modlil se, aby nezavěsila. „Ano, u telefonu. Kdo volá?“

„To bych radši neříkala. Jen poslouchejte, prosím. Je pro mě dost těžké o tom s vámi mluvit, nebo s kýmkoliv jiným.“

„Poslouchám. Pokračujte.“

Zaslechl jsem hluboké povzdechnutí, než promluvila znovu.

„Byla jsem s Ellisem Cooperem té noci, když došlo k těm strašným vraždám. Byli jsme spolu, když se to stalo. Bylo to intimní. To je všechno, co vám můžu zatím povědět.“

Poznal jsem, že je volající vyděšená, nemá daleko k panice. Musel jsem ji za každou cenu udržet na lince. „Počkejte chvíli. Prosím. Mohla jste pomoci seržantu Cooperovi při procesu. Pořád ještě mu můžete pomoci. Mohla byste zabránit popravě!“

„Ne. Nemůžu říct víc, než co už jsem řekla. Jsem provdaná za někoho na základně. Nemůžu si rozbít rodinu. Prostě nemůžu. Je mi to líto.“

„Proč jste to neřekla policii nebo CID?“ *Proč nám to neřekl sám Cooper?* „Prosím, nezavěšujte. Mluvte se mnou.“

Žena tiše zasténala. „Zavolala jsem kapitánu Jacobsovi. Pověděla jsem mu to, co vám. Nic s tou informací neudělal. Doufám, že uděláte něco vy. Ellis Cooper ty tři ženy nezabil. Nevěřím, že by mé svědectví stačilo, aby se z toho dostal. A... mám strach z následků.“

„Jakých následků? Pomyslete na to, jaké následky to bude mít pro seržanta Coopera. Bude popraven.“

Žena zavěsila. Stál jsem tam, zíral na sluchátko ve své ruce a nemohl uvěřit tomu, co jsem právě slyšel. Ještě před vteřinou jsem mluvil s někým, kdo mohl potvrdit Cooperovo alibi - a ten byl náhle nenávratně pryč.

Kapitola 17

Kolem páté jsme dostali mimořádně dobrou zprávu: velicí důstojník Braggu se s námi chtěl setkat ve svém domě na základně. Měli jsme tam být přesně v sedm třicet. Generál Stephen Bowen se uvolil věnovat nám deset minut svého času, abychom ho seznámili s tím, co jsme zatím vypátrali. Sampson si mezitím promluvil se seržantem Cooperem v Centrální věznici. *Popřel*, že by té noci byl s nějakou ženou. A co hůř, podle Sampsona nebyl Cooper příliš přesvědčivý. Proč by ale před námi skrýval pravdu? To nedávalo smysl.

Štukovaný dům se střechou ze španělských tašek, který obýval generál Bowen, pocházel od pohledu tak z dvacátých nebo třicátých let. V prvním patře byl ze tří stran prosklený pokoj, nejspíš ložnice pána domu.

Když jsme parkovali na půlkruhové příjezdové cestě, sledoval nás odtamtud nějaký muž. *Že by generál Bowen osobně?*

U vchodu jsme se setkali s generálovým pobočníkem, který se představil jako kapitán Rizzo. Generál měl k ruce tohoto pobočníka, pak vojína, který měl na starost šéfovu bezpečnost a zároveň mu vařil, a řidiče.

Vstoupili jsme do široké haly s obývacími pokoji po obou stranách. Zařízení bylo nákladné a zřejmě odráželo generálovu kariéru po celém světě. Všiml jsem si krásně vyřezávané skříně, která vypadala německy, malované zástěny s oblými vrchy a sakurami z Japonska a starožitného příborníku, který naznačoval, že jeho majitel sloužil nejspíš v Nové Anglii.

Kapitán Rizzo nás uvedl do malé pracovny, kde už čekal generál Stephen Bowen. Měl na sobě uniformu. Pobočník se ke mně naklonil. „Vrátím se přesně za deset minut. Generál si přeje promluvit s vámi o samotě.“

„Posaďte se, prosím,“ řekl generál Bowen. Byl vysoký a dobře stavěný a odhadl bych ho tak na pětáctýřicet. Položil dlaně na desku starého psacího stolu, který vypadal, jako by ho provázela po většinu jeho dosavadní kariéry. „Jestli tomu správně rozumím, přijeli jste

sem, abyste se pokusili znovu otevřít Cooperův případ. Proč myslíte, že by měl být Cooper znovu souzen?"

Tak stručně, jak to jen bylo možné, jsem seznámil generála s tím, co jsme až dosud zjistili, a také s naším názorem detektivů z oddělení vražd. Byl to pozorný posluchač a můj monolog na několika místech okomentoval slovem „Zajímavé“. Zdálo se, že je otevřený novému pohledu na věc a přeje si znát nové informace. Na okamžik mě naplnila naděje.

Když jsem se odmlčel, zeptal se: „Chcete ještě něco dodat? Teď je pro to ta pravá chvíle.“

Sampson byl v generálově přítomnosti nezvykle tichý a rezervovaný. „Nemám v úmyslu zatahovat do celé záležitosti to, co k seržantu Cooperovi cítím," promluvil nakonec, „ale jako detektivovi mi připadá naprosto nepravděpodobné, že by vzal vražednou zbraň a několik usvědčujících fotografií s sebou domů.“

K našemu překvapení generál Bowen souhlasně přikývl. „Také to nechápu," řekl. „Ale přesně to udělal. Nerozumím tomu, ale zároveň nedokážu pochopit, jak mohl úmyslně zavraždit ty tři ženy, což rozhodně udělal. Bylo to to nejhorší zvěrstvo, jaké jsem v době míru viděl, a to jsem spatřil opravdu odporné věci.“

Generál se naklonil přes stůl. Zamračil se a přimhouřil oči. „Povím vám k tomu případu něco, co jsem ještě nikomu neřekl. Je to jen pro vás dva. Až bude seržant Cooper

popravován v Centrální věznici, budu při tom s rodinami těch zavražděných žen. Těším se, až dostane smrtící injekci. Z toho, co to zvíře spáchalo, se mi obrací žaludek. Vašich deset minut vypršelo. Teď odsud vypadněte. Zmizte mi z očí." Jeho pobočník kapitán Rizzo už stál ve dveřích.

Kapitola 18

Tři slepé myši byly znovu ve Fayetteville, poprvé po několika měsících mířily do Fort Braggu. Thomas Starkey, Brownley Harris a Warren Griffin bez problémů prošli bezpečnostní kontrolou na Celoamerické dálnici. Byli na základně služebně; měli tam schůzku.

Tři muži byli nezvykle potichu, když Starkey řídil tmavě modrý suburban ulicemi základny. Nebyli v Braggu od vraždy těch tří žen. Vůbec nic se tam však nezměnilo; armáda si obecně na změny moc nepotrpí.

„Bez tohohle výletu bych se klidně obešel," pronesl Brownley Harris na zadním sedadle.

„O nic nejde," řekl Starkey, klidný jako obvykle. „Máme legitimní důvod tady být. Byla by chyba, kdybychom se v Braggu přestali ukazovat."

„Já vím," řekl Harris. „Ale stejně se nerad vracím na místo činu." Usoudil, že atmosféra v autě potřebuje trochu odlehčit. „Slyšeli jste, jak to dopadne, když americká armáda chytá hada?" zeptal se.

„Tenhle jsem ještě neslyšel, Brownie," řekl Griffin. Bylo mu jasné, že jde o nějaký vtíp, a nejspíš ne moc pěkný.

„První jde po hadovi armádní pěchota. Had je vycejtí a ve zdraví se ztratí. Do akce se vloží letectvo, který má GPS souřadnice hada. Stejně ho ale nenajde. Piloti se vrátí na základnu, aby natankovali, oddáchlí si a nechali si udělat manikúru. Nastoupí dělostřelectvo. Zabije několik set civilistů a nazve to nevyhnutelnou souběžnou škodou. Všichni zúčastnění, včetně kuchařů, mechaniků a úředníků dostanou Stříbrný hvězdy."

„A co speciální jednotky?" nahlál mu Griffin.

Harris se zašklebil. „Vyšlou za hadem jednoho chlapa, ten ho najde, pohraje si s ním a dá si k obědu."

Starkey vybuchl smíchy a pak odbočil z Amistead Street směrem k objektu velitelství. „Nezapomeňte, je to jen práce. Chovejte se podle toho, pánové."

„Ano, pane," vyštěkli Griffin a Harris.

Všichni tři posbírali své kufríky, oblékli si saka a utáhli vázanky. Tvořili starší prodejní tým firmy Heckler & Koch a byli v Braggu,

aby předložili nabídku zbraní pro armádu. Hlavně se měli snažit vzbudit zájem o novou pistoli, která plně nabitá vážila ani ne kilo a dokázala „*prostřelit jakoukoliv běžnou neprůstřelnou vestu*“.

„Pekelná zbraň," říkal s oblibou Thomas Starkey během prezentace. „Kdybychom ji měli ve Vietnamu, tak bychom tu válku vyhráli.“

Kapitola 19

Schůzka proběhla nad očekávání dobře. Tři obchodní zástupci opustili velitelství něco po osmé večer s ujištěním, že jejich nová pistole má velmi dobré šance stát se součástí armádní výzbroje. Thomas Starkey také předvedl nejnovější verzi samopalů MP5 a se zaujetím promluvil o výrobní politice firmy, díky které jsou součástí této zbraně z 99,9 procent zaměnitelné.

„Teď si dáme pár studenejších piv a tlustejch stejku,“ řekl Starkey. „A zjistíme, jestli bysme si nemohli užít trochu srandy tady ve Fayetteville nebo v nějakým jiným městě na cestě. To je rozkaz, pánové.“

„Jsem pro,“ řekl Harris. „Byl to dobřej den, co? Uvidíme, jestli se nám ho povede trochu zkazit.“

Když odjížděli z Fort Braggu, už se stmívalo. „Znova na cestě,“ začal Warren Griffin prozpěvovat starou píseň Willieho Nelsona, kterou zpíval pokaždé, když se pouštěli do nějakého dobrodružství. Znali Fayetteville nejen ze služebních cest, ale i z doby, kdy sloužili ve Fort Braggu. Byly to teprve čtyři roky, co odešli z armádní speciálních jednotek: plukovník Starkey, kapitán Harris, seržant Griffin. Sedmdesátý pátý regiment, třetí batalion, s velitelstvím ve Fort Benningu v Georgii.

Právě vjížděli do města, když spatřili na tmavém rohu ulice postávat dvě prostitutky. Za starých časů tvořily Hayes Street bloky plné drsných barů a striptýzových klubů. Říkávalo se jí Fayetteenam. To však bývalo. Místní se snažili město pozvednout. Na billboardu, který vítal při vjezdu do města, stálo: JIŽNÍ METROPOLE V MODERNÍM DUCHU.

Člověku se z toho chtělo zvracet.

Warren Griffin se vyklonil z okénka suburbanu. „Miluju vás, hlavně tebe. Hned zastavte! Proboha, zastavte tu káru. Miluju tě, zlato. Vráť se!“ volal na ty dvě dívky.

„Já jsem Vanessa!“ odpověděla mu jedna z nich. Byla opravdu pěkná.

Starkey se zasmál, ale jel dál, dokud nedojeli k hospodě Pumpa, která tam stála už nejméně dvacet let. Nakráčeli dovnitř a začali

oslavovat. Proč by měl člověk pracovat, kdyby si občas nemohl pořádně užít?

Za pár hodin vypili spoustu pív, přejedli se tlustými stejky s opečenou cibulí a houbami, vykouřili hromadu doutníků a převyprávěli své nejlepší válečné historky a vtipy. Dokonce i číšnice a barmani si je oblíbili. Thomase Starkeyho měl rád každý. Dokud náhodou nepoznal jeho horší druhé já.

Odjížděli z Fayettevillu kolem půlnoci, když Starkey náhle zastavil u obručníku. „Je čas procvičit si střelbu na živý cíl," oznámil Griffinovi a Harrisovi. Věděli přesně, co tím myslí.

Harris se jen usmál, ale Griffin zajásal: „Ať žijou válečný hry!"

Starkey stáhl okénko a začal se bavit s jednou dívkou postávající na Hayes Street. Byla to vysoká, hubená blondýna, balancující na vysokých podpatcích. Tvářila se trochu nevrle, dokud jim nevěnovala svůj nejlepší stodolarový úsměv.

„Jste velmi krásná mladá dáma," oslovil ji Starkey. „Poslouchejte, máme právě namířeno do našeho apartmá v Radissonu. Měla byste zájem o tři dýška místo jednoho? Chtěli bychom společně trochu oslavovat. Bude to legrace."

Starkey dokázal být okouzlující a zdvořilý. Měl milý úsměv. Blondatá prostitutka se tedy usadila na zadním sedadle suburbanu, vedle Griffina. „Slibte mi, že budete hodný kluci," řekla a obdarovala je dalším krásným úsměvem.

„Slibujeme," odpověděli všichni tři sborem. „Budeme hodný kluci."

„Znova na cestě," zazpíval Griffin. „Hele, jseš docela dobrej," pochválila ho dívka a políbila ho na tvář. Uměla to s muži, věděla, jak s nimi zacházet, zvláště s vojáky s Fort Braggu, kteří byli obvykle docela slušní. Koneckonců byla sama dcera vojáka. Vlastně to ani nebylo tak dlouho, co odešla z domova. Bylo jí devatenáct.

„Slyšeli jste to? Týhle krasavici se líbí, jak zpívám. Jak se jmenuješ, puso?" zeptal se Griffin. „Moc se mi líbíš."

„Jsem Vanessa," odpověděla dívka. „A jak ty? Neříkej, že *Willie*."

Griffin se rozesmál. „Já jsem Warren. Rád jsem se s tebou seznámil, Vanesso. Hezký jméno pro hezký děvče."

Vyjeli z města po silnici I-95. Asi po dvou kilometrech Starkey náhle sjel z cesty a zajel se suburbanem mezi trnité keře.

„Do Radissonu už je to jenom kousek. Proč nepočkáte?" zeptala se Vanessa. „To už to nemůžete vydržet?"

„Tohle počkat *nemůže*," řekl Griffin. Z ničeho nic přitiskl dívce k hlavě ústí pistole.

Brownley Harris jí z předního sedadla mířil na hrudník.

„Dé hai tay lén dáu!" vykřikl Thomas Starkey hlubokým a hrozivým hlasem.

Ruce za hlavu.

„Ban gáp nhiêu phién phú'c rói dó."

Jseš v pořádným maléru, děvko.

Vanessa nerozuměla jedinému slovu, ale v tónu se nemohla mylit. Bylo zle. Dívce se sevřel žaludek. Normálně by ke třem chlapům do auta nenastoupila, ale ten řidič se choval tak mile. Proč na ni teď řve? A co je to za hatmatilku? Co se to děje? Napadlo jí, že asi vyzvrací ten hamburger, co měla k obědu.

„Přestaňte, prosím, přestaňte!" vykřikla Vanessa a rozplakala se. Byl to trik, který na vojáky z Fort Braggu obvykle zabíral.

Tentokrát ale ne. Šílený řev v tom podivném jazyce ještě zesílil.

„Ra khói xe. Ngay bay gió," řekl Thomas Starkey.

Vystup z auta. Hned, děvko.

Mávali těmi svými pistolemi a mířili na ni a ona konečně pochopila, že má vystoupit z auta. *Proboha, to mě tady ty parchanti chtějí z legrace nechat? Hnusnej vtip!*

Nebo že by chystali něco horšího? Jak daleko chtějí zajít?

Pak ji ten na předním sedadle udeřil hřbetem ruky přes ústa. Proč? Vždyť už vystupovala. K čertu s ním! Zapotácela se na vysokých podpatcích. Willie Nelson ji kopl do zad a Vanessa vykřikla bolestí.

„Ra khói xe!" vykřikl znovu muž za volantem. Co jsou zač? Nějací teroristi, nebo co?

Vanessa vzlykala, ale pochopila, že má utíkat, rozběhnout se do tmavého lesa a bažin. *Proboha, já tam nechci! Určitě tam budou hadi!*

Ten na zadním sedadle ji znovu udeřil do zad a Vanessa se rozběhla. Měla snad na vybranou?

„Luc dó máy sě den tói!"

Slyšela za sebou výkřiky.

Bože, bože, co to říkají? Co se mnou bude? Proč jsem k nim nastoupila ? To byla pěkná pitomost!

Pak už neměla Vanessa myšlenky na nic jiného, než jak utéct.

Kapitola 20

„Necháme ji běžet," řekl Thomas Starkey. „Slíbili jsme přece Vanesse, že budeme hodný."

Opřeli se tedy o auto a nechali vyděšenou dívku zaběhnout hlouběji do bažin. Dali jí slušný náskok.

Starkey si nasadil nový hnědý baret speciálních jednotek. Ten nahradil původní černý baret v okamžiku, kdy na černý přešel zbytek armády. „Nabízím první sázku večera. Myslím, že až Vanessu dohoníme, bude mít pořád na nohách ty lodičky. Nebo si myslíte, že se zuje?" zeptal se Starkey. „Vsadíte se, pánové?"

„Určitě je zuje," řekl Griffin. „Je pitomá, ale ne úplně blbá. Přijímám sázku. Pade?"

„Bude mít ty boty na nohách," prohlásil Starkey. „Když takhle pěkná holka šlape ulici, musí bejt blbá jak troky. Vsázím kilo."

V tom okamžiku zahlédli světla auta odbočujícího ze silnice. Někdo jel k místu, kde parkovali. Kdo to k čertu mohl být?

„Polda," řekl Starkey. Pak zvedl ruku a přátelsky zamával na pomalu se blížící policejní auto.

„Nějaký problém?" zeptal se policista, když zastavil vedle modrého suburbanu. Ani se neobtěžoval vystoupit z auta.

„Jenom zastávka na vyčůrání, důstojníku. Jedeme z Braggu do Fort Benningu," odpověděl Starkey klidným hlasem. Po pravdě řečeno ho policista ani trochu nevyvedl z míry. Byl jen zvědavý, jak se to vyvine. „Jsme záložáci. Kdybychom mi tři byli zrovna ve službě, asi bychom měli malér."

„Viděl jsem vaše auto z cesty. Napadlo mě, že se radši podívám, jestli je tady všechno v pořádku. Kolem jsou jenom bažiny."

„Jo, jsme v pohodě, důstojníku. Dokouříme a vyrazíme zase na cestu. Díky za péči."

Státní policista se už chystal odjet, když se z lesa ozval ženský výkřik. Bylo jasné, že jde o volání o pomoc.

„Zatracená smůla, důstojníku." Starkey pozvedl pistoli, kterou schovával za zády, a bez míření střelil policistu do čela. Nemusel o tom ani přemýšlet. „Žádnej dobrej skutek neunikne odplatě."

Potrásl hlavou, došel k policejnímu autu a zhasl světla. Nastoupil dopředu, odstrčil mrtvého muže na stranu a zajel s autem mimo dohled ze silnice.

„Jděte najít tu holku," řekl Harrisovi a Griffinovi. „Fofrem. Je někde blízko. Určitě má pořád ty podpatky, ta slepice. Jděte!" vyběhl Harrise a Griffina. „Dám vám, srábkům, pár minut náskok. Chci pořádně schovat to policejní auto. Jděte. Warren v čele. Brownie na křídle."

Když se plukovník Thomas Starkey konečně vnořil do lesa, neudělal jediný chybný krok. Zamířil přímo na místo, kde ta dívka zavolala o pomoc a způsobila tak smrt policisty. Od toho okamžiku ho vedly hlavně instinkty. Viděl pošlapanou trávu a listí. Zlomenou větev keře na místě, kudy se prodírala. Povšiml si svých vnitřních reakcí - zrychleného dechu, zvýšeného tepu. Tohle dobře znal.

„Tao sě tim ra máy," zašeptal vietnamsky. „Luc dó máy sě dén tói."

Najdu tě, zlato. Už jseš skoro mrtvá.

Mrzelo ho, že musí pátrání po dívce tak uspěchat, ale ten mrtvý policista představoval nepředvídanou komplikaci.

Čas se pro něj zpomalil; vnímal každý detail a ovládal každý pohyb. Pohyboval se po lese rychle a naprosto sebejistě. Měsíc svítil dost na to, aby viděl, co potřeboval.

Pak před sebou zaslechl smích. Mezi větvemi spatřil světlo. Starkey se zastavil. „Ty parchanti," zamumlal. Opatrně se pohnul kupředu, čistě pro jistotu.

Harris a Griffin už tu blondatou děvku chytili. Stáhli jí černé kalhotky, nacpali jí je do úst a ruce jí svázali za zády.

Griffin jí strhával blůzu pošitou stříbrnými flitry. Na sobě už měla jen stříbrné boty na podpatku.

Vanessa nenosila podprsenku a měla malá prsa. V obličeji byla ale docela hezká. Připomněla Starkeymu dceru jeho souseda. Znovu ho napadlo, že je škoda, že se tak pěkná holka prodává lacino na ulici. *Tvoje škoda, Vanesso.*

Prala se s nimi a Griffin ji na chvílku pustil, jen pro legraci. Když se však pokusila utéct, okamžitě zakopla a upadla do bláta. Zírala na Starkeyho, který teď stál nad ní. Vypadala k politování.

Celá se třásla. Pak se sebe něco vypravila přes roubík, když se pokoušela vstát. Znělo to jako: „Proč mi tohle děláte? Nikdy jsem nikomu neublížila.“

„Tohle je hra, kterou jsme se naučili před léty," vysvětlil jí Starkey anglicky. „Je to jenom hra, zlato. Na zahrání dlouhý chvíle. Pro pobavení. Přines barvu," poručil seržantu Griffinovi. „Tentokrát to vidím na červenou. Bude ti červená slušet, Vanesso? Řekl bych, že je to přesně tvoje barva." Pohlédl jí přímo do očí a stiskl spoušť.

Kapitola 21

Prvního rána po mém návratu do Washingtonu jsem vstal asi o půl šesté. Všechno při starém, přesně jak jsem to měl rád.

Oblékl jsem si staré tričko a šortky a sešel dolů. V kuchyni byla tma. Nana ještě nevstala, což mě trochu překvapilo.

No, přece si zaslouží jednou za čas se pořádně vyspat.

Obul jsem si tenisky a šel si zaběhat. Okamžitě mě uhodil do nosu povědomý pach řeky Anacostia. Původně jsem měl v plánu nemyslet toho rána na Ellise Coopera v cele smrti. Zatím se mi to moc nedařilo.

Naše čtvrť se za posledních několik let hodně změnila. Politici a podnikatelé tvrdili, že k lepšímu, já si však nebyl tak jistý. Silnice 395 byla ve směru na jih rozkopaná a výjezd na Čtvrtou ulici byl zavřený. Pochyboval jsem, že by ty práce trvaly tak dlouho, kdyby probíhaly v Georgetownu. Demoličním pracem padlo za obět' hodně domů, mezi kterými jsem vyrůstal.

Kolem to začínalo vypadat jako na Capitol Hillu. Vyrostla zde také nablýskaná tělocvična. Některé domy se mohly pochlubit tabulkami oznamujícími, že objekty jsou pod dohledem renomovaných bezpečnostních agentur. V ulicích začínalo být bezpečněji, ale stále jste mohli narazit na drogové dealery, zvláště pokud se člověk přiblížil k řece Anacostia.

Kdyby někdo pohlédl zpět v čase, viděl by, že původní městští architekti měli několik dobrých nápadů. Každých pár bloků se rozkládal park s pěšinkami a trávníky. Jedno-

ho dne snad ty parky budou znovu využívány občany, ne jen prodejci drog.

Jistý článek ve *Washington Postu* nedávno tvrdil, že někteří lidé ve čtvrti vlastně dealery chrání. No, někteří lidé si opravdu myslí, že dealeri udělají pro komunitu víc dobrého než politici -jako třeba, že pořádají pouliční party nebo rozdávají dětem peníze na zmrzlinu v horkých letních dnech.

Žiji v Southeast od svých deseti let a nejspíš tady už zůstanu. Mám tu starou čtvrť rád nejen pro vzpomínky, ale i pro příslib věcí, které se tady stále mohou stát.

Když jsem se vrátil domů, světla v kuchyni stále nesvítila. V hlavě se mi rozezněl hlasitý alarm.

Proběhl jsem úzkou chodbou z kuchyně, abych se podíval, co je s Nanou.

Kapitola 22

Pootevřel jsem dveře a uviděl Nanu ležet v posteli. Vstoupil jsem potichu do místnosti. Kočka Rosie se povalovala natažená na okenní římse. Potichu zamňoukala. Hlídací kočka.

Rozhlédl jsem se kolem. Spatřil jsem povědomou zarámovanou reprodukci obrazu od Romara Beardena.

Na šatní skříni ležela spousta krabic s klobouky. Naně by její sbírku klobouků pro všechny příležitosti mohla závidět kdejaká modistka.

Uvědomil jsem si, že neslyším Nanu dýchat.

Strnul jsem hrůzou. Dny, kdy nevstala, aby udělala snídani, bych spočítal na prstech jedné ruky.

Proboha. Ať to není pravda.

Když jsem přistoupil k posteli, zaslechl jsem slabý dech. Pak otevřela oči.

„Alexi?“ zašeptala. „Co se děje? Co tady děláš? Kolik je hodin?“

„Ahoj. Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jsem jenom trochu unavená. Cítím se trochu pod psa.“ Zamžourala na starý budík na nočním stolku. „Sedm? No to jsem tomu dala. Půlka rána je pryč.“

„Co bys řekla snídani do postele? Já to platím,“ navrhl jsem.

Povzdechla si. „Myslím, že si jenom ještě trochu pospím, Alexi. Nevadí? Vypravil bys děti do školy?“

„Jasně. Určitější v pořádku?“

„Za chvíli vstanu. Nic mi není. Běž vzbudit děti, Alexi.“ Rosie se pokusila dostat se k ní do postele, ale Nana na ni nebyla zvědavá. „Zmiz, kočko,“ zašeptala.

Vytáhl jsem děti z postele, nebo jsem si to aspoň myslel, protože pro Jeannii a Damona jsem se musel vypravit ještě jednou. Dal jsem na stůl jejich oblíbené kukuřičné lupínky a nějaké ovoce a pak jsem uvařil míchaná vejíčka - trochu jsem jim podstrojoval, abych jim vynahradil Naninu nepřítomnost. Ohřál jsem mléko pro Alexe a pak jsem mu připravil snídani a nakrmil ho lžičkou.

Děti odkráčely do školy a já po nich uklidil. Podruhé od rána jsem přebalil Alexe - na nové pleně měl obrázky hasičských aut. Moje péče se mu zjevně líbila, i když z ní měl trochu legraci.

„Moc si na to nezvykej, kámo," řekl jsem mu.

Zkontroloval jsem Nanu, která stále tvrdě spala. Několik minut jsem poslouchal, jak dýchá. Zdála se být v pořádku.

Její pokoj byl tichý a klidný, ale nepůsobil dojmem muzea, jak to někdy bývá tam, kde bydlí staří lidé. U postele měla položený jasně oranžový chlupatý kobereček. Tvrdila, že jí dělá dobře na nohy.

Vzal jsem malého Alexe nahoru do svého pokoje a doufal jsem, že mi dovolí trochu pracovat. Zavolał jsem jednomu známému do Pentagonu. Jmenoval se Kevin Cassidy. Před několika lety jsme spolu pracovali na jedné vraždě.

Popsal jsem mu situaci ve Fort Braggu a řekl mu, jak málo času zbývá seržantu Cooperovi v cele smrti. Kevin mě pozorně vyslechl a pak mě varoval, abych byl mimořádně opatrný. „V armádě je spousta dobrých lidí s dobrými úmysly, Alexi. Ale svůj svinčík si nejrady uklízíme sami. Nestojíme o to, aby nám do toho strkal nos někdo zvenčí. Rozumíš mi?"

„Ellis Cooper ty vraždy nespáchal," řekl jsem. „Jsem si tím skoro jistý. Ale беру si tvou radu k srdci. Jenomže už nám nezbývá moc času, Kevine."

„Podívám se na to, Alexi," slíbil. „Nech to na mně."

Když jsem domluvil s Pentagonem, zavolał jsem Ronu Burnsovi z FBI. I jemu jsem vysvětlil, o co ve Fort Braggu

jde. Ředitel a já jsme se lépe poznali, když došlo k těm problémům s Kylem Craigem. Burns mě chtěl dostat do FBI a já o tom vážně uvažoval.

„Víte přece, jak si místní policisté hlídají své teritorium," řekl. „A v armádě je to ještě horší, zvlášť pokud jde o vraždu."

„I když je jeden z nich nevinný a nespravedlivě odsouzený? A má být dokonce popraven? Myslel jsem, že nenechávají své lidi jen tak umřít."

„Kdyby si tohle mysleli, Alexi, Cooper by nikdy nepřišel před soud. Jestli mohu nějak pomoci, udělám to. Dejte mi vědět. Neslibuju nic, co nemohu splnit."

„Vážím si toho," řekl jsem.

Jakmile jsem zavěsil, odnesl jsem malého Alexe dolů a ohřál mu trochu mléka. Začalo mi pomalu docházet, kolik práce je třeba každý den v domě udělat. A to jsem ještě nezačal uklízet.

Rozhodl jsem se, že se znovu podívám na Nanu.

Zlehka jsem otevřel dveře. *Nic jsem neslyšel.*

Přistoupil jsem k posteli.

Konečně jsem zaslechl její dech. Stál jsem bez hnutí u postele a snad poprvé v životě jsem se začal o Nanu bát. *Nikdy nebyvala nemocná.*

Kapitola 23

Kolem poledne Nana konečně vstala. Došourala se do kuchyně v ruce s novou tlustou knihou nazvanou *Příběh otrokyně*. Už jsem měl pro ni a pro malého připravený oběd.

Nechtěla mluvit o tom, jak jí je, a snědla jen pár lžic zeleninové polévky. Snažil jsem se ji přesvědčit, aby navštívila doktora Rodmana, ale neuspěl jsem. Dovolila mi však, abych po zbytek dne vařil, staral se o děti a podle jejích podrobných instrukcí uklidil dům od půdy až po sklep.

Druhý den ráno jsem podruhé vstal dřív než Nana. Za celá naše společná léta to bylo něco nepředstavitelného.

Zatímco jsem čekal, až přijde do kuchyně, rozhlížel jsem se kolem sebe po všech těch tak dobře známých věcech.

Místnosti vévodí Nanin starý plynový sporák. Má čtyři hořáky a velkou odkládací plochu, na které nechává hrnce vychladnout. Jsou v něm dvě trouby. Na sporáku vždycky leží velká černá pánev. Lednička také není nejnovější, ale Nana ji odmítá vyměnit za nový model. Pokrývají ji různé lístky a rozvrhy popisující naše životy: Damonův rozpis zkoušek ve sboru a basketbalových tréninků, přehled Janniiných pestrých aktivit, nouzová telefonní čísla na mě a Sampsona, pozvánka na Alexovu další prohlídku u dětského lékaře a list papíru s nejnovější Naninou dobrou radou: *Nikdy nezakopneš, když jsi na kolenou*.

„Co tady vyhlížíš, Alexi?“ Zaslechl jsem povědomé šoupaní jejích pantoflí. Otočil jsem se a uviděl ji stát ve dveřích s rukama v bok, připravenou na bitvu nebo cokoliv jiného.

„Nevím. Že by ducha minulé snídaně? Jak se cítíš, stařeno?“ zeptal jsem se. „Už je ti líp?“

Mrkla na mě a kývla svou malou hlavou. „Jsem v pořádku. A co ty? Vypadáš unaveně. Je to dřina, starat se o tuhle domácnost, co?“ uchichtla se. Ten zvuk se jí tak zalíbil, že ho ještě jednou zopakovala.

Přešel jsem kuchyň, vzal ji do náručí a zvedl ji. Byla tak lehká - vážila asi pětáctyřicet kilo. „Postav mě na zem!“ řekla. „Opatrně, Alexi. Ať si mě nerozbiješ.“

„Tak mi pověz něco o včerejšku. Předpokládám, že máš v úmyslu objednat se k doktoru Rodmanovi!"

„Jenom jsem se potřebovala trochu prospat, to je všechno. To se stane i těm nejlepším z nás. Naslouchala jsem svému tělu. Děláš to taky?"

„Ano, dělám," odpověděl jsem. „Naslouchám mu právě teď a říká, že si o tebe dělá starost. Zavolaš doktoru Rodmanovi sama, nebo to mám udělat já?"

„Tak už mě postav. Jsem k němu objednaná dávno. Na *pravidelnou* prohlídku, nic velkého. Fajn. A teď si řekni, jak chceš dneska ráno vajíčka."

Jako by mi chtěla předvést, jak je v pořádku, naléhala Nana, abych se vrátil se Sampsonem do Fort Braggu a dokončil svoji práci. Opravdu jsem tam potřeboval alespoň ještě jednou zajet, ale nejdřív jsem musel sehnat tetu Tiu a domluvit se s ní, že se na tu dobu nastěhuje k nám. Pak teprve jsem mohl bez obav vyrazit do Severní Karolíny.

Cestou jsem pověděl Sampsonovi, jak mi Nana nahnala strach, a podrobně mu popsál svůj den s dětmi.

„Je jí osmdesát dva, Alexi," řekl, a pak dodal: „A bude s námi nejspíš ještě dalších dvacet let." Oba jsme se tomu zasmáli, ale poznal jsem, že si o ni John také dělá starosti. Sám už několikrát přiznal, že pro něj vždycky byla jako vlastní matka.

Do Fayettevillu jsme dorazili kolem páté odpoledne. Potřebovali jsme si promluvit s jednou ženou kvůli alibi, které mohlo zachránit seržantu Cooperovi život.

Kapitola 24

Cílem naší cesty bylo sídliště Boulevard Estates, které leželo asi kilometr od Fort Braggu. Nad hlavou nám stále přelétaly stíhačky a v dáli duněla artilerie.

Skoro každý z Boulevard Estates pracoval na základně a bydlel ve služebním domku. Ubytování se lišilo podle hodnoty a platové třídy, ale většinou šlo o malé bungalovy, z nichž některé vyžadovaly důkladné opravy. Někde jsem četl, že většina zaměstnanců armády má rodiny s dětmi. Zdálo se, že ta statistika nelhala.

Sampson a já jsme došli k jednomu cihlovému domku a zaklepali na otlučené a zprohýbané hliníkové dveře. Otevřela nám žena v černém hedvábném kimonu. Měla pěknou postavu a byla atraktivní. Už jsem věděl, že se jmenuje Tori Sandersová. Čtyři děti za ní zvědavě vykukovaly.

„Ano? O co jde?“ zeptala se. „Máme naspěch. V zoo bude čas krmení.“

„Jsem detektiv Cross a tohle je detektiv Sampson,“ představil jsem nás. „Kapitán Jacobs mi řekl, že jste přítelkyně Ellise Coopera.“

Neodpověděla. Ani nemrkla.

„Paní Sandersová, před dvěma dny jste mi volala do hotelu. Došlo mi, že musíte bydlet někde poblíž základny, pokud k vám měl seržant Cooper dojít pěšky oné noci, kdy došlo k těm vraždám. Trochu jsem se poptal a zjistil jsem, že byl Cooper tady. Můžeme jít dál? Nenecháte nás přece stát tady, všem sousedům na očích.“

Tori Sandersová se rozhodla pustit nás dovnitř. Uvedla nás do malého jídelního koutu. Pak poslala děti pryč.

„Nevím, proč jste tady a o čem to mluvíte,“ řekla. Paže měla pevně zkřížené na hrudi. Táhllo jí nejspíš na čtyřicet.

„Máme i jiné možnosti. Povím vám, co můžeme udělat, paní Sandersová,“ promluvil Sampson. „Můžeme to tady obejít a poptat se sousedů na vás a seržanta Coopera. Nebo do toho zatáhnout CID. Takže bude lepší, když odpovíte na naše otázky tady, v soukromí vašeho domova. Chápete vůbec, že Cooper má být za pár dní popraven?“

„K čertu s vámi. S oběma!" rozkřikla se na nás. „Jste úplně vedle. Jako obvykle se policie plete."

„Tak to uveďte na pravou míru," vybídl ji Sampson trochu mírnějším tónem. „Rádi vás vyslechneme. Povězte nám pravdu, paní Sandersová."

„Chcete slyšet pravdu, tak tady je. *Opravdu* jsem to byla já, kdo vám volal, detektive Crossi."

„A teď to, co jsem vám do telefonu neřekla. Nepodváděla jsem svého manžela se seržantem Cooperem. To on sám mi řekl, abych vám zavolala. Ellis je jeho kamarád a věří, že je ten chlap *nevinný*. Já si to myslím taky. Nemůžeme ale nijak dokázat, že ty vraždy nespáchal. Ellis tady ten večer byl. Navštívil nás ale předtím, než šel do baru, a přišel za mým manželem, ne za mnou."

Zamyslel jsem se nad tím, co řekla, a věřil jsem jí. Nebyl důvod nevěřit. „Věděl seržant Cooper, že se mi chystáte zavolat?" zeptal jsem se.

Pokrčila rameny. „To netuším. Budete se muset zeptat Ellise. My jsme se mu jenom snažili pomoci. Ten člověk v cele smrti je stejně nevinný jako vy nebo já. Je nevinný. A teď musím dát dětem najíst."

Kapitola 25

Byli jsme v koncích, což bylo velmi frustrující, hlavně pro Sampsona. Hodiny Ellise Coopera tikaly tak hlasitě, že jsem slyšel skoro každou minutu.

Kolem deváté večer jsme s Johnem povečeřeli v populární hospodě U ztracených duší poblíž nákupního centra Strickland Bridge. Bylo známé, že se tam schází mnoho nižších šarží z Fort Braggu. Stále jsme se pídili po jakýchkoliv dostupných informacích.

„Čím víc toho víme, tím méně se v tom vyznáme.“ Sampson potřásl hlavou a napil se piva. „Něco tady v Braggu rozhodně nehraje. A já vím, co máš na jazyku, Alexi. Že je možná jádrem problému sám Cooper. Hlavně jestli to byl on, kdo navedl Sandersovi, aby ti zavolali.“

Také jsem se napil a rozhlédl se po hospodě. Přecpanému a zakouřenému sálu dominoval dlouhý barový pult. Z reproduktorů znělo na střídačku country a soul. „To nedokazuje, že je vinen. Je jenom zoufalý. Těžko mít Cooperovi za zlé, že dělá, co může,“ řekl jsem nakonec. „Čeká na popravu.“

„Není to trouba, Alexi. Dokáže udělat rozruch, aby upoutal pozornost.“

„Ale není schopen vraždy?“

Sampson mi pohlédl do očí. Poznal jsem, že začíná mít vztek. „Ne, on vrah není. Já ho znám, Alexi. Stejně dobře jako tebe.“

„Zabíjel Cooper v boji?“ zeptal jsem se.

Sampson rozhodil ruce. „To byla válka. Umřela i spousta našich lidí. Víš sám, jak to chodí. Taky už jsi pár lidí zabil,“ řekl. „Ale to z tebe přece nedělá vraha, ne?“

„To právě nevím.“

Zaslechl jsem, o čem si povídají muž se ženou, kteří seděli vedle nás u baru. „Policie našla chudáka Vanessu v lese kousek od I-95. Zmizela před dvěma dny a teď je mrtvá. Zabili ji nějaký šílenci. Nejspíš armádní povel,“ říkala ta žena. Měla silný jižanský přízvuk a v hlase zlobu a strach.

Otočil jsem se a pohlédl do tváře rusovlásky oblečené do jasné modrého přiléhavého trička a bílých kalhot. „Promiňte, neuniklo mi,

co jste říkala. Co se stalo?" zeptal jsem se. „Někdo byl zavražděn poblíž města?"

„Holka, která sem občas chodila. Vanessa. Někdo ji zavraždil," odpověděla rusovláska a pokývala hlavou. Muž, se kterým tam byla, měl na sobě černou hedvábnou košili, kovbojský klobouk a vypadal jako neúspěšný zpěvák country. Vůbec se mu nelíbilo, že se se mnou ta žena baví.

„Jmenuji se Cross. Jsem detektiv z oddělení vražd ve Washingtonu. Můj parťák a já tady pracujeme na jednom případu."

Žena strnula a zamračila se. „S poldama nemluším," odsekla a otočila se ke mně zády. „Starejte se o své."

Pohlédl jsem na Sampsona a potichu řekl: „Jestli je to stejný vrah, tak si nedělal s opatrností těžkou hlavu."

„Nebo ti *tři* stejní vrazi," poznamenal Sampson.

Někdo mě tvrdě dloubl loktem do zad. Otočil jsem se a uviděl statného blondáka v kostkované sportovní košili a khaki kalhotách. Podle držení těla bylo jasné, že je voják.

„Je na čase, abyste vypadli z města," řekl. Za ním stáli dva další. *Ti tři*. Měli na sobě civilní šaty, ale od pohledu bylo jasné, že jsou z armády. „Přestaňte se srát do věcí, do kterých vám nic není. Rozuměli jste?"

„My si tady povídáme. Už nás nepřerušujte," řekl Sampson. „Rozuměls *ty mně*?"

„Ty jseš těžká váha, co? Myslíš si vo sobě, že jseš drsňák," prohodil muž vpředu.

Sampsonovi se objevil na rtech zvláštní úsměv, který obvykle nevěstil nic dobrého. „Jo, to jsem. A můj kamarád taky."

Svalnatý blondák se pokusil shodit Sampsona ze stoličky. John se ani nepohnul. Jeden z blondákových kumpánů šel po mně. Rychle jsem uhnul a jeho pěst mi prolétla kolem ucha. Tvrdě jsem ho zasáhl do břicha a skončil na všech čtyřech.

Okamžitě se na nás vrhli všichni tři. „Váš zasranej kámoš je vrah," zařval blondák. „Zabil ty tři ženský!"

Sampson ho uhodil do brady a on klesl na jedno koleno. Bohužel to byli chlapi, kterým jedna rána nestačí. Navíc se k nim přidal další rváč, takže to bylo čtyři na dva.

Hospodou se rozlehl pronikavý zvuk píšťalky. Otočil jsem se ke dveřím. Dorazila vojenská policie a spolu s ní pár místních policistů, celých žhavých pustit se do nás. Všichni měli v ruce obušky. Napadlo mě, jak se tam mohli objevit tak rychle.

Vtrhli dovnitř a zatkli každého, kdo byl do rvačky zapletený, včetně nás dvou. Vůbec je nezajímalo, kdo si začal. Se skloněnými hlavami jsme byli v poutech vyvedeni ven a usazeni v policejním autě. „To jsme to dopracovali," poznamenal Sampson.

Kapitola 26

Tyhle komplikace jsme nepotřebovali - hlavně ne teď. Odvezli nás do vězení okresu Cumberland v malém desetimístném mikrobusu. Zjevně neměli ve vězení v Fayetteville dost cel. Jako detektivům z Washingtonu, kteří se snaží prokázat nevinu seržanta Coopera, se nám dostalo toho nejvybranějšího zacházení.

Čistě pro informaci, přijímací místnost toho okresního vězení je umístěná v suterénu. Papírování, fotografování a sejmutí našich otisků zabralo policistům asi půl hodiny. Dostali jsme studenou sprchu a museli jsme si obléknout „dýňový kvádro“. Takhle vtipně říkali bachaři oranžové teplákové soupravy a pantoflím, které museli vězni nosit.

Ptal jsem se, co stalo s těmi čtyřmi vojáky, kteří nás napadli, a bylo mi řečeno, že mi po tom sice není, ale že byli převezeni do vojenského vězení v Braggu.

Samspona a mě umístili do společné cely v bloku pro pachatele méně závažných trestných činů, která byla také v suterénu. Byla určená pro dvanáct vězňů, ale té noci se nás tam tísnilo asi dvacet. Žádný z vězňů nebyl bílý a mě napadlo, jestli má okresní vězení i jiné cely předběžného zadržení a jestli jsou také segregované.

Někteří muži se zřejmě navzájem znali z dřívějších nocí, které tady spolu strávili. Nikdo si se Sampsonem a dokonce ani se mnou nechtěl nic začínat. Dvakrát za hodinu kolem prošel dozorce, aby nás zkontroloval.

„Cigaretu?“ zeptal se muž po mé pravici. Seděl na podlaze, zády opřený o otlučenou betonovou zeď.

„Nekouřím,“ odmítl jsem.

„Vy jste detektiv, co?“ zeptal se po chvíli.

Přikývl jsem a lépe si ho prohlédl. Nevybavoval jsem si, že bych se s ním už setkal, ale bylo to malé město a my jsme se tam ukazovali dost dlouho. Tou dobou už spousta lidí ve Fayettevillu musela vědět, kdo jsme.

„Stojí to všechno za hovno,“ řekl muž. Vytáhl z kapsy krabičku kamelek a jednu z ní vyklepal. „Ta dnešní armáda. K posrání.“

„Vy jste voják?" zeptal jsem se. „Myslel jsem, že vás vozí do vojenské věznice ve Fort Braggu."

Usmál se na mě. „V Braggu žádný vojenský vězení není, kámo. A povím vám ještě něco. Byl jsem tady, když přivezli seržanta Coopera. Zuřil jak šílenec. Dole mu vzali otisky a pak ho odvedli nahoru. Jasnej psychopatickej vrah."

Jen jsem poslouchal. Snažil jsem se přijít na to, kdo ten muž je a proč mi vypráví o Ellisi Cooperovi.

„Todle vám řeknu pro vaše dobro. Každěj tady ví, že on ty ženský oddělal. Byl to známej magor."

Muž vyfoukl soustředné kruhy dýmu, pak se zvedl z podlahy a odklátil se. Přemýšlel jsem, co se to sakra děje. Že by někdo tu rvačku v baru a všechno ostatní zrežíroval? Kdo byl ten muž, který si se mnou přišel promluvit a dát mi radu „pro moje dobro"?

Krátce potom se objevil dozorce a odvedl ho. Na odchodu pohlédl mým směrem. Pak jsme se Sampsonem museli strávit noc v přeplněné a páchnoucí cele předběžného zadržení. Ve spánku jsme se střídali.

Ráno jsem uslyšel, jak nás někdo volá jménem.

„Cross. Sampson." Jeden z dozorců otevřel dveře cely. Mával rukou před obličejem, aby zahnal ten puch. „Cross. Sampson."

Ztuhle jsme se vyhrabali na nohy. „Tady jsme. Přesně tam, kde jste nás včera večer nechali."

Odvedli nás nahoru a vzali do vstupní haly, kde nás čekalo první překvapení toho dne. Seděl tam kapitán Jacobs z CID. „Spali jste dobře?" zeptal se.

„Narafičili to na nás," řekl jsem mu. „Tu rvačku i zatčení. Věděl jste o tom předem?"

„Ted' můžete jít," řekl. „A radil bych vám tohle, detektivové: Sbalte se a vraťte se domů. Sami sobě tím prokážete velkou službu. Marníte jenom čas. Ten chlap už je v podstatě po smrti."

Kapitola 27

Podivné a frustrující události neustaly ani po mém návratu do Washingtonu. Doma na mě čekal e-mail. Zpráva přišla od někoho, kdo se podepsal jako „Pěšák“. To, co psal, bylo velmi znepokojující a v té chvíli pro me i nepříliš srozumitelné. Začínalo to takto:

Detektivu Alexi Crossovi:

Pro vaši informaci: Pentagon podniká v současnosti kroky, které mají zabránit více nezjednomu tisíci úmrtí, ke kterým každoročně dochází v armádě v době míru. Tato úmrtí jsou následkem dopravních nehod, sebevražd a vražd. Za poslední tři roky bylo každý rok zavražděno nejméně osmdesát vojáků.

Příklad k zamyšlení, detektive: Armádní pilot Thomas Hoff sloužící ve Fort Drumu poblíž Watertownu ve státě New York byl obviněn, že na základně podřízl homosexuálního poddůstojníka. Obviněný prohlašoval, že je nevinný, až do popravy. Bránil se tím, že byl do Fort Drumu přeložen vlastně až tři měsíce po vraždě. Před vraždou však navštívil v Drumu přítele. Na místě činu byly nalezeny jeho otisky. Hoffovy služební záznamy byly až do obvinění z vraždy bez poskvrny. Byl to „příkladný voják“.

Další případ, který byste měl zvážit, detektive. Vojenský holič, známý mezi přáteli jako Bangs, byl obviněn, že zavraždil tři prostitutky u Fort Campbellu v Kentucky. Santo Marinacci také neměl žádné záznamy v trestním rejstříku. Jeho těhotná manželka dosvědčila, že té noci,

kdy k vraždám došlo, byl s ní doma. Marinacci byl usvědčen na základě otisků prstů a DNA, nalezených na místě činu, a díky tomu, že vražedná zbraň, vojenský nůž, byla objevena v jeho garáži. Marinacci přísahal, že tam ten nůž někdo podstrčil. „Proboha, vždyť je to holič,“ volala jeho žena během popravy. Santo Marinacci prohlašoval, že je nevinný a někdo to na něj nastražil až do okamžiku smrti.

Pěšák

Četl jsem Pěšákův e-mail znovu a znovu a pak jsem zavolał Sampsonovi domů a vzkaz jsem mu přečetl. Ani on nevěděl, co si o tom má myslet. Řekl, že se spojí s Ellisem Cooperem, jakmile domluví se mnou. Oba jsme chtěli vědět, jestli za tím zvláštním dopisem nestojí sám Cooper.

Po zbytek dne mi ta znepokojující zpráva nešla z hlavy. Ony informace mi poskytl někdo, kdo je považoval za důležité. Nebyl k nim připojen žádný závěr. To nechal Pěšák na mně. Co jsem si měl myslet o vraždách ve Fort Drumu a Fort Campbellu? Že za ně pykali nevinní?

Toho večera jsem si udělal na pár hodin volno a šel se podívat na zápas Damonova basketbalového týmu. Damon přispěl týmu šestnácti body a hrál tak dobře jako nějaký přeborník ze střední školy. Myslím, že to věděl, ale chtěl vědět, co si o jeho výkonu myslím já.

„Hrál jsi fakt dobře, Damone," řekl jsem mu. „Skóroval jsi, ale zároveň jsi nezapomněl na zbytek týmu. Dal jsi soupeři pořádně zabrat."

Damon se pyšně usmál, i když se to snažil skrýt. Odpověděl jsem správně. „Jo, dneska mi to docela šlo," připustil.

Když jsme si promluvili, odešel Damon se třemi svými spoluhráči, Ramonem, Ervinem a Kenyonem. To byla pro mě novinka, ale věděl jsem, že si na to budu muset zvyknout.

Po svém návratu domů jsem nemohl přestat myslet na Ellise Coopera a ten e-mail o dalších vraždách spáchaných armádními zaměstnanci. Podle Sampsona Cooper odpřisáhl, že s ním nemá nic společného. Kdo tedy? Někdo z Fort Braggu? Cooperův přítel?

Té noci mi v posteli nešel z hlavy ten zatracený vzkaz.

Možná už dříve byli popraveni nevinní.

Seržant Cooper nebyl první.

Tohle už se stalo.

Kdo sakra mohl být ten Pěšák?

Kapitola 28

Nutně jsem si potřeboval promluvit s někým z Vojenského odvolacího soudu a známí v FBI mi pomohli domluvit si schůzku s tou pravou osobou.

Soud a jeho kanceláře sídlily v nevýrazné administrativní budově v Arlingtonu. Uvnitř to vypadalo nesrovnatelně lépe, trochu jako v sídle úctyhodné právnické firmy. Armádu tam připomínala jen skutečnost, že většina zaměstnanců nosila uniformy.

Se Sampsonem jsme šli za generálporučíkem Shelly Borislowovou a do její kanceláře nás uvedl pobočník. Byla to dlouhá procházka - dlouhé chodby jsou typické pro všechny vládní budovy ve Washingtonu.

Generálporučík Borislowová nás už očekávala. Držela se zpříma, jako by spolkla pravítko, a zjevně byla ve výtečné formě. Pohledná žena kolem pětáctyřiceti.

„Díky, že jste nás přijala," řekl Sampson a potřásl si s ní rukou. Vycítil jsem, že chce ten rozhovor vést, možná proto, že měl víc zkušeností s armádou než já, ale spíš proto, že Ellisi Cooperovi docházel čas.

„Včera večer jsem si prošla zápis z toho soudního jednání," řekla generálporučík Borislowová, když jsme se rozsadili kolem kávového stolku se skleněnou deskou. „Podívala jsem se i na spisy z CID od kapitána Jacobse. A záznamy seržanta Coopera. Jsem tedy celkem v obraze. Co pro vás mohu udělat, pánové?" Potěšilo mě, že máme co do činění s jednou z těch chytrých, emancipovaných žen.

„Měl bych několik otázek, generálporučíku," řekl Sampson. Naklonil se kupředu a opřel se lokty o stehna. Upřel

zrak do očí důstojnice, která ani na okamžik neuhnula pohledem.

„Ptejte se, na co chcete. Až do deseti nemám nic jiného na programu. Takže máme na náš rozhovor asi dvacet minut, ale můžeme ho i protáhnout, bude-li třeba. Armáda tady nemá co skrývat."

Sampson stále nespustil oči z Borislowové. „Detektiv Cross a já už jsme spolu pracovali na stovkách vražd, generálporučíku. A na téhle nám několik věcí prostě nesedí."

„Co konkrétně?"

Sampson zaváhal a pak pokračoval. „Dříve než se dostanu k tomu, co nám dělá starosti, bych se rád zeptal vás, jestli vám na tom procesu není něco divné."

Generálporučík Shelly Borislowová nehnula ani brvou. „Pár věcí vlastně ano. Fakt, že si seržant Cooper ponechal vražednou zbraň, je příliš do očí bijící. Na druhou stranu šlo ale o cenný suvenýr z jeho služby ve Vietnamu - a koneckonců i památku na ty vraždy."

„Víte o tom, že se do Cooperova domu den nebo dva před vraždou někdo vloupal? Viděli jsme známky vloupání na vlastní oči a Cooper to potvrdil. Při té příležitosti mu mohl být nůž ukraden," řekl Sampson.

Borislowová přikývla. „To je možné, detektive. Ale není také možné, že se seržant sám snažil vyvolat dojem, že u něj došlo k vloupání? To byl alespoň závěr CID."

„Chlapec ze sousedství viděl na dvoře Tanyi Jacksonové tři muže v době vraždy."

„Ten chlapec tam mohl nějaké muže vidět. To ano. Mohly to ale být stíny stromů. Byla to temná a větrná noc. Tomu chlapci je deset. Jak jsem řekla, detektive, prostudovala jsem ten případ podrobně."

„Na místě činu byla nalezena krev, která se neshodovala s krví žádné ze zabitých žen ani seržanta Coopera."

Výraz Borislowové se nezměnil. „Soudce tuto skutečnost nepřipustil jako důkaz. Kdybych byla na jeho místě,

dovolila bych, aby se porota o tom vzorku dozvěděla. Teď už se o něm nic nového nedozvíme."

„Vojenské záznamy seržanta Coopera byly před vraždou skoro perfektní," řekl Sampson.

„Opravdu měl skvělé záznamy. Armáda si je toho dobře vědoma. Je to jedna z věcí, které z toho dělají takovou tragédii."

Sampson si povzdechl. Poznal, že se takhle nikam nedostane. Mně to bylo také jasné. „Ještě jednu otázku, madam, a pak odejdeme. Ani nevyčerpáme svůj vyhrazený čas."

Borislowová ani nemrkla. „Ptejte se."

„Je mi divné, že se armáda nijak nesnažila seržanta Coopera hájit. Ani před procesem, ani během něj. A je zjevné, že se mu nijak nesnaží pomoci ani teď. Proč?“

Generálporučík Borislowová pokývla hlavou a Sešpulila rty, než odpověděla. „Detektive Sampson, oceňujeme skutečnost, že Ellis Cooper je váš přítel a že jste mu zůstal loajální. Vlastně to obdivujeme. Na vaši otázku je však snadná odpověď. Celá armáda věří, že seržant Cooper je vinen těmi hroznými, chladnokrevnými vraždami. Nemáme v úmyslu pomáhat vrahovi na svobodu. Jeho případné odvolání nepodpořím. Je mi líto, že pro vás nemám lepší zprávy.“

Po schůzce nás pobočník doprovodil zpět labyrintem chodeb. Celou cestu jsme mlčeli.

Jakmile jsme vyšli z budovy, John se ke mně obrátil. „Co si o tom myslíš?“

„Zdá se mi, že armáda něco tají," odpověděl jsem. „A nemáme moc času, abychom zjistili, co to je.“

Kapitola 29

Následujícího rána se Thomasi Starkeymu naskytl jasný obrázek toho, jak daleko to s ním došlo. K incidentu, který to způsobil, došlo ani ne tři kilometry od jeho domu v Severní Karolíně.

Zastavil v malém místním nákupním středisku pro výtisky *USA Today* a *Rocky Mountains Telegram* a několik čerstvých koblih. Hustě přšelo a on stál s novinami a teplými koblihami pod stříškou nad vchodem do pekárny a čekal, až déšť trochu poleví.

Když se tak konečně stalo, začal se Starkey brodit hlubokými kalužemi ke svému autu. Cestou si všiml páru, který čvachtal přes parkoviště směrem k němu. Vystoupili právě z modrého pickupu a nechali rozsvícené reflektory.

„Dobrý den. Promiňte, ale nechali jste svítit světla," zavolal Starkey, když se k němu přiblížili. Žena se ohlédla k autu. Muž ne.

Místo toho promluvil a okamžitě bylo jasné, že má nějakou vadu řeči. „Sme ze Sady Klos a jedem do Loens. Mám peněžku v kalhotách doma -"

Žena ho přerušila. „Hrozně nerada vás obtěžuju. Jedeme ze Sandy Cross do Lawrence," řekla. „Bratr nechal peněženku v druhých kalhotách. Nemáme ani peníze na benzín domů."

„Pomůžete nam?" zadrmolil muž.

Starkey okamžitě pochopil, o co jde. Nechali ta zatracená světla svítit, aby to byl on, kdo osloví je, ne naopak. Muž tu řečovou vadu jen hrál a to ho rozčílilo nejvíc. Jeho syn Hank byl autista. A tenhle hajzl si hraje na postiženého, aby z něj dostali peníze!

Ve zlomku vteřiny držel Starkey v ruce pistoli. Sám si nebyl jistý, co chce vlastně dělat. Věděl jen, že je opravdu naštvaný. Úplně zuřil.

„Na kolena, oba!" zařval a zamával tomu chlapovi pistolí před jeho odporným, neholeným ksichem. „A teď se omluv a měl bys radši mluvit pořádně, nebo ti ustřelím hlavu hned tady na tomhle zasaným parkovišti!"

Udeřil klečícího muže do čela hlavní pistolí.

„Ježíš, je mi to líto. Oba nás to mrzí, pane. Chtěli jsme jenom pár babek. Nestřílejte! Prosím, nezapíjejte nás. Jsme dobrý křesťani."

„Zůstaňte oba klečet," řekl Starkey. „Zůstaňte tady, dokud neodjedu. A už vás tady nikdy nechci vidět. *Nikdy!*"

Zasunul pistoli do podpažního pouzdra a odkráčel zpátky k autu. Nastoupil do suburbanu a děkoval bohu, že jeho dcera poslouchala rock a nesledovala, co se děje na parkovišti. Melanie byla jako obvykle ztracená ve svém vlastním světě.

„Padáme domů," prohlásil Starkey, když se usadil na předním sedadle. „A Mel, mohla bys tu zatracenou muziku *zesílit*"

V té chvíli jeho dcera vzhledla a všimla si páru klečícího na parkovišti. „Co je to s těma dvěma?" zeptala se otce. „Vypadá to, jako kdyby *klečeli* v dešti."

Starkeymu se konečně podařil slabý úsměv. „Řekl bych, že byli právě spaseni a teď děkují bohu," odpověděl.

Kapitola 30

Jednoho chladného dne na začátku října jsme se se Sampsonem vypravili na šestihodinovou cestu do Centrální věznice v Raleighu. Cestou jsme toho moc nenamluvili. Ellisi Cooperovi rychle docházel čas.

Před dvěma dny byl Cooper oficiálně informován o datu popravy. Pak ho přemístili do cely, odkud už se odcházelo přímo do popravčí komory. Mlýny spravedlnosti mlely s neúprosnou jistotou.

Od ředitelství věznice jsme dostali povolení seržanta Coopera navštívit. Když jsme do Centrální věznice dorazili, spatřili jsme na parkovišti několik demonstrujících. Většinou šlo o ženy, které zpívaly folkové písně ze šedesátých let. Tři nebo čtyři držely transparenty odsuzující trest smrti.

Spěchali jsme do věznice a cestou nás provázely jejich žalozpěvy, pronikající i silnými stěnami vězení.

Oddělení odsouzených na smrt se skládalo ze čtyř cel a denní místnosti s televizí a sprchou. Ellis Cooper tam byl v té době jediným vězněm. Jeho celu hlídali čtyřadvacet hodin denně dva dozorci. Když jsme dorazili, chovali se k nám velmi slušně.

Ellis Cooper vzhlédl a zdálo se, že nás rád vidí. Usmál se a zvedl ruku na pozdrav.

„Ahoj, Ellisi,“ řekl Sampson potichu, když jsme se posadili na židle před celou. „No, tak jsme se vrátili. S prázdnýma rukama, ale jsme tu.“

Cooper seděl na malé stoličce na druhé straně mříží. Nohy stoličky byly přišroubované k podlaze. Cela byla

úzkostlivě čistá a skromně zařízená postelí, umyvadlem a ke zdi připevněným psacím stolem. Byl na to velmi depresivní pohled.

„Díky, že jste přišli, John a Alexi. Díky za všechno, co jste pro mě už udělali.“

„Dělali jsme, co jsme mohli,“ řekl Sampson. „A zvorali jsme to.“

Cooper zavrtěl hlavou. „Prostě jsem měl tentokrát špatný karty. Není to vaše vina. Ničí,“ zamumlal. „Ale stejně vás dva rád vidím. Modlil jsem se za to, abyste přišli. Jo, začal jsem se modlit.“

Sampson a já jsme věděli, že probíhají horečné právní snahy, jak popravě zabránit, ale nebyl důvod o nich mluvit. Ne dokud se o tom Cooper sám nezmíní, což neudělal. Zdál se mi podivně klidný, nejuvolněnější, jakého jsem ho kdy viděl. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko a jeho vězeňská kombinéza vypadala čerstvě vyžehlená.

Znovu se usmál. „Je to tady jako v dobrém hotelu, víte. *Luxusním* hotelu. Čtyři hvězdičky, pět diamantů nebo jak se označují ty nejlepší. Tyhle dva pánové se o mě dobře staraj. Nejlíp, jak by se dalo za daných okolností čekat. Myslej si, že jsem spáchal tři vraždy, ale jsou ke mně slušný.”

Pak Cooper se naklonil k mřížím, aby se co nejvíce přiblížil k Sampsonovi. „Musím ti říct tohle, John. Vím, že ses snažil, a doufám, že ty to víš taky. Ale jak jsem řekl, všechno bylo proti mně. Nevím, kdo si přál, abych umřel, ale někdo to chtěl určitě.”

Pohlédl přímo na Sampsona. „John, nemám ten nejmenší důvod ti lhát. Proč taky, tady v cele smrti. Já ty ženy nezavraždil.”

Kapitola 31

Před čtyřiaadvaceti hodinami jsme se Sampsonem podepsali souhlas, že budeme prohledáni, než vstoupíme do popravčí místnosti. Ted', v jednu hodinu v noci, bylo do malé místnosti pro diváky uvnitř věznice uvedeno šestnáct mužů a tři ženy. Jedním z mužů byl i generál Stephen Bowen z Braggu. Dodržel svůj slib, že tam bude. Jediný zástupce armády.

Dvacet minut po jedné byly rozhrnuty černé závěsy a my mohli pohlédnout do popravčí komory. Nechtěl jsem tam být; nepotřeboval jsem vidět další popravu, abych se ujistil v tom, co si o nich myslím. Na povel ředitele věznice ke Cooperovi přistoupil muž, který mu měl aplikovat smrtící injekci. Slyšel jsem, jak Sampson za mnou zalapal po dechu. Nedokázal jsem si představit, jaké to pro něj musí být, vidět svého přítele takhle umírat.

Pohyb popravčího jako by Ellise Coopera vylekal. Otočil hlavu a poprvé pohlédl do místnosti pro diváky. Ředitel věznice se ho zeptal, jestli chce ještě něco říct.

Cooperovy oči si nás našly. Jeho pohled byl neuvěřitelně silný, jako by ho měly udržet před pádem do bezedné propasti.

Pak Ellis Cooper promluvil.

Jeho hlas byl nejprve nezřetelný, ale sílil s každým slovem.

"Nezavraždil jsem Tanyu Jacksonovou, Barbaru Greenovou ani Maureen Brunovou. Kdybych to udělal, netajil bych se tím a přijal bych smrtící injekci jako muž. Nezabil jsem ty tři ženy u Fort Braggu. Udělal to někdo jiný. Bůh

vám všem žehnej. Děkuji vám, Johne a Alexi. Odpouštím Armádě Spojených států, která mi byla dobrým otcem."

Ellis Cooper pozvedl hlavu. Hrdě. Jako voják na přehlídce.

Popravčí pokročil kupředu a vstříkl Cooperovi dávku Pavulonu, silného přípravku, který uvolní svalstvo a zabráni odsouzenému dýchat.

Velmi brzy přestalo Cooperovo srdce, plíce a mozek pracovat.

Seržant Cooper byl prohlášen za mrtvého ředitelem Centrální věznice v jednu hodinu třicet jedna minut v noci.

Když to skončilo, obrátil se Sampson ke mně. „Právě jsme sledovali vraždu," řekl. „Někdo zabil Ellise Coopera a prošlo mu to."

Část druhá - JAMILLA

Kapitola 32

Na Reaganovo národní letiště jsem dorazil příliš brzy a nevěděl jsem, co tam mám dělat. Byl jsem nervózní a plný očekávání. Čekal jsem na letadlo, kterým měla přiletět na návštěvu Jamilla Hughesová.

Letiště bylo v pátek kolem čtvrté plné lidí. Posedávala tam spousta obchodníků, kteří dokončovali na noteboocích svůj pracovní týden nebo už ho zapíjeli u baru, případně si četli časopisy a populární romány od autorů jako Jonathan Franzen, Nora Robertsová nebo Stephen King. Posadil jsem se a pak zase vyskočil. Nakonec jsem došel k velké prosklené stěně a sledoval, jak velký tryskáč pomalu roluje k příletovému terminálu. *Tak, tady ji mám. Jsem připravený? A ona?*

Jamilla byla v druhé vlně cestujících, kteří vystupovali z letadla. Měla na sobě džíny, blůzu v barvě lila a černou koženou bundu, kterou nosila, když jsme spolu sledovali podezřelé v New Orleansu. Rychle jsme se spřátelili při vyšetřování bizarního případu vražd, který začal v jejím domovském San Francisku, jako vlna se dovalil na východní pobřeží a pak skončil opět na Západě.

Od té doby jsme pořád mluvili o tom, že se spolu setkáme, a teď k tomu opravdu došlo. Od nás obou to vyžadovalo pořádný kus odvahy; já jen doufal, že to není hloupost. Já si to tedy nemyslel a doufal jsem, že to Jam cítí stejně.

Trochu se mi třáslý ruce, když se ke mně blížila. Vypadala skvěle a moc mile se usmívala. Tak čeho jsem se tak bál?

„Kde jsou ty husté bílé mraky, které měly viset nad městem? Bože, viděla jsem úplně všechno - Bílý dům,

Lincolnův památník, řeku Potomac," oznamovala Jamilla nadšeně.

Naklonil jsem se k ní a políbil ji. „Každé město netrpí na horskou mlhu jako San Francisko. Měla bys víc cestovat. Letělo se ti dobře?"

„Nic moc," usmála se znovu Jamilla. „V poslední době lítám dost nerada, ale jsem ráda, že jsem tady. Je to v *pohodě*, Alexi. Jsem skoro stejně nervózní jako ty. Během sledovaček nám mluvení nikdy nedělalo problémy. Bude to v pořádku. Teď se uklidni, abych se mohla uklidnit i já. Dobře?"

Objala mě a pak mě zlehka, ale sladce, políbila na rty. „Takhle je to mnohem lepší," zamlaskala. „Chutnáš moc dobře."

„Tak to musíš mít ráda mátu."

„Ne, mám ráda tebe."

Cestou z letiště jsme se v mém starém porsche cítili mnohem lépe. Mluvili jsme o všem, co se přihodilo od té doby, kdy jsme se viděli naposled. Ze začátku jsme se bavili hlavně o práci, pak jsme se ale přes teroristy dostali až k mé a její rodině. Ani jeden z nás nemusel pracně hledat témata, hovor ubíhal plynule a nenuceně.

Ve chvíli, kdy jsem odbočoval k našemu domu, jsem ale zase začal pociťovat předchozí napětí. „Jsi na to připravená?" zeptal jsem se, než jsme vystoupili z auta.

Jamilla obrátila oči v sloup. „Alexi, já mám v Oaklandu čtyři sestry a tři bratry. Jsi připravený na *tohle*?"

„Sem s nimi," řekl jsem, popadl její černou koženou brašnu a zamířili jsme k domu. Zadržoval jsem dech, ale byl jsem rozhodně rád, že přijela. Takhle nervózní jsem nebyl už pěkně dlouho.

„Chyběla jsi mi," řekl jsem.

„Ty mně taky," opáčila Jam.

Kapitola 33

Bylo zřejmé, že si Nana večeři na přivítanou dobře promyslela. Jamilla se nabídla, že jí pomůže a Nana jí samozřejmě nedovolila pohnout jediným prstem. Jamilla se ale stejně vplížila k ní do kuchyně.

My ostatní jsme je následovali, abychom viděli, co se bude dít dál. Dvě nezadržitelné síly. Vypadalo to na skutečné drama.

„No jo, tak dobře.“ Nana trochu bručela, ale poznal jsem, že ji společnost potěšila. Mohla aspoň předvést své kuchařské schopnosti, zapojit nás všechny do práce a trochu si Jamillu vyzkoušet. Dokonce si při práci začala broukat „Pozvedněte hlasy a pějte“.

„Vyhovují vám vepřové kotlety v jablečné omáče, dušená zelenina a brambory se smetanou? A nejste alergická na trochu kukuřičného chleba, že ne? A co broskvový koláč a zmrzlina?“ položila Nana několik komplikovaných otázek najednou.

„Vepřové kotlety, brambory a broskvový koláč miluju,“ odpověděla Jamilla, když se podívala do hrnců na plotně. „Dušená zelenina mi nijak nevádí. Kukuřičný chleba dělám doma. Podle receptu mé babičky ze Sacramento. Ten váš vypadá šťavnatější. Někdy do něj nakrájím trochu slaniny.“

„Hmm,“ řekla Nana. „To zní docela dobře, děvče. Budu to muset zkusit.“

„To už nebude ono,“ vložila se do debaty Jannie.

„Pořád musíš zkoušet nové věci,“ řekla Nana a pohrozila Jannii křivým růžovým ukazováčkem. „Jenom tak vyrosteš a nezůstaneš celý život malá.“

„Jenom jsem bránila tvůj kukuřičnej chleba, Nano,“ hájila se Jannie.

Nana na ni mrkla. „Dokážu se o sebe postarat sama.“

Večeře byla podávána v jídelně s Yolandou Adamsovou a Ettou Jamesovou v CD přehrávači. Zatím šlo všechno skvěle.

„Takhle jíme každý večer,“ řekl Damon. „Někdy tady v jídelně dokonce snídáme,“ pochlubil se Jamille. Poznal jsem, že už si ji oblíbil. Jak by také ne, pomyslel jsem si.

„Samozřejmě, a taky když se tady zastaví na čaj prezident," řekla Jamilla a zamrkala na Damona a pak na Jannii.

„Navštěvuje nás často," přikývl Damon. „Jak to víš? Řekl ti to táta?"

„Asi jsem to viděla na CNN. Na západním pobřeží ho máme taky, abys věděl. A všichni tam máme televizi v koupelně u vany."

Večeře byla jasný úspěch - alespoň mně to tak připadalo. Uvolněně jsme si povídali a smáli se. Malý Alex se na své vysoké židličky neustále zubil. V jednom okamžiku zvedla Jamilla Damona ze židle a zatancovala s ním pár kroků na Arethinu píseň „Who's Zoomin' Who" z přehrávače.

Nana nakonec vstala od stolu a prohlásila. „Zakazuju vám, abyste pomáhala s nádobím, Jamillo. Alex to zvládne. Je to jeho práce."

„Tak dobře," obrátila se Jamilla k Jannii a Damonovi. „Půjdeme si sednout na terasu a podělíme se o drby o vašem tátovi. A Nana taky! Tebe vezmeme s sebou, mladíku," oslovila Alexe juniora. „Osvobozuju tě od práce v kuchyni."

Následoval jsem Nanu do kuchyni s náručí plnou nádobí.

„Je milá," řekla Nana cestou. „Každopádně je plná života." Pak se začala chichotat jako jedna z těch otravných vran ve starých kreslených filmech.

„Co je tady k smíchu, stařeno?" zeptal jsem se. „Doufám, že se nesměješ mně."

„To si piš, že ano. Vždyť se celý klepeš na to, co si o ní myslím. Tak abys věděl, je opravdu moc fajn. Tohle ti musím přiznat, Alexi - na ženy máš dobrý vkus."

„Hlavně moc netlač na pilu," varoval jsem ji, když jsem složil nádobí do dřezu a začal napouštět teplou vodu.

„Proč bych to dělala? S tebou jsem se už naučila, co si můžu dovolit." Pak se Nana zase rozesmála. Zdálo se, že je opět ve své kůži. Doktor jí řekl, že je naprosto v pořádku, nebo to aspoň tvrdila.

Vrátil jsem se do jídelny pro zbytek nádobí a neodolal jsem, abych se nepodíval z okna na Jamillu a děti.

Byly venku na ulici, házely si s Damonovým fotbalovým míčem a smály se z plných plic. Všiml jsem si, jak je Jamilla šikovná. Byla přece zvyklá hrát si s chlapci, ne?

Kapitola 34

Jamillu jsem ubytoval v ložnici hned u schodiště, v pokoji, který je vyhrazený pro zvláštní hosty - prezidenty, královny, ministerské předsedy a tak podobně. Děti si určitě myslely, že to děláme jen naoko, ale pravda byla taková, že jsme Jam a já nikdy spolu takhle nebyli a před setkáním na letišti se dokonce ani *nepolíbili*. Jarmila přijela za mnou, abychom zjistili, jestli můžeme v našem vztahu udělat další krok.

Vstoupila do kuchyně zadními dveřmi, když jsem domýval nádobí. Děti si stále hrály a venku a Nana kutila bůhvíco nahoře.

Nejspíš uklízela pokoj pro hosty, ale možná také horní koupelnu. Nebo komoru s povlečením?

„Tohle nesnesu," řekl jsem nakonec.

„Co?" zeptala se. „Něco není v pořádku?"

„Opravdu to chceš vědět?"

„Jasně že ano. Jsme přece kamarádi, ne?"

Neodpověděl jsem, ale popadl Jamillu za ramena a políbil ji na ústa. Pak jsem ji políbil ještě jednou. Jedním okem jsem dával pozor, jestli se neobjeví děti. Nebo Nana.

Nebo kočka Rosie, která je také velká drbna.

Jamilla se rozesmála. „Tvoje děti, babička, dokonce i ta zvědavá kočka si myslí, že děláme mnohem horší věci než tohle."

„Myslet je něco jiného než vědět," opáčil jsem.

„Tvoje rodina se mi moc líbí," řekla Jamilla a pohlédla mi zpříma do očí. „Dokonce se mi líbí i ta kočka. Ahoj, Rossie. Pověš všem, že jsme se líbali?"

„Mám tě rád," řekl jsem a sevřel Jamillu v objetí.

„Hodně?" zeptala se, když jsem ji pustil. „Měl bys mě mít rád hodně po tom, co jsem za tebou přiletěla až ze San Franciska. Lítání mi v poslední době opravdu nedělá dobře."

„Možná tě opravdu mám rád hodně. Ale nezdá se mi, že by to samé platilo i o tobě. Nijak zvlášť moje city neopětujeteš."

Jamilla mě popadla a políbila. Přitiskla se ke mně a pak mi strčila jazyk do úst. To se mi líbilo - moc. Začal jsem reagovat způsobem, pro který nebyla kuchyň právě nejvhodnější místo.

„Jděte si s tím do ložnice," ozvalo se za námi.

Stála tam Nana a smála se. „Musím zavolat děti. Chci, aby to viděly taky," řekla. „A přinesu si foťák."

„Dělá si z nás legraci," vysvětlil jsem Jam.

„Já vím," řekla.

„Přesně tak," potvrdila Nana. „Fandím Alexovi, aby se dostal na třetí metu." A zase se zasmála jako kreslená vrána.

Kapitola 35

Druhý den ráno jsem se probudil sám ve své posteli se zmačkaným prostěradlem omotaným kolem těla. Nebylo to pro mě nic nového, ale nelíbilo se mi to o nic víc, zvlášť když Jamilla spala hned za zdí v pokoji pro hosty.

Několik minut jsem ležel v posteli a myslel na ostatní lidi, kteří se probouzejí sami, přestože někteří z nich sdílejí postel s někým jiným. Nakonec jsem se oblékl a po špičkách došel chodbou k Jamilliným dveřím.

Zlehka jsem na ně zaklepal.

„Jsem vzhůru. Pojd' dál," uslyšel jsem její melodický, sladký hlas. Opřel jsem se o dveře a ty se s tichým zavrváním otevřely.

„Dobré ráno, Alexi. Spalo se mi skvěle," řekla Jamilla. Seděla na posteli a na sobě měla bílé tričko s písmeny SFPD (Sanfranciské policejní oddělení). Rozesmála se. „Sexy, co?"

„Docela jo. Detektivové můžou být sexy. Třeba Samuel T. Jackson v *Drsném Shaftovi*, Morgan Freeman ve *Sběrateli polibků* nebo Jamilla Hughesová v pokoji pro hosty."

„Hej, ty, pojd' sem," zašeptala. „Jen na minutku. Pojd' sem, Alexi. To je rozkaz."

Přistoupil jsem k posteli, Jamilla rozevřela náruč a já do ní vklouzl, jako bych tam patřil odnepaměti. Příjemný pocit. „Kdes byla, když jsem tě v noci potřeboval?" zeptal jsem se.

„Byla jsem právě tady, v tomhle pokoji." Usmála se a zamrkala. „Poslechni, nechtěla bych, aby si tvoje děti myslely bůhvíco. Ale..."

Pozvedl jsem obočí. „Ale?" zeptal jsem se. „Ale co?"

„Jenom ale. Zbytek nechám na tobě."

Když jsme dojíдали snídani - v kuchyni, bez plátěného prostírání - řekl jsem Naně a dětem, že Jamilla a já vyrazíme na zbytek dne na prohlídku Washingtonu. Potřebovali jsme trochu času pro sebe. Děti jen přikývly; přesně tohle čekaly.

„Takže vás nebudu čekat na oběd," řekla Nana. „V pořádku?"

„Přesně tak," přitakal jsem. „Dáme si něco ve městě."

„No jo," řekla Nana.

„No jo," řekly děti.

Ujel jsem asi šest kilometrů od našeho domu na Pátou ulici. Odbočil jsem do ulice O a zastavil před číslem 2020. Nebylo snadné to místo najít a vlastně ani se o Zámečku dozvědět. Venku nevisel žádný vývěsní štít, žádné znamení, že to není soukromé sídlo. Většině hostů doporučil Zámeček někdo známý. Mě náhodou s majitelem seznámili přátelé v restauraci Kinkead's ve Foggy Bottom.

Vešli jsme s Jarmilou dovnitř, kde jsem se zapsal, a pak nás poslíček dovedl nahoru do Srubového apartmá. Cestou jsme si mlčky prohlíželi starožitné loutky, litografie a šperky ve skleněných vitrínách, které zaplňovaly každou polici, zeď či výklenek.

Náhle mě zasáhl podivný pocit, myšlenka, že tohle už jsem zažil. Skoro jsem zastavil a zamířil zpátky k autu. Ale cosi uvnitř mi řeklo, abych to nevzdával, nechal si své pocity pro sebe a důvěřoval Jamlle.

Ani jeden z nás nepromluvil, dokud poslíček neodešel.

Kapitola 36

„Páni, na tohle bych si zvykla hned," zašeptala Jamilla, když jsme se ocitli v pokoji sami. „Musíme si tady všechno prohlédnout. Je to tu parádní, Alexi. Možná až moc."

A tak jsme si to prohlédli.

Srubové apartmá mělo dvě patra a byla v něm dokonce i sauna a vana s vířivkou. Do podkroví, s plně vybavenou kuchyní, se šlo po točitém schodišti. Stěny a stropy byly obložené dřevem, aby to tam vypadalo jako v prosté roubené chatě. Krb z nahrubo tesaných kamenů působil velice útulným dojmem. Bylo tam i akvárium.

Jamilla nadšeně zatleskala. Viděl jsem, že se jí tam líbí, a tím pádem se tam líbilo i mně. Rozhodně to bylo mnohem lepší než přední sedadlo auta, na kterém jsme strávili tolik hodin při sledování podezřelých v New Orleansu.

Když jsme prozkoumali naše apartmá, prozkoumali jsme trochu i jeden druhého. Políbili jsme se a já znovu objevil, že má Jamilla úžasně sladká ústa. Chvilku jsme v objetí tančili na místě. Znovu jsme se políbili a mně se začala točit hlava. Stále jsem byl nervózní a nemohl jsem přijít na to, proč.

Jamilla mi pomalu rozepnula džínovou košili a já jí pomohl sundat smetanově béžovou hedvábnou blůzu. Pod ní měla na krku pověšený silný stříbrný řetěz. Prostý a půvabný.

Její ruce mi jemně rozepnuly pásek a kalhoty. Pomohl jsem jí z jejích kožených. „Jsi takový džentlmen," pochválila mě. Už předtím jsem odkopl boty a ona udělala totéž se svými sandály.

Konečně jsme nějak dospěli ke středobodu pokoje, veliké dvojité posteli.

„Tohle se mi líbí," pošeptala mi do ucha. „Hezčí postel jsem ještě neviděla."

Lůžko bylo rozhodně vizuálním středem místnosti. V každém rohu mělo dřevěný sloup jako postel s nebesy, která tam však nebyla. Pokrývala ho flanelová přikrývka a několik polštářů ve stejné barvě, které okamžitě skončily na zemi. S trochou nepořádku vypadal pokoj ještě lépe.

„Hudbu?" zeptala se Jamilla.

„To by bylo fajn," souhlasil jsem. „Vyber něco."

Zapnula rádio a naladila stanici WPFW, 89.3. Nina Simone tam právě zpívala „Wild Is the Wind".

„Naše píseň. Od teď," řekla.

Znovu jsme se políbili a její rty byly jako samet. Potěšilo mě, že ta inspektorka z oddělení vražd dokáže být tak něžná. Dál tiskla své rty na mé a já měl pocit, že se rozpouštím. Možná právě toho jsem se tak bál.

„Nikdy ti neublížím," zašeptala, jako by mi četla myšlenky. „Nemusíš mít strach. Jenom neublížuj ty mně, Alexi."

„Neublížím."

O pár minut později jsme tančili na píseň „Just the Two of Us" a já k sobě Jam pevně tiskl. Bylo to úžasné.

Byla silná, ale dokázala být něžná. *Další detektivka. Jak to ?* Pohybovali jsme se jako jedno tělo. Přejel jsem jí ústy po ramenou a hrdle a nechal je tam.

„Kousni mě tam. Jenom trošku," zašeptala.

Jemně a pomalu jsem ji stiskl zuby. Nechtěl jsem vůbec nic uspěchat. Poprvé je možné být s někým jen jednou. Nemusí to být vždycky nejlepší, někdy je to i těžké, ale vždycky jiné, vzrušující, zázračné. Jamilla mi připomínala mou mrtvou ženu Marii a mně připadalo, že je to dobře. Navenek to byla tvrdá holka z velkoměsta, ale uměla být něžná a sladká. Ten kontrast byl tak výjimečný a dramatický, že mi z něj naskakovala husí kůže.

Cítil jsem, jak se prsy dotýká mého hrudníku a pak se na mě přitiskla celým tělem. Naše polibky byly čím dál vášnivější a trvaly déle.

Rozepnul jsem jí podprsenku a nechal ji sklouznout na podlahu. Pak jsem jí stáhl kalhotky a ona udělala totéž s mými slipy.

Stáli jsme tam a dívali se na sebe pohledy plnými očekávání a vášně. Hrozně moc jsem Jamillu chtěl, ale čekal jsem. *Oba* jsme čekali.

„Nejsi zklamaný?" špitla tak potichu, že jsem ji skoro neslyšel.

Její otázka mě trochu zaskočila. „Proboha, vůbec ne. Kdo by mohl být zklamaný tebou?"

Nic na to neřekla, ale já vytyšil, koho myslí. Její bývalý manžel jí říkal věci, které ji zraňovaly. Přitiskl jsem Jamillino horké tělo k svému. Chvěla se. Položili jsme se na postel a ona se překulila na mě. Políbila mě na tváře a pak na rty. „Opravdu nejsi zklamaný?"

„V žádném případě," odpověděl jsem. „Jsi krásná, Jamillo."

„Ve tvých očích."

„Tak dobře. V mých očích jsi krásná."

Zvedl jsem hlavu k jejím ňadrům a ona se ke mně sklonila. Políbil jsem jedno a pak i druhé, abych ani jednomu nenadržoval. Její prsa byla malá, právě tak akorát. V mých očích. Pořád mě překvapovalo, že Jamilla zřejmě netuší, jak je atraktivní. Věděl jsem, že je to hrozná věc, která se stává některým ženám stejně jako mužům.

Položil jsem hlavu a pohlédl jí do tváře. Políbil jsem ji na nos a tváře.

Měla na rtech úsměv, který jsem ještě neviděl. Uvolněný a plný důvěry, což mě potěšilo. Cítil jsem, že bych se dokázal dívat do jejích hnědých očí věčně.

Zvolna jsem do Jamilly vklouzl a hned jsem věděl, že je to dokonalé.

Bylo dobře, že jsem jí věřil. Pak mi hlavou bleskla myšlenka, kterou jsem nenáviděl - *Co to zkazí tentokrát?*

Kapitola 37

Jamilla se rozesmála a pak udělala: „Uf.“ Rukou si přejela po čele. „Jaký uf?“ zeptal jsem se. „Neříkej mi, že už máš dost. Vypadalo to, že jsi v lepší formě.“

„Uf. Bála jsem se, jak nám dvěma to spolu půjde a teď už se nebojím. Uf, někdy bývají muži v posteli sobečtí nebo hrubí. Nebo to prostě neklape.“

Usmál jsem se na ni. „Ty jsi spala se spoustou mužů, co?“ Jamilla se trochu ušklíbla. Roztomile. „Je mi třicet šest. Čtyři roky jsem byla vdaná a pak ještě jednou zasnoubená. Párkrát jsem měla rande. I když v poslední době moc ne. A co ty? Byla jsem tvá první?“ „Proč? Vypadalo to tak?“ „Odpověz na moji otázku, ty chytráku.“ „Taky jsem byl jednou ženatý,“ řekl jsem nakonec. Jamilla mě zlehka uhodila do ramene a pak se překulila a sedla si na mě. „Jsem fakt ráda, že jsem se vypravila do Washingtonu. I když mě stálo trochu nervů. Byla jsem celá vyplašená.“

„Ááá, inspektorka Jamilla Hughesová byla vyplašená. No, to já taky,“ připustil jsem. „Jak je to možné? Co tě na mně vystrašilo, Alexi?“ „Některé ženy jsou sobecké. Nebo hrubé v posteli -“ Jamilla se sklonila a políbila mě, nejspíš aby mi zavřela ústa. Její rty byly měkké a sladké. Líbali jsme se - dlouho a vydatně. Byl jsem znovu připravený a ona také. Jamilla si mě přitáhla blíž a jí do ní vnikl. Tentokrát jsem byl nahoře já.

„Jsem tvoje otrokyně. Naprosto poddajná,“ pošeptala mi do ucha. „Jsem *moc* ráda, že jsem přijela do Washingtonu.“

Podruhé to bylo ještě lepší než poprvé. *Ne, opravdu jsme se my dva nemuseli ničeho bát.*

Zůstali jsme v hotelu až do večera. Bylo skoro nemožné odejít. Zjistili jsme, že si dokážeme bez problému povídat skoro o všem na světě. „Povím ti něco opravdu divného,“ řekla. „A čím déle jsem s tebou, tím divnější mi to připadá. Víš, můj první manžel a já jsme spolu vlastně nikdy nemluvili. Aspoň ne tak jako my dva. A přesto jsme se vzali. Ani nevím, proč jsem to vlastně udělala.“

O něco později Jamilla vstala a odešla do koupelny. Všiml jsem, že na telefonu na nočním stole bliká světlo. Někam telefonovala.

Jednou detektivem... Ach jo.

Když se vrátila, přiznala se. „Musela jsem zavolat do práce. Máme tam rozdělaný jeden ošklivý případ vraždy. Promiň, promiň. Už se to nestane. Slibuju. Budu hodná. Nebo zlobivá. Co si budeš přát."

„Ne, ne, to je v pořádku. Já to chápu," řekl jsem. Jistě že jsem to chápal. V Jamille jsem hodně poznával sebe. Detektivka! *Myslím*, že to bylo dobře.

Jakmile se vrátila do postele, objal jsem ji a pevně přitiskl k sobě. Ted' byla řada na mně, abych se přiznal. „Kdysi dávno," prozradil jsem jí, „jsem byl v tomhle hotelu se svou ženou."

Jamilla se trochu odtáhla a vážně mi pohlédla do očí. „To je v pořádku," řekla. „Nic to neznamená. Moc se mi líbí, že se kvůli tomu cítíš provinile. Na tenhle výlet do Washingtonu nikdy nezapomenu."

„Tvůj první výlet," opravil jsem ji.

„Můj první výlet."

Kapitola 38

Náš společný čas ve Washingtonu uběhl jako mrknutím oka a Jamilla se zničehonic musela vrátit do San Franciska. Odlétala v neděli odpoledne z přeplněného Reaganova letiště. Naštěstí mi můj odznak pomohl doprovodit ji až ke vstupu do letadla. Byl jsem celý zničený z toho, že už odlétá, a myslím, že ani ona z toho neměla velkou radost. Dlouho jsme se objímali na rozloučenou a bylo nám jedno, jestli se na nás někdo dívá.

Pak už se Jam musela rozběhnout k letadlu, aby ho stihla.

„Proč nezůstaneš ještě na jednu noc?“ zeptal jsem se jí. „Zítra letí spousta letadel. Pozítří také. A popozítří.“

„Opravdu, *opravdu* bych moc ráda,“ řekla, když se obracela k odchodu. „Nashle, Alexi. Bude se mi stýskat. Ve Washingtonu se mi líbilo víc, než jsem čekala.“

Letuška šla za ní a zavřela mezi námi dveře. Bože, líbilo se mi, jak Jamilla běžela. Úplně se vznášela.

A mně se už stýskalo. Znovu jsem se zamiloval, a to mě děsilo.

Toho večera jsem šel spát až dlouho po půlnoci. Když mi jednu chvíli bylo zvlášť zle, sedl jsem si k piánu na kryté terase, hrál tklivou píseň „Someone to Watch Over Me“, myslel na Jamillu Hughesovou a vychutnával si to romantické trápení.

Přemýšlel jsem, jak to bude mezi námi dvěma vypadat dál. Pak jsem si vzpomněl na něco, co kdysi řekl Sampson. *Být Alexova přítelkyně je ztraceně nebezpečné.* Bohužel to zatím přesně sedělo.

O pár minut později jsem si uvědomil, že někdo buší na naše domovní dveře. Šel jsem se podívat a našel jsem tam Sampsona, jak se opírá o futro. Vůbec nevypadal dobře. Vlastně vypadal dost hrozně.

Kapitola 39

Nebyl oholený, šaty měl pomačkané, oči zarudlé a opuchlé. Zdálo se mi, že pil. Pak jsem otevřel dveře a do nosu mě uhodil pach alkoholu, jako by se v něm vykoupal.

„Napadlo mě, že budeš vzhůru," zamumlal. „Věděl jsem, že budeš."

Ano, pil - a hodně. Takhle jsem Johna neviděl už pěkně dlouho, možná nikdy. Nevypadal ani nijak šťastně.

„Pojď dovnitř," vybídl jsem ho. „Pojď, Johne."

„Nikam nepudu," prohlásil nahlas. „Žádnou pomoc vod tebe nepotřebuju. Užs mi pomoh dost, kámo."

„Co to s tebou sakra je?" zeptal jsem se a znovu se pokusil odvést ho dovnitř.

Prudce mi odstrčil ruku. „*Co jsem povídal?* Nepotřebuju tvoji pomoc!" houkl na mě. „Užs toho zkurvil dost! Skvělej doktor Cross! Jo, jasně. Ellisi Cooperovi jsi pomoh parádně."

Udělal jsem pár kroků dozadu. „Mluv potichu. Všichni tady spí. Slyšel jsi mě?"

„Neříkej mi, co mám dělat. Nevopovažuj se," zavrčel. „Zkurvils to. Zkurvili jsme to voba, ale ty jseš z nás dvou ten chytřej."

„Běž domů a vyspi se z toho," poradil jsem mu a zkusil mu zabouchnout dveře před nosem. On do nich však strčil tak silně, že je málem vyvrátil z pantů.

„Tak jednoduše se mě nezbavíš!" zařval.

Pak do mě vší silou strčil. Nechal jsem to být, ale Sampson do mě vrazil znovu. V tu chvíli jsem po něm skočil. Už jsem měl toho jeho opileckého řádění dost. Potáceli jsme

se dolů po dřevěných schodech a skončili na trávníku před domem. Zápasili jsme na zemi a on se mě pokusil udeřit pěstí. Vykryl jsem to. Naštěstí byl příliš opilý na to, aby se zmohl na pořádnou ránu.

„Zkurvils to, Alexi! Nechals Coopera umřít!" křikl mi do obličeje, když se nám podařilo postavit se na nohy.

Nechtěl jsem ho uhodit, ale on se po mně rozmáchl znovu. Jeho pěst mě zasáhla do tváře. Šel jsem k zemi, jako bych přišel o nohy. Seděl jsem tam napůl omráčený a před očima se mi dělala rudá kola.

Sampson mě vytáhl nahoru a pokusil se nasadit mi kravatu. Byl opravdu silný. Následoval krátký, tvrdý úder do mé lícni kosti. Znovu jsem šel k zemi, ale podařilo se mi vyhrabat se na nohy. Oba jsme chraptivě lapali po dechu. Pekelně mě bolela tvář.

Zešíroka se rozmáchl a jeho pěst mě minula jen o vlasek. Další úder mi zasáhl rameno a tím mi projela ostrá bolest. Sřezil jsem se ustoupit od něj. Převyšoval mě o patnáct centimetrů a vážil o osmnáct kilo víc. Tak opilého a rozzuřeného jsem ho ještě nikdy neviděl.

Sampson na mě nepřestal útočit. Byl plný vzteku. Musel jsem pokusit ho nějak zastavit. Ale jak?

Konečně jsem ho zasáhl zvedákem do žaludku. Praštil jsem ho do tváře. Objevila se krev. Pak jsem mu uštědřil ránu pěstí do čelisti. Ta musela bolet.

„Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Oba!"

Ten hlas mi zazvonil v uších. „Alexi! Johne! Nechte té odporné rvačky. Přestaňte, vy dva! *Hned!*"

Nana se nás snažila odtrhnout od sebe. Vklínila se mezi nás jako malý, ale odhodlaný rozhodčí. Tohle musela naposledy udělat, když nám bylo asi dvanáct let.

Sampson se napřímil a pohlédl dolů na Nanu. „Promiň," zamumlal. „Mrzí mě to, Nano." Vypadal zahanbeně.

Pak se odpotácel, aniž by mi řekl jediné slovo.

Kapitola 40

Druhý den ráno jsem šel dolů na snídani něco před šestou. Seděl tam Sampson a jedl vejce. Nana seděla u stolu proti němu. Jako za starých časů.

Mluvili potichu, jako by sdíleli hluboké tajemství, které se nikdo jiný nesměl dozvědět.

„Neruším?" zeptal jsem se z chodby.

„Myslim, že jsme to už dořešili," řekla Nana.

Pokynula mi, abych si k nim přisedl. Nalil jsem si nejdřív kávu, strčil do topinkovače čtyři krajíčky celozrnného chleba a pak se konečně posadil k Naně a Sampsonovi.

Před Johnem stála velká sklenice mléka. Připomnělo mi to dobu, kdy jsme byli děti. Dvakrát či třikrát týdně se u nás zastavil, aby si dal s námi snídani. Co jiného mu zbývalo? Jeho rodiče byli feťáci. Svým způsobem pro něj Nana byla jako babička nebo matka. On a já jsme od deseti let byli jako bratři. Proto mi také z té rvačky bylo tak smutno.

„Nech mluvit mě, Nano," řekl.

Přikývla a usrkla si čaje. Vím moc dobře, proč jsem se rozhodl studovat psychologii a kdo byl mým vzorem. Nana byla vždycky ten nejlepší psychoanalytik, kterého jsem kdy potkal. Je chytrá a soucitná, ale zároveň dost neodbytná na to, aby trvala na pravdě. Umí také výborně naslouchat.

„Promiň, Alexi. Celou noc jsem nespál. Je mi hrozně z toho, co se stalo. Choval jsem se jako blbec," řekl Sampson. Hleděl mi do očí a bránil se uhnout pohledem.

Nana nás pozorovala, jako kdyby se u snídani sešel Kain s Ábelem.

„Jako blbec ses choval určitě," řekl jsem. „Kolik jsi toho vypil, než jsi sem přišel?"

„John už se ti omluvil," ozvala se Nana.

„Nano." Obrátil se k ní a pak zpátky ke mně. „Ellis Cooper byl pro mě jako bratr. Nemůžu se z té popravky vzpamatovat, Alexi. Vlastně mě docela mrzí, že jsem se na ni šel podívat. On ty ženy

nezabil. Myslel jsem, že bychom ho mohli zachránit, takže je to moje vina. Moc jsem si od toho sliboval."

Odmlčel se.

„To já taky," řekl jsem. „Mrzí mě, že jsme selhali. Něco ti ukážu. Pojď se mnou nahoru. Musím ti to oplatit."

Vzal jsem Sampsona do své pracovny v podkroví. Na zdech jsem tam měl připíchnuté poznámky o případech vražd, ke kterým došlo v armádě. Pokoj vypadal jako skryš šílence, jednoho z mých psychopatických vrahů. Dovedl jsem ho ke svému stolu.

„Na těchto poznámkách pracuju od svého prvního setkání s Ellisem Cooperem. Našel jsem ještě dva podobné případy. Jeden v New Jersey, druhý v Arizoně. Oběti byly *natřené barvou*, Johnne."

Seznámil jsem Sampsona s podrobnostmi obou případů.

„Postupně jsem zjistil," řekl jsem mu, „že Pentagon pracuje na tom, aby zabránil asi tisíci úmrtí, ke kterým dojde v armádě v době míru při autonehodách, kvůli sebevraždám a vraždám. Přesto bylo za uplynulý rok zavražděno přes šedesát vojáků."

„Šedesát?" zeptal se Sampson a potřásl hlavou. „Šedesát vražd za rok?"

„Většinou jde o sex nebo projevy nenávisti," řekl jsem. „Znásilnění a vraždy. Zbití nebo zavraždění homosexuálů. Série znásilnění, spáchaných jedním seržantem v Kosovu. Myslel si, že mu to projde, protože tam tak jako tak docházelo ke spoustě znásilnění a vražd."

„Byly nějaký další těla natřený barvou?" chtěl vědět.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jen v těch dvou případech, o kterých jsem mluvil, v New Jersey a v Arizoně. Ale to stačí. Ukazuje to na stejného pachatele."

„Takže co vlastně máme?" Sampson pokrčil rameny a pohlédl na mě.

„To ještě sám nevím. Dostat z armády nějaké informace je docela dřina. Děje se něco ošklivého. Vypadá to, jako by se na ty vojáky snažil někdo hodit vraždy, které nespáchali. Poprvé se to stalo v New Jersey, naposledy zřejmě v případě Ellise Coopera. Jsou tu nepřehlédnutelné podobnosti, Johnne. Vražedné zbraně nalezené až příliš snadno. Otisky prstů a DNA sloužící k usvědčení."

„Všichni ti muži měli dobré služební záznamy. Ve svědeckých výpovědích toho případu z Arizony je zmínka o dvou nebo třech mužích spatřených poblíž domu oběti předtím, než došlo k vraždě. Je možné, že byli odsouzeni k smrti nevinní lidé. A vím ještě něco," řekl jsem.

„A co?"

„Ti vrazi nejsou géniové jako Gary Soneji nebo Kyle Craig. Nejsou ale o nic méně nebezpeční. Jsou odborníci na to, co dělají - to znamená zabít tak, aby jim to prošlo."

Sampson se zamračil a zavrtěl hlavou. „Tak s tím už je konec."

Kapitola 41

Thomas Starkey se narodil v Rocky Mount v Severní Karolíně a miloval to místo celým srdcem. Totéž platilo i pro většinu jeho sousedů. Za své služby v armádě strávil sice hodně času mimo, ale teď byl zpět, aby se staral

o svou rodinu, jak nejlépe uměl. Věděl, že Rocky Mount je skvělý kout pro výchovu dětí. Přece tam vyrostl i on sám, ne?

Starkey byl své rodině oddaný a stejně tak měl upřímně rád rodiny svých dvou nejlepších přátel. Také potřeboval všechno kolem sebe řídit.

Skoro každou sobotu večer svolal Starkey všechny tři klany dohromady na grilování. Výjimkou byla fotbalová sezóna, kdy se večírek konal v pátek. Starkeyho syn Shane hrál zadáka za střední školu. Univerzity v Severní Karolíně, Wisconsinu a Georgii by ho braly všemi deseti, ale on chtěl, aby jeho syn před nástupem na vysokou sloužil nějakou dobu v armádě. Jemu to prospělo, tak to prospěje

i Shaneovi.

Tři přátelé si obvykle brali na starost všechno nakupování a vaření na večírky. Kupovali steaky, žebra a klobásy, vybírali kukuřici, rajčata, chřest. Dělali dokonce saláty, obvykle bramborový, zelný nebo s makaróny.

Tenhle pátek nebyl výjimkou a kolem půl osmé stáli už všichni tři u dvou velkých grilů, uhýbali před kouřem, pili pivo a grilovali podle objednávek. Vždycky po sobě i uklidili a umyli nádoby. Byli hrdí na své kuchařské umění a potlesk podobný tomu, který si vysloužili jejich synové na fotbalovém trávníku.

Starkeyho číslo dvě Brownley Harris měl sklony k intelektuálštině. Svého času to dopracoval až k diplomu na Univerzitě Severní Karolíny. „Je to ale pořádná ironie, co?“ zeptal se, když přeběhl pohledem rodinnou idylu.

„Trhni si, Brownie, ty bys viděl ironii i tady v tom hamburgeru. Ztraceně moc přemejšlíš,“ řekl Warren Griffin a obrátil oči v sloup. „To je tvůj hlavní problém.“

„Zato ty možná nepřemejšlíš dost," poznamenal Harris a mrkl na Starkeyho, který byl pro něj bůh. „Tenhle víkend se chystáme někoho zabít a přitom tady v klidu grilujeme steaky ze svíčkový pro svoje rodiny. Nepřipadá ti to trochu divný?"

„Já myslím, že divnej jseš ty, abys věděl. Máme práci, tak ji uděláme. Nijak se to neliší od toho, co jsme dělali celý ty léta v armádě. Odvedli jsme kus práce ve Vietnamu, v Perském zálivu, Panamě a Rwandě. Je to náš džob. Kašlu na to, jestli v tom je nějaká ironie. Jsem prostě rodinný typ a profesionální zabiják. No a co? Za to může americká armáda, ne já."

Starkey pokývl hlavou směrem k dvoupatrovému domu s pěti pokoji a dvěma koupelnami, který postavil v roce devadesát devět. „Holky už jdou," řekl. „Takže sklapněte."

„Ahoj, krásko," zavolal a objal svou ženu Judie. Judie „Modroočka" byla vysoká, atraktivní bruneta, které vypadala skoro stejně dobře, jako když se brali. Jako většina místních žen mluvila se silným jižanským přízvukem a hodně se smála. Byla zábavná, vděčná, dobrá milenka a dobrá životní partnerka. Starkey si často říkal, že měl štěstí, že ji našel, a ona měla štěstí, že si vybrala jeho. Všichni tři muži své ženy milovali - do jisté míry. Ano, tohle byla další šťavnatá ironie, jako dělaná pro Brownleyho Harrise.

„My snad musíme dělat něco správně," řekl Starkey, když svíral Judie v náručí a připíjeli si s ostatními páry.

„To si piš," opáčila Judie Modroočka. „Vy kluci jste se dobře oženili. Které jiné ženské by dovolily svým manželům, aby se každý měsíc na víkend někam vytratili, a věřily jim, že by v tom velkém, zlým světě chovali jako hodný hoši?"

„My jsme vždycky hodný. Nejhodnější ze všech," řekl Starkey a srdečně se usmál na své nejlepší přátele. „Lepší už bychom ani být nemohli."

Kapitola 42

V sobotu večer byli ti tři zabijáci na cestě do malého města Harpers Ferry v Západní Virgínii. Cestou autem studoval Brownley Harris mapy AS, jak říkali Appalačské stezce lidé, kteří po ní chodili často. Místo, kam mířili, bylo mezi turisty zvláště oblíbené.

Harpers Ferry bylo opravdu malé. Pěšky to z jednoho konce na druhý netrvalo ani čtvrt hodiny. Turisty lákal poblíž se tyčící vrchol Jefferson Rock, odkud bylo vidět do Marylandu, Virgínie a Západní Virgínie.

Starkey řídil neúnavně celou cestu. Potrpěl si na to být za volantem a mít všechno pod kontrolou. Vzal si také na starost zábavu, která sestávala z kazet s výběrem Bruce Springsteena, Janis Joplin, Doors a antologií Jimmiho Hendrixe.

Warren Griffin strávil skoro celou cestu vzadu kontrolováním vybavení týmu a přípravou ruksaků. Když s tím byl hotov, vážil každý batoh asi dvacet kilo, což byla přibližně polovina toho, co nosili na průzkumných výpravách ve Vietnamu a Kambodži.

Připravil zavazadla pro akci „vystopuj a zabij“, kterou plukovník Starkey naplánoval pro Appalačskou stezku. Griffin zabalil standardní vojenské potravinové dávky v konzervách, pálivou omáčku, která překryje jejich chuť, ešus na kávu. Každý z nich měl K-Bar, běžný vojenský bojový nůž, maskovací tyčinky se dvěma barvami líčidla, nepromokavé maskáčové klobouky, khaki ponča, která mohla zároveň sloužit jako podložky na spaní, brýle pro noční vidění, pistoli glock a pušku M-16 s ostřelovačským

hledím. Když byl se svou prací hotov, utrousil Griffin jednu ze svých oblíbených hlášek: „Jestli chceš boha opravdu rozesmát, pověz mu o svých *plánech*.“

Starkey byl VT, nebo-li vedoucí týmu. Zodpovídal za celou misi. Harrisovo místo bylo v čele hlídky.

Griffin, po všech těch letech stále nováček, jim kryl záda.

Nemuseli provést „vystopuj a zabij“ přesně takhle. Mohli si vybrat nějaký mnohem pohodlnější způsob. Takhle to ale měl Starkey rád, tak, jak páchali všechny své vraždy. Po vojensku.

Kapitola 43

Rozbili tábor asi dva kilometry od AS. Bylo by pro ně nebezpečné, kdyby je někdo viděl, proto Starkey zvolil pro jejich tábor NOP, noční obrannou pozici. Pak se po dvou hodinách střídali na hlídce. *Nostalgie vládne.*

Když přišla řada na Starkeyho, strávil čas přemýšlením o úkolu, který je čekal, a o jejich práci obecně. On, Harris a Griffin se už dvacet let živilo jako profesionální zabijáci. Zabíjeli ve Vietnamu, v Panamě a v Zálivu; teď se nechali k zabíjení najímat. Byli opatrní, diskrétní a drazí. Současná práce byla zatím nejvýnosnější a zahrnovala několik vražd v období dvou let. Jedna věc na ní byla zvláštní - neznali identitu svého zaměstnavatele. K další akci byli vyzváni vždycky až potom, co byl dokončen předchozí úkol.

Když tak hleděl do temného, neklidného lesa, dostal Starkey chuť na cigaretu, ale musel si vystačit s nikotinovou žvýkačkou. Pak zabloudil v myšlenkách k té blondáté děvce, kterou odpravili ve Fayetteville, krásné Vanesse. Přehrával si v hlavě každý okamžik a čas mu rychleji utíkal. Když byli ještě ve Vietnamu, zjistil Starkey, že ho baví zabíjet. Vraždy mu skýtaly pocit moci a euforie. Bylo to, jako by mu tělem protékala elektřina. Nikdy necítil vinu, už ne. Zabíjel na objednávku; ale vraždil i ve svém volném čase, protože to chtěl a měl to rád.

„Fakt divný, strašidelný," zamumlal si Starkey a zamnul si ruce. „Ještě se začnu bát sám sebe."

Trojice zabijáků byla vzhůru a připravená kolem páté ráno, kdy okolí halila hustá modrošedá mlha. Vzduch byl

chladný, ale mimořádně svěží a čistý. Starkey usoudil, že se mlha rozptýlí až kolem desáté.

Harris na tom byl z nich fyzicky nejlépe, takže byl vybrán za zvěda. Sám si o ten úkol řekl. V jedenapadesáti stále hrál v mužské basketbalové lize a dvakrát ročně dělal triatlon.

V 5.15 vyrazil nepříliš rychlým během z tábora. Bože, tohle miloval.

Nostalgie.

Harris zjistil, že se dokonale probral, jakmile se vydal na cestu. Po několika minutách na trase fungoval naprosto dokonale. Tato akce pro něj i pro jeho přátele představovala uspokojivou kombinaci práce a potěšení.

Takhle časně byl Harris na AS, nebo alespoň na tomto jejím úseku, sám. Minul stan ve tvaru kupole pro čtyři osoby. Nejspíš nějaká rodinka na výletě. S největší pravděpodobností ten typ turistů, kteří absolvují jen jeden úsek cesty, narozdíl od nadšenců, kteří věnují šest měsíců celé trase, aby nakonec došli až do města Mount Katahdin v Maine. Kolem stanu se povaloval táborový vaříč, plynové bomby, špinavé šortky a trička. *Tohle není terč*, usoudil a pokračoval v cestě.

Pak narazil na pár ve spacích pytlích hned vedle cesty. Byli mladí, nejspíš ten typ, co se snaží „poznat svět“. Spali na samonafukovacích matracích. Se vším pohodlím domova.

Harris se k nim přiblížil ani ne na deset metrů. Poznal, že ta dívka vypadá opravdu k světu. Blondýna, hezký obličej, tak dvacet let. Jen to, jak ji tam viděl spát s jejím přítelem, mu pořádně rozpumpovalo krev v žilách. *Tohle by rozhodně mohli být oni*.

Další pár, který spatřil, byl už vzhůru a věnoval se ranní rozcvičce u stanu asi o půl kilometru dál. Měli supermoderní batohy s vnitřní konstrukcí a dvousetdolarové turistické boty a vypadali jako nafoukaní pracháči z města. Zaujali ho jako potenciální cíl, hlavně proto, že se mu na první pohled tak hnusili.

Nedaleko od této dvojice našel osamělého turistu. Ten chlap se rozhodně vypravil na celou trasu. Měl nejnovější model batohu, od pohledu lehký a pevný. Nesl si v něm nejspíš sušené jídlo, sušené ovoce s oříšky, proteinový nápoj v prášku - čerstvé potraviny jsou příliš těžké na to, aby se s nimi člověk vláčel na zádech celý den. Jeho šatník určitě také neobsahoval žádné zbytečnosti - nylonové šortky, trička dobře sající pot, možná dlouhé spodky pro chladné noci.

Harris zastavil a několik minut muže pozoroval. Tep a dech se mu zklidnil. Nakonec vklouzl přímo do mužova tábora. Nebál se a ani na okamžik o sobě nezapochyboval. Vzal si, co potřeboval. Turista se ve spánku ani nezavrtěl.

Harris pohlédl na své sportovní hodinky a zjistil, že je teprve 5.50. Výborný čas.

Vrátil se na cestu a znovu se rozběhl. Cítil se plný síly, vzrušený z toho lovu uprostřed přírody. Hrozně si přál někoho zabít. Na pohlaví nebo věku oběti mu nezáleželo.

Další tábor ležel nedaleko - další pár spící v kupoli pro dva. Harris se neubráníl myšlence, jak by bylo snadné vyřídit ty dva okamžitě. Jako kachny na rybníku. Každý tam byl tak zranitelný a důvěřivý. Blázni. Copak nečetli noviny? Po Americe se přece volně pohybují vrazi, spousta vrahů.

Asi o kilometr dál dorazil k táboru další rodiny. Někdo už tam byl vzhůru.

Ukryl se mezi borovicemi a pozoroval. V táboře už hořel oheň a k nebi létaly jiskry. Kousek od něj se v ruksaku přehrabovala žena kolem čtyřicítky. Měla na sobě červené plavky Speedo a zdála se být v dobré formě - svalnaté paže a nohy a pěkný zadek. „Vstávat, vstávat!“ volala.

Za okamžik se ze stanu vynořily dvě dobře rostlé dívky. Na sobě měly jednodílné plavky a plácaly se rukama po těle, aby se rychle zahřály a probudily.

„Máma medvědice a dvě medvíd'ata,“ zamumlal Brownley Harris. „Zajímavá kombinace.“ I když možná příliš podobná těm vraždám v Braggu.

Díval se, jak se tři ženy chvilku choulily u ohně a pak odběhly pryč. Brzy zaslechl jakýsi válečný pokřik a pak smích a hlasité šplouchání, když naskákaly do potoka, který tekł poblíž jejich tábora.

Brownley Harris klouzal rychle a tiše mezi stromy, dokud nenašel místo, odkud mohl sledovat, jak matka a její hezké dcery skotačí v potoce. Připomínaly mu ty ženy, které zmasakrovali ve Fayetteville. Přesto by mohly posloužit jako druhotný cíl.

Do tábora se vrátil něco po půl sedmé. Griffin už měl připravenou snídani: vajíčka, slaninu, spoustu kávy. Starkey seděl ve známé lotosové pozici a sprádal plán. Otevřel oči, ještě než se Harris ohlásil. „Jak to šlo?“ zeptal se.

Brownley Harris se usmál. „Všechno jde podle plánu, plukovníku. Cíle vám popíšu při jídle. To kafe voní skvěle. Mnohem líp než napalm po ránu."

Kapitola 44

Starkey si je vzal na povel jako obvykle. Na rozdíl od ostatních turistů na trase držel své muže hluboko v lese, aby je nikdo nespatrił.

Nebylo to nic těžkého. V minulosti se dokázali celé dny a někdy i týdny skrývat před nepřáteli, kteří se je vypravili najít a zabít, aby často zemřeli jejich rukou. Jednou to byl tým čtyř detektivů z oddělení vražd v Tampě na Floridě.

Starkey trval na tom, že se budou chovat jako při skutečné bojové misi za války. Naprosté ticho bylo nezbytné. Většinu času se domlouvali rukama. Když někdo potřeboval zakašlat, udělal to do šátku na krku nebo do ohbí lokte. Seržant Griffin sbalil jejich ruksaky výborně, takže v nich za chůze nic nerachotilo.

Tri muži se natřeli maskovací barvou a za celý den si nezapálili jedinou cigaretu.

Nesměli si dovolit žádnou chybu.

Starkey rozhodl, že k vraždě dojde někde mezi Harpers Ferry a oblastí známou jako Loudoun Heights. Části trasy tam byly hustě porostlé lesem, čímž vznikl nekonečný zelený tunel, jež perfektně vyhovoval jejich účelům. Stromy byly většinou listnaté, žádné jehličnany. Hodně rododendronů a horského vavřínu. Nic neuniklo jejich zraku.

Té noci ani nerozbili tábor a dávali si pozor, aby nezanechali jediný důkaz své přítomnosti v lesích.

Brownley Harris byl v půl osmé večer, těsně před setměním, vyslán na další průzkumnou výpravu. Když se vrátil, slunce už bylo za obzorem a AS zahalila tma jako rubáš. Les působil trochu dojmem pralesa, ale byla to

jen iluze. Asi kilometr od místa, kde tábořili, vedla státní silnice.

Harris podal Starkeymu hlášení. „Cíl jedna je asi dva kilometry před námi. Cíl dva ani ne tři. Zatím pro nás všechno vypadá dobře. Už se nemůžu dočkat.“

„Ty se nemůžeš vraždění dočkat nikdy,“ řekl Starkey. „Ale máš pravdu, všechno nám hraje do ruky. Hlavně to přátelský, důvěřivý rozpoložení, ve kterém se ty sváteční turisté nacházej.“

Starkey učinil velitelské rozhodnutí. „Přesuneme se do bodu mezi cílem jedna a cílem dva. Tam počkáme. A pamatujte si, nesmíme nic odfláknout. Už dost dlouho jsme moc dobrý, tak ať si to nezkazíme."

Kapitola 45

Tříčtvrteční měsíc jim usnadňoval cestu lesem. Starkey o něm věděl předem. Nesnažil se jen mít všechno pod kontrolou, byl posedlý detaily, které v případě zanedbání mohly způsobit, že by byli zabiti nebo dopadeni. *Věděl, že mohou očekávat mírné teploty, slabý vítr a žádný déšť. Déšť by znamenal bahno a bahno by znamenalo spoustu stop, které byly na jejich výpravě nepřijatelné.*

Na cestě lesem nepronesli jediné slovo. Možná nebylo nutné být tak opatrný, ale byl to zvyk, který si přinesli z boje. Prosté pravidlo, jež jim bylo neustále vtlačováno do hlavy: *pamatujte si, jak jste byli vycvičeni, a nikdy si nehrajte na hrdiny.* Kromě toho jim disciplína napomáhala v soustředění. Mysleli jen na zabíjení, ke kterému mělo brzy dojít.

Tři muži byli za pochodu ponořeni do svých vnitřních světů: Harris si představoval skutečné tváře a těla obětí; Starkey a Griffin doufali, že Harris při svých popisech cíle nijak nepřibarvil. Starkey si dobře pamatoval, jak jednou Brownley popsal oběť jako vietnamskou školačku včetně těch nejmenších detailů. Když pak dorazili na místo, do malé vesnice v údolí An-Lao, našli tam tlustou bábu kolem sedmdesáti s tělem posetým černými bradavicemi. Z úvah je vytrhl mužský hlas, který náhle zazněl lesem.

Starkey varovně zvedl ruku.

„Hej! Hej! Co se to tam děje? Kdo je tam?“ volal hlas. „Kdo to je?“

Muži strnuli na místě. Harris a Griffin pohlédli na Starkeyho, který držel ruku zvednutou. Nečekanému hlasu nikdo neodpověděl.

„Cynthia? To jsi ty, miláčku? Tohle není legrační.“

Muž- Mladý. Zjevně rozčilený.

Pak jejich směrem zamířil sloupec jasného světla a Starkey udělal několik kroků kupředu. „Ahoj,“ bylo jediné, co řekl.

„Kdo jste sakra? Vojáci?“ zeptal se hlas. „Co tady děláte? Jste na cvičení? Tady na Appalačské stezce?“

Starkey konečně rozsvítil svou baterku Maglite. Její světlo ozářilo bílého muže ke třiceti s khaki šortkami u kotníků a tlustou rolí toaletního papíru v ruce.

Hubeňour s dlouhými černými vlasy. Denní strniště na bradě. Žádná hrozba.

„Jsme tady na manévrech. Promiňte, že jsme vás takhle vyplašili," řekl Starkey mladému muži, který dřepěl před ním. Krátce se zasmál a obrátil se k Harrisovi. „Kdo to kruci je?" zašeptal.

„Pár číslo tři. Sakra. Dvojka je zřejmě předběhla."

„Tak dobře. Změna plánu," oznámil Starkey. „O tohle se postarám."

„Ano, pane."

Starkey pocítil chlad na hrudi a věděl, že ostatní jsou na tom nejspíš stejně. Znal to z boje, hlavně z okamžiků, kdy něco nešlo podle plánu.

Smysly se ještě zostřily. Věděl o všem, co se dělo kolem, dokonce i na hranici zorného pole. Srdce mu tlouklo silně a pravidelně. Miloval tyhle pocity - těsně předtím, než se to stalo.

„Můžu tady mít trochu soukromí?" zeptal se kadící muž. „Co vy na to, pánové?"

Náhle zazářilo ještě jasnější světlo - Brownley Harris začal natáčet další film.

„Hej, to je nějaká zasraná kamera?"

„To si piš," opáčil Starkey. Stál nad dřepícím mužem dřív, než si ten uvědomil, co se děje. Zvedl svou oběť za vlasy a prořízl jí hrdlo nožem.

„Jak vypadá ta holka?" obrátil se Griffin k Harrisovi, který stále natáčel na video.

„Nevím, ty nadrženej parchante. Jeho přítelkyně ráno spala. Neviděl jsem ji."

„Ten chlápek nevypadal špatně," poznamenal Griffin. „Doufám, že i ta kočka bude k světu. No, brzo uvidíme."

Kapitola 46

Jeli jsme se Sampsonem po I-95 směrem na Harpers Ferry v Západní Virginii. Poblíž toho místa došlo k brutální dvojnásobné vraždě, která zatím nedávala smysl ani FBI, ani místní policii. Nám však bylo jasné, o co jde. *Ti tři vrazi znovu udeřili.*

Už nějaký čas se nám nenaskytla podobná příležitost si promluvit. První hodinu jsme byli policisté probírající oběti vraždy, dva turisty na Appalačské stezce a jejich možnou spojitost s Ellisem Cooperem nebo oběťmi v Arizoně a New Jersey. Měli jsme přečtené předběžné zprávy o vyšetřování. Skýtaly hrůzný obraz. Mladý pár mezi dvaceti a třiceti lety, grafik a architektka, byli nalezeni s proříznutými hrdly. Nevinné oběti, zabité bez zjevného důvodu. Obě těla byla označena červenou barvou - proto mi také zavolali z FBI.

„Co takhle si od toho blázince trochu oddýchnout," navrhl konečně Sampson. Byli jsme asi v polovině naší cesty na jih.

„Dobrý nápad. Taký potřebuju pauzu. Už brzo budeme zase po kolena v hnoji. Co je u tebe nového? Vídáš se v poslední době s někým?" zeptal jsem se ho. „Na vážno? Nebo jen tak, pro zábavu?"

„S Tabithou," odpověděl. „Taky s Carou, Natalii, LaTashou. Natalii znáš. Je to právnička z Úřadu pro bydlení. Slyšel jsem, že ta tvoje nová přítelkyně ze San Franciska se za tebou přijela minulej víkend podívat. *Inspektorka Jamilla Hughesová. Oddělení vražd.*"

Zasmál jsem se. „Od koho to víš?"

John naježil obočí. „Bylo jich víc. Nejvíc mi toho řekla Nana. Něco přidali Damon a Jannie. Malej Alex se asi taky o něčem zmínil. Uvažuješ o tom, že by ses znova usadil? Slyšel jsem, že tahle Jamilla je z jinýho těsta. Že by na tebe byla trochu velký sousto?"

Rozesmál jsem se. „Nemám to lehký, Johnne. Všichni na mě tlačí, abych překonal nešťastnou minulost a začal nový život."

„To ti přece jde. Jseš dobrej táta a dobrej manžel. Tak tě aspoň lidi vidí."

„A ty? Co vidíš ty?"

„Vidím všechno to dobrý. Ale ty máš i svoje temný stránky. Část tvýho já chce žít jenom pro rodinu. Ale druhá část je velkej,

Osamělej vlk. Mluvíš o tom, že odejdeš od policie; možná to uděláš. Ale ty miluješ lov, Alexi."

Pohlédl jsem na Sampsona. „Kyle Craig mi říkal totéž. Skoro stejnými slovy."

Sampson přikývl. „Vidíš? Kyle není žádnéj trouba. Zvrhlík, šílenec, ale chytřej."

„Takže když mám tak rád lov, kdo se usadí první? Ty nebo já?"

„Nezávodím. Moje rodinný vzory nestály za nic. Však víš. Táta odešel, když mi byly tři. Možná měl proč. Máma se doma moc neukazovala. Měla moc práce se sháněním drog. Oba me nechali ve štychu. A taky se prali. Táta zlomil mámě třikrát nos."

„Bojíš se, že bys byl špatný táta?" zeptal jsem se. „To proto ses ještě neusadil?"

Zamyslel se nad tím. „To asi ne. Mám děti rád. Hlavně ty tvoje. Mám rád i ženy. V tom je možná ten problém - mám rád ženy až moc," řekl Sampson a zasmál se. „A vypadá to, že se jim líbím."

„Podle všeho se znáš docela dobře."

„Jde to. Sebezpoznání je aspoň začátek," ušklíbl se Sampson. „Kolik vám dlužím, doktore Crossi?"

„Nech to být. Napíšu ti to na futro."

Před námi jsem spatřil kilometrovník: Harpers Ferry, tři kilometry. Jeden muž tam byl zatčen pro vraždu.

Bývalý armádní plukovník s dobrými služebními záznamy.

A v současnosti baptistický kazatel.

Přemýšlel jsem, jestli někdo viděl v okolí místa činu tři podezřele vypadající muže. A jestli některý z nich filmoval, co se dělo.

Kapitola 47

S reverendem Reecem Tatem jsme se setkali v malé místnosti skromného vězení v Harpers Ferry. Tate byl drobný, plešatějící muž s pečlivě upravenými kotletami; nevypadal moc jako bývalý voják. Odešel z armády v roce 1993 a teď vedl baptistickou kongregaci v Cowpens v Jižní Karolině.

„Reverende Tate, můžete nám říct, co se vám přihodilo včera na Appalačské stezce?“ zeptal jsem se ho poté, co jsem mu řekl, kdo jsme. „Řekněte nám všechno, na co si vzpomenete. Jsme tady, abychom si vyslechli váš příběh.“

Tateův podezíravý pohled těkal mezi Sampsonem a mnou. Pochyboval jsem, že si to uvědomuje, ale pořád se drbal na hlavě a tváři. Vypadal také hrozně zmateně. Nebylo divu, že byl nervózní a vyděšený, když se na něj někdo pokusil hodit dvojnásobnou vraždu.

„Možná byste nejdřív mohl odpovědět na několik mých otázek,“ vypravil ze sebe. „Proč se vy dva staráte o to, co se stalo na Stezce? To nechápu. Stejně jako to ostatní, co se semlelo v posledních dvou dnech.“

Sampson pohlédl na mě. Chtěl, abych to vysvětlil já. Začal jsem vyprávět Tateovi o Ellisi Cooperovi a vraždách, ke kterým došlo poblíž Fort Braggu.

„Takže vy si opravdu myslíte, že starší seržant Cooper byl nevinný?“ zeptal se, když jsem skončil.

Přikývl jsem. „Ano, věříme. Myslíme si, že to na něj někdo nastražil. Zatím ale netušíme kdo a proč.“

Sampson měl otázku. „Setkal jste se někdy v armádě s Ellisem Cooperem?“

Tate zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem v Braggu nesloužil. Ani si nepamatuju seržanta Coopera z Vietnamu. Ne, neřekl bych.“

Snažil jsem o uklidňující tón. Reece Tate byl upjatý, formální muž a nechtěl jsem ho vyděsit ještě víc, než už byl.

„Reverende Tate, odpověděli jsme na vaše otázky. Co kdybyste teď vy odpověděl na naše? Jestli jste ty vraždy nespáchal, jsme tady, abychom vám z toho maléru pomohli.“

Na okamžik se zamyslel a pak promluvil. „Jestli tomu správně rozumím, tak byl seržant Cooper odsouzen. Je ve vězení? Rád bych si s ním promluvil.“

Pohlédl jsem na Sampsona a pak zpátky na Reece Tatea. „Seržant Cooper byl nedávno popraven v Severní Karolíně. Je mrtvý.“

Tate potřásl nešťastně hlavou. „Můj bože, můj bože na nebesích. Udělal jsem si jenom týden volna. Hrozně rád chodím na výlety a spím venku. To jsem si přinesl z armády. Kromě toho jsem byl také skaut, v Greensboro. I když za těchhle okolností to asi zní divně.“ Nechal jsem ho mluvit. Cítil jsem, že to ze sebe potřebuje dostat.

„Jsem čtyři roky rozvedený. Táboření a turistika je můj jediný únik před realitou. Vyhrazuji si na to pár týdnů v roce.“

„Věděl někdo, že jste si naplánoval túru po Appalačské stezce?“

„Každý v naší farnosti. A několik přátel a sousedů. Nebylo to žádné tajemství. Proč také?“

„Věděla o tom vaše bývalá žena?“ zeptal se Sampson.

Tate se nad tím zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Moc spolu nekomunikujeme. Měl bych vám asi říct, že jsem Helene před rozvodem bil. Dohnala mě k tomu, ale přesto je to moje vina. Neexistuje omluva pro muže, který uhodí ženu.“

„Pověděl byste nám o včerejšku? Popište nám všechno, na co si dokážete vzpomenout,“ řekl jsem.

Tateovi trvalo asi deset minut, než nás podrobně provedl celým dnem. Řekl, že se vzbudil asi v sedm a všechno bylo zahalené mlhou. Nijak nespěchal, aby se vydal na cestu, a posnídal v táboře. Vyrázil asi o půl deváté a ušel toho dne pořádný kus cesty. Potkal dvě rodiny a jeden postarší pár. Den předtím zahlédl matku s dvěma dcerami a doufal, že je potká znovu, ale nestalo se tak. Utábořil se kolem šesté.

„Proč jste se chtěl potkat s těmi třemi ženami?“ zeptal se Sampson.

Tate pokrčil rameny. „Bylo to jenom bláznivé fantazírování. Ta matka byla velice pohledná, kolem čtyřiceti. Zdálo se, že mají rády turistiku. Napadlo mě, že bychom mohli ujít kus cesty spolu. To je na AS docela obvyklé.“

„Viděl vás toho dne ještě někdo?“ zeptal se Sampson.

„Na nikoho neobvyklého si nevzpomínám. Ale budu o tom přemýšlet. Času tady na to mám dost. A motivace mi také nechybí."

„Dobře, takže tam byly ty rodiny, postarší pár, matka se dvěma dcerami. Viděl jste na trase nějaké další skupiny? Několik mužů pohromadě? Osamělé chodce?"

Zavrtěl hlavou. „Ne, nevzpomínám si, že bych viděl někoho podezřelého. Ani v noci jsem neslyšel žádné podezřelé zvuky. Spal jsem dobře. To je jedna z výhod turistiky. Druhý den ráno jsem se vydal na cestu kolem půl osmé. Byl to krásný, jasný den a bylo vidět na kilometry daleko. Okolo poledne se objevila policie a zatkla mě."

Reverend Tate pohlédl na mě. Jeho malé oči žadonily po pochopení. „Přisahám, že jsem nevinný. Nikomu jsem v tom lese neublížil. Nevím, jak se ta krev dostala na mé šaty. Ani jsem ty části oblečení neměl na sobě, když ti chudáci zemřeli. Musíte tomu věřit."

Z jeho slov mi přeběhl mráz po zádech. Seržant Ellis Cooper tvrdil přesně to samé.

Kapitola 48

Poslední případ mé kariéry detektiva z oddělení vražd. A takhle spleťtý. Tohle jsem si opakoval v posledních dnech neustále a tato slova mi zněla v hlavě i během únavné jízdy domů z Harpers Ferry v Západní Virginii.

Stále jsem se o tom nezmínil v práci. Proč ne? Dál jsem pracoval na případech vražd ve Washingtonu, i když žádný z nich nebyl příliš obtížný. V chudinské čtvrti byl zabit malý drogový dealer, ale o jeho smrt se nikdo nestaral. Jedenadvacetiletá žena zabila manžela násilníka, ale to byla jasná sebeobrana. Aspoň mně to tak připadalo. Ellis Cooper byl mrtvý. A teď byl jakýsi Reece Tate obviněn z vražd, které pravděpodobně nespáchal.

Toho víkendu jsem využil našetřených kilometrů v kilometrické bance a vypravil se letadlem do Tempe v Arizoně. Měl jsem domluvenou schůzku se Susan Etrovou, jejíž manžel byl odsouzen za vraždu dvou homosexuálních vojáků. Paní Etrová se soudila s armádou - vinila ji z toho, že poslala na smrt nevinného. Byla přesvědčena, že její manžel byl nevinný, a tvrdila, že to může dokázat. Chtěl jsem zjistit, jestli byl i plukovník James Etra obětí jakéhosi spiknutí. A o kolika jako on jsem ještě nevěděl?

Když mi paní Etrová otevřela, byla zjevně velmi nervózní. Překvapilo mě, když jsem v jejím obývacím pokoji uviděl sedět muže s kamenným obličejem. Vysvětlila mi, že požádala svého právníka, aby byl přítomen našemu rozhovoru. *Skvělé.*

Právník byl opálený, měl bílé vlasy sčesané dozadu, na sobě drazě vypadající antracitový oblek a kovbojské boty.

Představil se jako Stuart Fischer z Los Angeles. „V zájmu odhalení pravdy o zatčení a odsouzení jejího manžela svolila paní Etrová, že s vámi promluví, detektive. Jsem zde, abych chránil zájmy paní Etrové.“

„Chápu,“ odvětil jsem. „Obhajoval jste plukovníka Etru při jeho procesu?“

Fischer nepohnul brvou. „Ne, neobhajoval. Jsem právní zástupce v zábavním průmyslu. Ale mám i zkušenosti s případy vražd. Začínal

jsem v kanceláři prokurátora v Laguna Beach. Strávil jsem tam šest let."

Fischer mi dále vysvětlil, že paní Etrová nedávno prodala manželův příběh Hollywoodu. Pochopil jsem, že musím být velmi opatrný.

Paní Etrová mi asi půl hodiny vyprávěla, co věděla. Její manžel plukovník Etra neměl nikdy žádné problémy. Pokud věděla, neměl nic proti homosexuálům, ať mužům, nebo ženám. A přesto vstoupil do domu těch dvou vojáků a oba zastřelil v posteli. Při procesu se objevilo svědectví, že byl beznadějně zamilován do mladšího z nich.

„Vražednou zbraní byl služební armádní revolver. Byl nalezen u vás doma? Patřil vašemu manželovi?" zeptal jsem se.

„Pár dní před vraždou si Jim všiml, že ten revolver nemá. Byl velmi pečlivý a opatrný, zvláště když šlo o zbraň. A pak se ta zbraň náhle objevila u nás doma, aby ji policie určitě nepřehlédla."

Právník Fischer zřejmě usoudil, že jsem dostatečně neškodný, a odešel ještě přede mnou. Když byl pryč, zeptal jsem se paní Etrové, jestli se mohu podívat na věci jejího manžela.

„Máte štěstí, že jsou Jimovy věci ještě tady," odpověděla paní Etrová. „Nemáte ponětí, kolikrát jsem už uvažovala o tom, že odnesu jeho šaty nějaké charitativní organizaci. Přestěhovala jsem je do volného pokoje. Na víc jsem se nezmohla."

Následoval jsem ji chodbou do toho pokoje. Tam mě nechala samotného. Všechno bylo vzorně srovnané a uklizené a já měl dojem, že právě tak manželé Etrovi žili, než jim obvinění z vraždy a chaos zničily život. Nábytek tvořila nesourodá směs kusů ze světlého dřeva a tmavých starožitných kusů. Stolek u jedné stěny pokrývaly cínové modely děl, tanků a vojáků z různých válek. Vedle něj bylo v zamčené prosklené vitríně umístěno množství zbraní. Byly označeny visačkami.

ARMÁDNÍ REVOLVER COLT, 1860,
RÁŽE .44, OSMIPALCOVÁ HLAVEŇ.

RUČNICE SPRINGFIELD, POUŽÍVANÁ V INDIÁNSKÝCH
VÁLKÁCH.

S PŮVODNÍM BAJONETEM A KOŽENÝM POPRUHEM.
RUČNICE MARLIN, ASI 1893, JEN NA ČERNÝ PRACH.

Otevřel jsem vedlejší skříň. Šaty plukovníka Etry byly rozděleny na civilní a vojenské. Zavřel jsem skříň a pokračoval v prohlídce.

Vytahoval jsem jednu za druhou zásuvky vysokého prádelníku, když jsem padl na povědomou slaměnou panenku.

Sevřel se mi žaludek. Stejná strašidelná panenka byla nalezena v bytě Ellise Coopera u Fort Braggu. Přesně taková - jako by byla koupena na stejném místě. Touž osobou? *Vrahem?*

Pak jsem v další zásuvce našel to upřeně hledící oko bez víček. Jako by se dívalo přímo na mě. Ostražitě, chránící si svá ohavná tajemství.

Zhluboka jsem se nadechl, vyšel ze dveří a zavolal na paní Etrovou. Ukázal jsem jí tu panenku a vševidoucí oko. Potřásla hlavou a zapřísáhla se, že ani jeden z předmětů nikdy neviděla. V jejím pohledu byl zmatek a strach.

„Kdo byl v mém domě? Jsem si jistá, že ta panenka tady nebyla, když jsem stěhovala Jimovy věci," prohlásila.

„Vím to určitě. Jak se sem mohl někdo dostat? Kdo mi sem ty ohavnosti dal, detektive Crossi?"

Dovolila mi, abych si panenku a oko odnesl. Nechtěla je pod svou střechou a já jí to těžko mohl mít za zlé.

Kapitola 49

Vyšetřování zatím pokračovalo na jiné frontě. John Sampson odbočil se svým černým vozem Mercury Cougar ze silnice 35 v Mantoloking na Jersey Shore a pokračoval směrem k oceánu. Point Pleasant, Bay Head a Mantoloking byla plážová letoviska, a v říjnu tam bylo skoro prázdné.

Zaparkoval na East Avenue a rozhodl se, že si po dlouhé cestě z Washingtonu protáhne nohy.

„Pane jo, to je ale pláž,“ zamumlal si Sampson pro sebe, když vyšel po schodišti na vrcholek dun. Oceán se rozkládal ani ne čtyřicet metrů před ním.

Byl to skoro dokonalý den. Asi dvacet stupňů, slunečno, modré nebe bez mráčku, vzduch neuvěřitelně čistý a průzračný. Vlastně, pomyslel si, je to mnohem hezčí den, než se tady poštěstí prožít po většinu léta, kdy je pobřeží plné rekreantů a jejich aut.

Vychutnával si scénérii, která se rozkládala před ním. Tiché, půvabné městečko na pláži na něj působilo uklidňujícím dojmem. Nedokázal vysvětlit proč, ale v poslední době se mu jeho práce ve Washingtonu zdála těžší a depresivnější než obvykle. Byl posedlý smrtí Ellise Coopera, jeho *zavražděním*. Dalo mu námahu se soustředit na každodenní práci. Teď to však neplatilo, měl pocit, že vidí a slyší věci neobvykle jasně a zřetelně.

Usoudil, že by se měl raději pustit do práce. Bylo půl čtvrté a on slíbil Billie Houstonové, že se s ní tou dobou sejde u ní doma. Manžel paní Houstonové údajně zabil jiného vojáka v blízkém Fort Monmouthu. Tvář oběti byla natřena na modrobílo.

Jdi na to, poručil si, otevřel laťkovou branku a vydal se po cestě poseté mušlemi směrem k velkému domu s hnědou střechou. Ten dům na pláži a jeho umístění mu připadaly až příliš skvělé, aby mohly být pravé. Líbila se mu i tabulka na brance: NALEZENÝ RÁJ.

Paní Houstonová už ho musela vyhlížet. Jakmile položil nohu na první schod, otevřely se sítové dveře a ona vyšla ven, aby ho přivítala.

Byla to Afroameričanka, mnohem pohlednější, než čekal. Nemohla se pochlubit krásou filmových hvězd, ale bylo na ní něco,

čím dokázala upoutat pozornost. Na sobě měla volné khaki šortky a černé tričko. Byla bosa.

„No, rozhodně jste si na tuhle návštěvu vybral hezký den," řekla a mile se usmála. Byla drobná, asi metr padesát a nemohla vážit víc než pětadvacet kilo.

„Copak tady není takhle pokaždý?" podivil se naoko Sampson a také se pokusil o úsměv. Ještě se nevzpamatoval z toho, jak ho paní Houstonová překvapila svým náhlým objevením se na vrcholku rozvraného dřevěného schodiště na přední verandu.

„Vlastně je tady spousta dnů jako tenhle," řekla. „Jsem Billie Houstonová. Ale to samozřejmě víte." Podala mu ruku. Byla teplá a měkká a v té jeho se málem ztratila.

Svíral její ruku o něco déle, než měl v úmyslu. Proč asi? Odhadoval, že to bylo způsobeno tím, čím právě prošel. Manžel paní Houstonové byl popraven ani ne před dvěma lety a ona hlasitě a zřetelně prohlašovala, že je nevinná, až do jeho smrti. Celý příběh působil velice podobným dojmem. Nebo to bylo něco v milém úsměvu té ženy, díky čemu se cítil tak dobře. Udělala na něj dojem stejně jako to městečko a počasí. Okamžitě si ji oblíbil. Nespatřil na ní nic, co by se mu nelíbilo. Alespoň zatím.

„Co takhle se projít po pláži a promluvit si při tom," navrhl. „A třeba si budete nejdříve chtít sundat boty a ponožky. Jste kluk z města, co?"

Kapitola 50

Sampson udělal, jak mu poradila. Nebyl důvod, aby si vyšetřování vraždy nemohl nějak zpříjemnit. Teplý písek mu dělal moc dobře na bosá chodidla, když ji následoval podél velkého domu a pak na vysokou dunu pokrytou bílým pískem a vlnající travou.

„Váš dům je opravdu krásný," řekl.

„Taky si myslím," opáčila a otočila se s úsměvem na něj. „Samozřejmě to není můj dům. Já bydlím o pár bloků dál ve vnitrozemí. V jednom z těch malých plážových bungalovu, kolem kterého jste projel. Tohle je dům Roberta a Kathy O'Brienových. Odjeli na zimu do Fort Lauderdale."

„To není špatná práce," řekl. Vlastně se mu zdálo, že nemůže být nic lepšího.

„No, není to zlé." Rychle změnila téma. „Chtěl jste se mnou mluvit o mém zesnulém manželovi, detektive. Nepovíte mi, proč jste tady? Jsem jako na jehlách, co jste mi zavolal. Co víte o manželově případu?"

„Celá na jehlách?" podivil se Sampson. „Copak tohle rčení ještě někdo používá?"

Zasmála se. „Jak vidíte, já *ano*. Prostě to ze mě tak vylétlo. Hodně to na mě prozrazuje, že? Vyrostla jsem na malé farmě v Alabamě, kousek od Montgomery. Rok vám ale neprozradím. Tak *proč* jste tady, detektive?"

Pustili se dolů po strmém svahu klesajícím k oceánu, ve kterém se střídaly bohaté odstíny modří a zeleně se smetanovou pěnou. Bylo to neuvěřitelné - po celém pobřeží nebyla v dohledu živá duše. Všechny ty úžasné domy, skoro zámky, a kolem nich jen rackové.

Jak kráčeli na sever, vyprávěl paní Houstonové o svém příteli Ellisi Cooperovi a o tom, co se stalo ve Fort Braggu. Rozhodl se, že se nezmíní o těch dalších vojácích, odsouzených za vraždy.

„Musel to být velmi dobrý přítel," řekla, když Sampson domluvil. „Rozhodně to nevzdáváte bez boje."

„Já to *nemůžu* vzdát. Byl to jeden z nejlepších přátel, jaké jsem kdy měl. Strávili jsme spolu tři roky ve Vietnamu. Byl to první starší

muž v mém životě, který se nestaral jen o sebe. Otec, kterého jsem nikdy neměl."

Přikývla, ale nevyzvíдалa. To se Sampsonovi líbilo. Stále se nemohl vyrovnat s tím, jak je drobná. Měl pocit, že by ji mohl odnést pod jednou paží.

„Další věc je, paní Houstonová, že jsem naprosto přesvědčený, že Ellis Cooper ty vraždy nespáchal. Říkejte tomu třeba šestý smysl, ale jsem si tím jistý. Pověděl mi to těsně předtím, než ho popravili. Nemůžu se z toho vzpamatovat. Prostě nemůžu."

Povzdechla si a on spatřil v její tváři bolest. Poznal, že ji pořád ještě sužuje smrt jejího muže a to, jak k ní došlo, stále se ale neodhodlala vyprávět jeho příběh. Byla zřejmě velmi uzavřená.

Zastavil se a ona také.

„Co se děje?" zeptala se nakonec.

„Není pro vás snadný mluvit o sobě, nemám pravdu?" zeptal se.

Zasmála se. „Ne, tak to není. Když se do toho pustím, mluvím nejspíš až moc, to mi věřte. Zajímal mě ale, co mi chcete povědět vy a jak to řeknete. Chcete, abych vám teď vyprávěla o svém manželovi? O tom, co se mu přihodilo? A proč si jsem jistá, že je nevinný?"

„Chci se o něm dozvědět všechno," řekl Sampson. „Prosím."

„Věřím, že byl Laurence zavražděn," začala. „Zabil ho stát New Jersey. A jeho smrt si přál někdo jiný. Chci se

dozvědět, kdo má mého muže na svědomí, stejně jako vy chcete vědět, kdo zavinil smrt vašeho přítele Ellise Coopera."

Kapitola 51

Sampson s Billií Houstonovou se posadili do písku před rozlehlý dům, který musel mít nejméně tucet pokojů. Ted' byl prázdný, zabeďněný a se zavřenými okenicemi, což Sampsonovi připadalo jako nesmírné plýtvání. Znal ve Washingtonu chudáky, kteří žili v ruinách bez oken, topení a tekoucí vody.

Nemohl od té stavby odtrhnout oči. Dům měl tři podlaží a to nejvyšší obkružovala široká terasa. Na duně poblíž stavby byla velká cedule, na které stálo: TYTO DUNY JSOU CHRÁNĚNÉ. NEODBOČUJTE Z CESTY. POKUTA \$300. Těmhle lidem na jejich majetku záleží, pomyslel si.

Billie Houstonová promluvila s pohledem upřeným na oceán.

„Povím vám o té noci, kdy k oněm vraždám došlo,“ řekla. „Pracovala jsem jako zdravotní sestra v obecním zdravotním středisku v Toms River. Směna mi skončila v jedenáct a domů jsem dorazila kolem půl dvanácté. Laurence byl skoro vždycky vzhůru a čekal na mě. Sedli jsme si na gauč, povídali si o tom, jaký jsme měli den, někdy se dívali na televizi, většinou na komedie. Byl to velký chlap jako vy a často říkal, že by mě mohl nosit v kapse.“

Sampson ji nepřerušoval, jen čekal, kam její vyprávění dospěje.

„Nejvíc si z toho večera pamatuji to, že byl tak *obyčejný*, detektive. Laurence se díval na *Show Stevea Harveyho* a já se k němu naklonila a políbila ho. Posadil si mě na klín a chvíli jsme si povídali. Pak jsem se šla převléknout.“

„Když jsem se vrátila z ložnice, nalila jsem si sklenici vína a zeptala se ho, jestli mám udělat popcorn. Zavrtěl hlavou. Hlídal si váhu, která mu někdy přes zimu vylétla nahoru. Byl v žertovné náladě, velmi uvolněný. Nebyl nijak napjatý ani ve stresu. Nikdy na to nezapomenu.“

„Zvonek zazvonil, když jsem vycházela z kuchyně. Šla jsem otevřít. Stála tam hlídka vojenské policie. Protlačili se kolem mě do domu a zatkli Laurence za to, že před několika hodinami spáchal ty hrozné vraždy.“

„Pamatuji se, jak jsem se dívala na svého muže a on se díval na mě. Vrtěl hlavou v naprostém úžasu. Ten výraz rozhodně nemohl

předstírat. Pak řekl policistům: „Vy jste se museli zmýlit. Jsem seržant Armády Spojených států.“ Pak ho jeden z nich srazil obuškem k zemi.“

Kapitola 52

Snažil jsem se zapomenout na to, že pracuji na případu. Že mám u sebe tu ohavnou slaměnou panenku a oko bez víčka.

Vstoupil jsem do haly hotelu Wyndham Buttes v Tempe a tam jsem spatřil Jamillu. Přiletěla na východ ze San Franciska, aby se se mnou setkala. Přesně jak jsme si to naplánovali.

Měla na sobě oranžovou hedvábnou blůzu, tmavě oranžový svetr přehozený přes ramena, tenké zlaté náramky a malé náušnice. Vypadala jako stvořená pro Údolí slunce, jak se říkalo oblasti kolem Phoenixu, Scottdale, Mesy, Chandleru a Tempe.

„Myslím, že už to víš,“ řekl jsem, když jsem k ní došel a objal ji, „ale vypadáš naprosto úžasně. Vyzazilas mi dech.“

„Opravdu?“ zeptala se a zatvářila se překvapeně. „To je hezký způsob, jak začít náš víkend.“

„A nejsem jediný, kdo si to myslí. Všichni tady v hale po tobě pokukují.“

Zasmála se. „Tak teď už vím, že to na me jenom hraješ.“

Jamilla mě vzala za ruku a kráčeli jsme halou. Náhle jsem se zastavil a otočil ji k sobě. Pohlédl jsem jí do očí a pak ji políbil. Byl to dlouhý a sladký polibek, který jsem si pro ni schovával.

„Ty taky vypadáš moc dobře,“ řekla po polibku. „I když tobě to sluší vždycky. Povím ti tajemství. Když jsem tě poprvé viděla v San Francisku na letišti, vyrazil jsi dech ty mně.“

Zasmál jsem se. „No, tohle bychom si měli nechat na pokoj, nebo si koledujeme o malér.“

Jamilla se ke mně naklonila a rychle mě políbila. „Mohli bychom přijít do *velikého* maléru.“ A pak další polibek. „Tohle normálně nedělám, Alexi. Co to se mnou je?“

Ještě jeden polibek a pak jsme zamířili k výtahu.

Náš pokoj byl v nejvyšším patře a měl výhled na mrakodrapy Phoenixu a vodopád stékající do bazénu na úpatí kopce. V dálce jsme viděli běžecké trasy, tenisové kurty a jedno nebo dvě golfová hřiště. Řekl jsem Jamille, že blízké fotbalové hřiště musí být stadion Sun Devil. „Myslím, že tam hraje arizonský státní tým.“

„Chci se dozvědět všechno o Tempe a arizonském fotbalu," řekla Jamilla, „ale ne teď."

„Tak dobře."

Dotkl jsem se její blůzy z česaného hedvábí. „Moc příjemná na dotek."

„Tak to má být."

Pomalů jsem přejížděl Jamille dlaněmi přes ramena, bradavky, žaludek. Masíroval jsem jí ramena a ona si dlouze vzdychla a řekla: „Hmmm, jo, to je paráda." Bylo to jako improvizovaný tanec a ani jeden z nás nevěděl, co se bude dít dál. Bylo krásné být znovu s ní.

„Nikam nespěcháme, vid'?" zašeptala.

„Ne. Máme všechnen čas na světě. Víš, tomuhle se u policie říká navádění k trestnému činu."

„To máš pravdu. A je to taky přepadení. Možná by ses měl vzdát."

„Tak jo, vzdávám se, inspektorko."

Všechno kolem zmizelo a zbyli jsme jen my dva. Netušil jsem, kam až to dojde, ale učil jsem se nechat se unášet, vychutnávat si každý okamžik a nedělat si starosti s budoucností.

„Máš ty nejnežnější ruce na světě," zašeptala. „Nepřestávej se mě dotýkat."

„Ty také."

„Vypadáš překvapeně."

„Tak trochu," připustil jsem. „Je to nejspíš proto, že jsem tě viděl z tvé drsné stránky, když jsme spolu pracovali."

„A je to pro tebe problém? Ta moje drsná stránka?"

„Ne, to není," ujistil jsem ji. „Mám tě rád úplně celou. Ovšem dokud nebudeš drsná i na mě."

Jam mě okamžitě odstrčila na postel a skočila na mě. Líbal jsem ji na tváře a pak na její sladké rty. Chutnala a voněla skvěle. Cítil jsem, jak jí pod kůží tepe krev. *Není naspěch.*

„Když jsem byla malá, byla jsem jako kluk. Hrála jsem baseball a softbal," řekla. „Chtěla jsem, aby si mě táta a bráchové vážili."

„A vážili si tě?"

„To si piš. Hrála jsem v celostátních turnajích!"

„A pořád si myslí, že jsi dobrá?"

„Myslím, že jo. Jasně, určitě. Jenom tátu trochu mrzí, že nehraju za Obry," zasmála se. „Myslí si, že bych mohla dát Barrymu Bondsovi homerun."

Jamilla mi pomohla z kalhot a já jí rozeplnul sukni. Třásl jsem se a nemohl přestat. *Všechen čas na světě.*

Kapitola 53

Když se Sampson rozloučil s Billie Houstonovou, bylo už příliš pozdě, aby zamířil zpátky do Washingtonu, kromě toho, že se nemohl nabažit atmosféry na pobřeží. Ubytoval se tedy v hotýlku Connover's Bay Head Inn, který doporučila Billie.

Právě vstupoval do svého pokoje v druhém patře, když zazvonil telefon. Podivil se, kdo mu to volá právě tam.

„Ano?“ řekl do sluchátka. „Tady John Sampson.“

Chvilku bylo ticho.

„Tady je Billie. Billie Houstonová.“

Překvapeně se posadil na kraj postele a usmál. Tenhle telefonát rozhodně nečekal, nepředpokládal, že se mu ještě ozve. „Zdravím. Nemluvili jsme spolu už... spoustu minut. Zapomněla jste mi něco říct?“

„Ne. I když vlastně ano. Vy sem přijedete, abyste pomohl Laurencovi, a já neudělám vůbec nic, abych vám tu návštěvu trochu zpříjemnila. Nechtěl byste se zastavit u mě na večeři? Už něco vařím, tak prosím neodmítejte. Co můžete ztratit? A kromě toho jsem dobrá kuchařka.“

Sampson zaváhal a přemýšlel, jestli je to dobrý nápad. Ne že by si myslel, že večeře s Billie Houstonovou bude otrava. Mohla z toho ale vzniknout nepříjemná situace, možná i střet zájmů.

Mohl však odmítnout takovéto pozvání? A jaké nebezpečí mu vlastně hrozilo?

„To je výbornej nápad. Hrozně rád se s vámi navečeřím v tom krásným domě. V kolik bych se měl objevit?“

„Jak se vám to bude hodit, detektive. Nechystám nic zvláštního. Začnu grilovat, jakmile dorazíte.“

„Co takhle asi za hodinu? Vyhovuje vám to? A mimochodem, jsem John. Ne 'detektiv'.“

„Chápu to správně jako nabídku tykání? Já taky dávám přednost Billie před paní Houstonovou. Takže se uvidíme za hodinu.“

Zavěsila a Sampson ještě několik vteřin držel sluchátko v ruce. Když o tom teď tak přemýšlel, tak se mu večeře s Billie

Houstonovou vůbec nezdála být špatný nápad. Svlékl se a zamířil do sprchy.

Nic *zvláštního* znělo docela dobře.

Kapitola 54

Sampson se cestou zastavil v supermarketu v Bay Headu a koupil malou kytici a láhev červeného. Když dorazil k domu na pláži, napadlo ho, jestli to nepřehání. *Květiny? Víno? Co se to s ním děje?*

Má snad pocit viny proto, že manžel té ženy byl možná zavražděn? Nebo že ovdověla tak mladá? Nebo to mělo něco společného s Ellisem Cooperem? A nemohlo to být jen cosi mezi Billie Houstonovou a jím?

Došel k sítovým dveřím, které vedly přímo do kuchyně. Zaklepal zlehka na dřevěný rám.

„Hej? Billie?“ zavolal.

Billie? Může jí takhle vůbec říkat?

Nevěděl přesně proč, ale dělal si starosti o její bezpečnost. Jak to? Nikdo přece nechce Billie Houstonové ublížit, ne? Přesto se toho pocitu nemohl zbavit. Skuteční vrazi byli na svobodě. Proč by nemohli být tady v New Jersey?

„Je otevřeno. Pojd' dál," zavolala. „Jsem venku na terase.“

Prošel kuchyní a spatřil ji prostírat malý stolek na otevřené terase s výhledem na oceán. Krásné místo na večeři. Čalouněné židle u dřevěného stolu. Proutěné houpací křeslo natřené na modro, aby ladilo s okenicemi.

Přes vrcholky dun a trávu vlající ve větru viděl hladinu oceánu.

Jeho pohled se ale rychle vrátil k ní. Na sobě měla bílou košili a seprané levisky a byla zase bosá. Vlasy měla sepnuté do ohonu. Na rty si nanasla slabounkou vrstvu rtěnky.

„Ahoj. Napadlo mě, že se najíme tady venku. Doufám, že tady na tebe není moc zima," mrkla na něj.

Sampson vyšel na prostornou dřevěnou verandu. Od oceánu foukal vítr, ale na terase bylo příjemně. Ve vzduchu bylo cítit sůl, ale také mořskou levanduli a astry.

„Je to skoro dokonalý," řekl. Byla to pravda. Všechno k sobě ladilo - teplota vzduchu, prostřený stůl i výhled na oceán. V Southeastu ve Washingtonu by rozhodně nic takového nenašel.

„Najdi mi nějakou práci," řekl.

„Dobrý nápad. Můžeš nakrájet zeleninu a dodělat salát. Nebo si můžeš stoupnout ke grilu.“

Sampson se usmál. „Tak to nemám moc na vybranou. Udělám ten salát. Ne, dělám si legraci. Rád se ujmu grilování. Ale jenom když si nebudu muset oblíknout zástěru s nějakým vtipným sloganem.“

Zasmála se. „Žádnou takovou tady nemám. Cestou z kuchyně jsi minul CD přehrávač. Nechala jsem tam pár cedéček. Někaké si vyber.“

„Zkoušíš mě?“ zeptal se.

Billie ze znovu zasmála. „Ne, zkoušku už jsi udělal. Proto jsem tě pozvala na večeři. Přestaň si dělat starosti o nás dva. Tohle nám neublíží. Bude to fajn. Lepší, než si myslíš.“

Kapitola 55

Měla pravdu, když říkala, že se ten večer vydaří. Překvapilo ho, že na několik hodin skoro zapomněl na Ellise Coopera. Sampson býval neobvykle tichý, pokud někoho neznal opravdu dobře. Částečně v tom byl stud, protože byl tak vysoký a v každé společnosti vyčníval. Upřímně si ale přiznával, že nerad marní čas s někým, kdo pro něj nic neznamená a nikdy nebude.

Billie byla však jiná a on to věděl od prvního okamžiku, co na něj promluvila. Překvapilo ho, jak rád ji poslouchá, ať už mluví o čemkoliv. O jejích všedních dnech v Mantolokingu; o dvou odrostlých dětech Andrewovi, který byl v prvním ročníku na vysoké, a Kari, posledním rokem na střední; o přílivu a odlivu a o tom, jak působí na náladu a o spoustě dalších věcí. Kromě toho, že se starala o ten dům, pracovala také na plný úvazek jako zdravotní sestra. Byla zaměstnaná na pohotovosti a specializovala se na dospělé. Létala vrtulníkem k vážným nehodám v okolí. V minulosti dokonce sloužila u jednotky MASH.

Během večere se ani jednou nezmínila o svém manželovi. Byl to Sampson, kdo to téma nadhodil, když se přestěhovali do obývacího pokoje, protože se venku ochladilo. Billie rozdělala oheň v krbu a ten naplnil vůní a teplem celou místnost.

„Nevadilo by ti promluvit si ještě o Laurencovi?“ zeptal se, když se usadili vedle sebe na malý gauč před krbem. „Ale jestli nechceš, nemusíme.“

„Ne, to je dobré. Nevadí mi to, opravdu. Proto jsi sem přece přišel.“

Náhle padlo Sampsonovi cosi do oka. Vstal z gauče a došel ke skleněné vitrině vedle krbu. Sáhł dovnitř a vytáhl slaměnou panenku.

Tohle tedy bylo velmi zvláštní. Pozorně si ji prohlédl. Byl si jistý, že je to replika té, kterou našli u Ellise Coopera doma. Polekalo ho to, protože ji našel u Billie. *Co tam ta panenka pohledávala ?*

„Co to je?“ zeptala se. „Ta strašidelná panenka? Nepamatuju si, že bych ji tady někdy viděla. Stalo se něco? Tváříš se najednou hrozně vážně.“

„Tu samou figurku jsem viděl u Ellise Coopera," připustil. „Je z Vietnamu. V tamních vesnicích jsem jich viděl spoustu. Nějak se to týká zlých duchů a mrtvých. Tyhle panenky znamenají zlý kouzlo."

Přistoupila ke skleněné vitrině a stoupla si vedle něj. „Mohu se na ni podívat, prosím?" Prohlédla si slaměnou figurku a potřásla hlavou.

„Vypadá jako něco, co si mohl domů přivést Lawrence. Jako suvenýr. Ale opravdu si nevzpomínám, že bych ji už někdy viděla. To je divné. To mi připomíná - onehdy jsem v té samé skřínce našla velké, ošklivé oko. Vypadalo tak... *strašidelně*. Vyhodila jsem ho."

Sampson jí pohlédl do očí. „Zvláštní shoda okolností," poznamenal a potřásl hlavou. Vzpomněl si, že Alex na náhody nevěří. „Nevzpomínáš si, že by se tvůj manžel někdy zmínil o Ellisi Cooperovi?" zeptal se.

Billie zavrtěla hlavou. Zdála se teď být trochu vystrašená. „Ne. O válce moc nemluvil. Nenáviděl ji, když v ní byl, a ještě víc, když se z ní vrátil a musel přemýšlet o tom, co tam prožil."

„To dokážu pochopit. Když jsem se vrátil do Států, sloužil jsem pár měsíců ve Fort Myeru v Arlingtonu. Jednu sobotu jsem jel domů v maskáčích. Vystoupil jsem z autobusu v centru Washingtonu. Bílá dívka v džínách do zvonu a sandálech ke mně přišla a plivla na mě. Nazvala

mě vrahem dětí. Do smrti na to nezapomenu. Byl jsem tak naštvaný, že jsem se k ní otočil zády a rychle odešel. Ta holka neměla tušení, jaký to je nechat na sebe střílet, ztrácet kamarády, bojovat za svoji zem."

Billie pokývala hlavou. „Nevím, co ti mám říct o Lawrencovi. Myslím, že byste si rozuměli. Každý ho měl rád. Byl velmi zodpovědný, dobrý táta našich dětí. Taky to byl ohleduplný, milující manžel. Než umřel, a myslím tím dvacet minut před popravou, jsem s ním seděla v cele. Pohlédl mi do očí a řekl: „Nikoho jsem nezabil. Postarej se prosím, aby to naše děti věděly. Postarej se o to, Billie."

„Jo," povzdechl si Sampson. „Ellis Cooper říkal taky něco takovýho."

Obývací pokoj naplnilo ticho, poprvé za celou dobu trochu nepříjemné. Nakonec se Sampson odhodlal promluvit. „Jsem rád, že s

mi zavolala, Billie. Byl to krásný večer. Díky. Už bych asi měl jít. Je pozdě."

Stála vedle něj bez hnutí. Sampson se k ní sklonil a políbil ji na tvář. Bože, byla tak malá.

„Ty se *opravdu* bojíš, že mi ublížíš," řekla, ale pak se usmála. „To je v pořádku."

Doprovodila ho k autu. Cítili potřebu mluvit dál - hlavně o noční obloze nad oceánem, o tom, jak je rozlehlá a krásná.

Sampson nasedl do auta a Billie zamířila zpátky k domu. Díval se za ní a bylo mu líto, že ten večer už skončil a že ji nejspíš už nikdy neuvidí. Dělal si o ni trochu starosti. Jak se ta panenka dostala do toho domu?

Zastavila se na schodech s jednou rukou na zábradlí. Pak, jako by si ještě na něco vzpomněla, otočila se a kráčela zpátky k jeho autu.

„Já... no...," řekla a pak se zarazila. Poprvé ji viděl nervózní a nejistou.

Sampson vzal její ruce do svých. „Tak mě napadlo, jestli bych nemohl dostat ještě jedno kafe," řekl.

Usmála se a potřásla hlavou. „To jsi pokaždé tak galantní?"

Sampson pokrčil rameny. „Ne," odpověděl. „Tohle je poprvé v životě."

„V tom případě pojd' dál."

Kapitola 56

Byla skoro půlnoc a já s Jamillou jsme byli až po krk ve třpytivé vodě horského bazénu, ze kterého byl výhled na vzdálený Phoenix a poušť. Nad námi se klenulo hvězdné nebe. Z Phoenixu odstartoval tryskáč a já si vzpomněl na onu tragédii ve Světovém obchodním centru. Napadlo mě, jestli se někdo z nás dokáže ještě podívat na letadlo bez těchto myšlenek.

„Nejradši bych tu zůstala pořád," řekla. „Je to tady nádherný. Ta pouštní obloha je fantastická."

Přitiskl jsem Jam k sobě a cítil na hrudi její silné srdce. Pouštní vzduch byl chladný a v bazénu bylo tím pádem o to lépe.

„Taky se mi odtud nechce," pošeptal jsem jí do ucha.

„Tak proč děláme to, co děláme? Proč bydlíme ve velkoměstech a honíme vrahy? Pracujeme od nevidím do nevidím za pár šupů? To jsme tak posedlí vraždami?"

Pohlédl jsem do jejích hlubokých hnědých očí. Přesně tyhle otázky jsem si kladl už mnohokrát a v posledních několika měsících ještě častěji. „Když pracujeme, připadá nám to normální. Ale teď zrovna ne."

„Myslíš, že bys toho někdy dokázal nechat? Obejít se bez toho adrenalinu? Bez pocitu, že děláš něco, na čem záleží? Já bych to asi nedovedla, Alexi."

Už jsem se Jamille svěřil, že nejspíš odejdu od policie. Přikývla a řekla, že to chápe, ale já jsem si nebyl jistý, jestli je to opravdu tak. Kolikrát už stála tvář v tvář vrahovi? Zemřel jí už parták?

„Mám pocit," řekla, „že kolem toho chodíme jako okolo horké kaše. Co si myslíš o nás dvou, Alexi? Existuje nějaká naděje pro dva ostrílené poldy?"

Usmál jsem se. „Myslím, že si zatím vedeme moc dobře. Ale to je samozřejmě jenom můj názor."

„Souhlasím s tebou," usmála se Jamilla. „Ještě je brzo dělat nějaké závěry. Ale je nám spolu dobře, ne? Celý den jsem si ani nevzpomněla, že jsem detektiv. Až teď."

Políbil jsem ji na rty. „Ani já ne. A musím přiznat, že být s tebou je mnohem lepší, než řešit vraždy."

„Opravdu, Alexi?" Zakřenila se a přitiskla se ke mně. „Takže ti to takhle vyhovuje? Mně tedy ano. To zatím stačí. Hrozně se mi tady líbí. Je to krásný večer. A věřím ti, Alexi."

Nemohl jsem víc souhlasit.

Chvilku před půlnocí.

V bazénu na úbočí kopce s výhledem na Phoenix a rozlehlou poušť.

„Také ti věřím," řekl jsem právě v okamžiku, kdy nám nad hlavami přelétal velký tryskáč společnosti American Airlines.

Třetí část - PĚŠÁCI

Kapitola 57

Do Washingtonu jsem se vrátil v neděli v jedenáct večer. Kráčel jsem svižným krokem s úsměvem na rtech. Jamilla mi umožnila si na pár dní odpočinout od případu, se kterým se nám zatím nepodařilo pohnout.

Nana byla vzhůru a čekala na mě v kuchyni. Co se stalo? Seděla u stolu bez obvyklého šálku čaje a rozečtené knihy. Když mě spatřila ve dveřích, pokynula mi, abych přistoupil k ní a objala mě. „Ahoj, Alexi. Měl jsi dobrou cestu? Pozdravoval jsi ode mě Jamillu? Doufám, žeš nezapomněl!“

Pohlédl jsem do jejích hnědých očí. Zdálo se mi, že v nich vidím smutek. Nemohla ho přede mnou skrýt. „Něco není v pořádku.“ Zachvátil mě strach. Je někdo nemocný? Jak moc?

Nana zavrtěla hlavou. „Ne, neboj se, hochu. Jenom jsem nemohla spát. Pověz mi o svém výletu. Jak se má Jamilla?“ zeptala se a oči se jí rozjasnily. Nana měla Jamillu opravdu ráda. A nijak se tím netajila.

„Má se dobře a taky vás pozdravuje. Po všech se jí stýská. Doufám, že se mi podaří dostat ji zase sem na východ, ale to víš, srdcem je to holka z Kalifornie.“

Nana přikývla. „Doufám, že se tady ještě ukáže,“ řekla. „Jamilla je opravdu silná žena. Ani jí nemám za zlé, že je ze Západu. Kromě toho, řekla bych, že Oakland se podobá spíš Washingtonu než San Francisku. Co ty na to?“

„To rozhodně.“

Nespouštěl jsem z Nany oči. Nechápal jsem to. Ani si mě nedobírala jako obvykle. Několik minut jsme mlčeli. Nezvyklé. Obvykle meleme jeden přes druhého, dokud to jeden z nás nevzdá.

„Víš, je mi dvaosmdesát. Nikdy jsem se necítila ani sedmdesát, natož pak na osmdesát. Ale teď na mě můj věk nějak dolehl, Alexi. Je mi *osmdesát dva*. Prostě je to tak.“

Vzala me za ruku a stiskla ji. V očích se jí znovu objevil smutek a možná dokonce strach. Sevřelo se mi hrdlo. Něco s ní nebylo v pořádku. Co to bylo? Proč mi to neřekla už dřív?

„V poslední době cítím bolest na hrudi. Nemůžu popadnout dech. Asi angina pectoris nebo něco takového. Nic pěkného.”

„Byla jsi s tím u doktora Rodmana? Nebo u Billa Montgomeryho?” zeptal jsem se.

„Nechala jsem se prohlédnout od Kayly Colesové. Nedávno byla prohlédnout jednoho muže kousek od nás.”

Nechápal jsem to. „Kdo je Kayla Colesová?”

„Doktorka Colesová chodí po návštěvách v Southeastu. Dala dohromady asi patnáct doktorů a sester, jež pomáhají lidem v téhle čtvrti. Je to skvělá doktorka a dobrý člověk, Alexi. Pro Southeast dělá hodně dobrého. Mám ji moc ráda.”

Trochu mě to dopálilo. „Nano, ty nejsi případ pro charitu. Máme dost peněz, abys mohla chodit k doktorovi, kterého si vybereš.”

Nana přimhouřila oči. „Prosím. Poslouchej mě. A dávej pozor na to, co říkám. Je mi osmdesát dva a nebudu tady strašit věčně, i když bych třeba ráda. Ale zatím se o sebe dokážu postarat sama a taky to budu dělat. Kaylu Colesovou mám ráda a věřím jí. *Vybrala* jsem si ji.”

Nana se pomalu zvedla od stolu, políbila mě na tvář a odšourala se do postele. Aspoň že jsme se zase dokázali pohádat.

Kapitola 58

Později té noci jsem vyšel do své pracovny v podkroví. Všichni spali a v domě bylo ticho.

Rád jsem pracoval, když kolem vládl takový klid a mír. Vrátil jsem se k tomu armádnímu případu; nemohl jsem ho pustit z hlavy. Ani jsem nechtěl. Ta těla pomalovaná jasnými barvami. Ty strašidelné slaměné panenky. A to ještě strašidelnější vševídnoucí oko. Popravení nevinní vojáci.

A kdo mohl vědět, kolik takových vojáků právě na popravu čeká?

Potřeboval jsem projít spoustu materiálů. Kdyby jen některé z těch poprav spolu souvisely, znamenalo by to pro armádu obrovský skandál. Pokračoval jsem ve svém pátrání a snažil se vyhrabat něco o té slaměné panence a zlém oku. Používal jsem k tomu internetové stránky Lexis-Nexis, kde byly shromážděny informace z většiny místních a celonárodních novin a těch hlavních mezinárodních. Hodně detektivů práci s tiskovými podklady podceňuje; já však ne. Vyřešil jsem už několik případů vražd pomocí informací předaných tisku policejními důstojníky.

Pročetl jsem si zprávu o jednom bývalém vojínovi na Havaji. Byl obviněn ze zabití pěti mužů, které před smrtí sexuálně zneužíval a mučil, mezi lety 1998 a 2000. Momentálně pobýval v cele smrti.

Pokračoval jsem dál. Cítil jsem, že nemám jinou možnost než v tomhle vyšetřování pokračovat.

Jakýsi armádní kapitán zabil dva služebně mladší důstojníky v San Diegu ani ne před třemi měsíci. Byl usvěd-

Čen a teď čekal na rozsudek. Jeho žena podala odvolání. Byl usvědčen na základě vzorků DNA.

Udělal jsem si poznámku: *Možná by sis s ním měl promluvit.*

Ze čtení mě vyrušilo dupání na schodech do podkroví.

Někdo běžel nahoru.

A spěchal.

Mé tělo zaplavil adrenalin. Sáhl jsem do zásuvky stolu a položil ruku na pistoli.

Do pokoje náhle vtrhl Damon. Byl propocený a vypadal hrozně. Nana mi hlásila, že spí ve svém pokoji. Zjevně tomu tak nebylo. Podle všeho nebyl dokonce ani v domě.

„Damone?“ řekl jsem a vstal. „Kde jsi byl?“

„Pojď se mnou, tati. Prosím. Ramonovi je zle! Myslím, že umírá.“

Kapitola 59

Seběhli jsem dolů a naskočili do auta. Cestou mi Damon řekl, co se Ramonovi stalo. Když mluvil, hrozně se mu třáslы ruce.

„Vzal si éčko, tati. Bere ho už pár dní.“

Věděl jsem o éčku, jedné z nejnovějších drog ve Washingtonu a okolí, oblíbené hlavně mezi středoškoláky a vysokoškoláky. „Ramon nechodí do školy?“ zeptal jsem se.

„Ne. A nechodí ani domů. Bydlí v jednom tom prázdném baráku dole u řeky.“

Znal jsem tu oblast a rozjel jsem se tam s červeným majákem na střeše a kvílející sirénou. S Ramonem jsem se už setkal a znal jsem jeho rodiče; byli to hudebníci a feťáci. Ramon hrál s Damonem baseball. Bylo mu dvanáct. Byl bych rád věděl, jak moc je v tom Damon zapletený, ale na podobné otázky nebyl čas.

Zaparkoval jsem a vstoupil s Damonem do zchátralého řadového domu u Anacostie. Dům měl dvě poschodí a většina oken byla zatlučená prkny.

„Ty už jsi tady někdy byl?“ zeptal jsem se Damona.

„Jo, byl jsem tady. Abych Ramonovi pomohl. Nemohl jsem ho tady přece jen tak nechat, ne?“

„Byl Ramon při vědomí, když jsi od něj odcházel?“ zeptal jsem se.

„Jo. Ale měl zaťatý zuby a pak blinkal. A tekla mu z nosu krev.“

„Tak jo, kouknem se, jak je na tom. Drž se při mně.“

Proběhli jsme tmavou chodbou a zahnuli za roh. Cítil jsem zápach odpadků a nedávného požáru.

Pak mě čekalo překvapení. Dva technici záchranky a nějaká doktorka se v malé místnosti skláněli nad tělem chlapce. Viděl jsem Ramonovy černé tenisky a pytlovité džíny. Nehýbal se.

Doktorka, klečící u Ramona, vstala. Byla vysoká a robustní, s hezkým obličejem. Ještě jsem ji tady neviděl. Došel jsem k ní a ukázal jí svůj odznak, který na ni zjevně neudělal žádný zvláštní dojem.

„Jsem detektiv Cross,“ představil jsem se. „Jak je tomu chlapci?“

Žena se na mě zamračila. „Jsem Kayla Colesová. Zrovna na něm pracujeme. Zatím nic nevím. Někdo zavolal devět-nula-nula. Byl jsi to ty?" Podívala se na Damona. Uvědomil jsem si, že je to ta doktorka, o níž mluvila Nana.

Damon odpověděl na její otázku. „Ano, paní doktorko."

„Bereš nějaké drogy?" zeptala se ho.

Damon pohlédl na mě a pak na doktorku Colesovou. „Drogy neberu. Je to pitomost."

„Ale tví kamarádi je berou! To si vybíráš za kamarády pitomce?"

„Snažil jsem se mu pomoci. To je všechno."

Doktorka Colesová se zatvářila přísně, ale pak přikývla. „Nejspíš si zachránil svému kamarádovi život."

Damon a já jsme čekali v té ponuré, páchnoucí místnosti, dokud jsme se nedozvěděli, že to Ramon přežije. Protentokrát. Kayla Colesová tam zůstala celou dobu. Skláněla se nad Ramonem jako anděl strážný. Damon řekl Ramonovi několik slov, než ho naložili do sanitky. Viděl jsem, jak stiskl svému příteli ruku. Byly skoro dvě ráno, když jsme konečně vyšli z té zříceniny.

„Jsi v pořádku?" zeptal jsem se.

Přikývl, ale pak se celý roztřásl a konečně se mi rozplakal v náručí. „Je to dobré. Je to dobré," utěšoval jsem ho.

Vzal jsem Damona kolem ramen a zamířili jsme domů.

Kapitola 60

Thomas Starkey, Brownley Harris a Warren Griffin odletěli každý jiným letadlem z letiště Raleigh-Durham do New Yorku. Bylo to tak mnohem bezpečnější a chytřejší a oni vždycky pracovali v přesvědčení, že jsou nejlepší ze všech. Nemohli si dovolit jedinou chybu, zvlášť ne teď.

Starkey nasedl na let v pět hodin. Plánoval, že se sejde s ostatními v motelu Palisade v Highland Falls ve státu New York, kousek od vojenské akademie Spojených států ve West Pointu. Mělo tam dojít k vraždě. Přesněji řečeno ke dvěma vraždám.

Pak bude ta dlouhá mise u konce.

Co to řekl Martinu Sheenovi jeho velící důstojník v *Apokalypse'* „Pamatujte si tohle, kapitáne. Žádné mise není. Žádná mise nikdy nebyla.“ Starkey se nemohl ubránit myšlence, že tahle práce se podobá té v tom filmu, že je to zdlouhavá, únavná záležitost. Každá z těch vražd byla komplikovaná. Tohle byla Starkeyho čtvrtá cesta do New Yorku za poslední dva měsíce. Přesto stále nevěděl, pro koho vlastně pracuje; nikdy se s tím parchantem nesetkal.

Navzdory tomu všemu byl plný sebedůvěry, když letadlo společnosti Delta toho večera startovalo. Prohodil pár slov s letuškou, ale vyhnul se onomu nevinnému flirtování, ke kterému za těchto okolností docházelo. Nechtěl, aby si ho někdo zapamatoval, a proto hned sklonil hlavu k thrilleru od Thomase Clancyho, který si vybral na letišti. Starkey se ztotožňoval s Clancyho postavami jako Jack Clark a John Patrick Ryan.

Když letadlo dosáhlo své letové hladiny a bylo naservírováno pití, prošel si Starkey plány na poslední vraždy. Měl všechno v hlavě; nikdy si nedělal žádné poznámky. Totéž platilo i pro Harrise a Griffina. Doufal, že se ti dva toho večera dostanou do West Pointu bez komplikací. Poblíž New Windsoru byl dobrý striptýzový klub zvaný Ložnice neřesti, ale oni slíbili, že nevystřčí nos z hotelu.

Nakonec se Starkey opřel, zavřel oči a začal zase počítat. Byl to uklidňující rituál, zvlášť teď, když se blížil konec.

\$100 000 pro každého za první tři akce
\$150 000 za čtvrtou
\$200 000 za pátou
\$250 000 za West Point
\$500 000 jako bonus za dokončení práce

Bylo to skoro za nimi.

A Starkey stále nevěděl, kdo za to všechno platí a proč.

Kapitola 61

Nad řekou Hudson se ve West Pointu tyčí ostré žulové útesy. Starkey to místo dobře znal. Později toho večera projížděl po hlavní ulici v Highland Falls a míjel ošuntělé motely, pizzerie a stánky se suvenýry. Projel Thayerovou branou se strážní věžičkou a empíkem s kamenným obličejem na stráží. *Vražda ve West Pointu*, pomyslel si. *No teda.*

Pak Starkey pustil svůj úkol na několik okamžiků z hlavy a nechal na sebe působit prostředí West Pointu. Pocity a vzpomínky. Starkey tady byl jako kadet, ucho, stejně jako dva mladíci, které právě viděl běžet zpátky do kasáren. Za jeho časů se kadeti řídili mottem „Vždycky tvrdě, pane!“.

Bože, tolik to tam miloval: ten způsob myšlení, disciplínu, drill.

Kaple kadetů stála vysoko na kopci s vyhlídkou na Planinu a dominovala celému areálu. Kampus byl zastavěný obřími budovami z šedého kamene, které působily dojmem pevnosti. Čísela z nich soudržnost a trvalost. *Brzy se otřesou v základech.*

Harris a Griffin tam na něj už čekali. Následující hodiny na střídačku pozorovali Bennettův dům v Bartlett Loop, části West Pointu vyhrazené důstojníkům a jejich rodinám. Byl to dům z červených cihel porostlý břečťanem. Z kamenného komínu líně vycházely obláčky kouře. Měl čtyři ložnice a dvě koupelny. Na plánu byl označen jako Ubikace 130.

Kolem půl desáté tři vrazi prozkoumali okolí sedmnácté jamky tamního kopcovitého golfového hřiště, jež se roz-

kládalo na kraji pozemků vojenské akademie. Západně od něj vedla silnice 9W. Nikoho na hřišti nespatriili.

„Možná to bude lehčí, než jsme čekali,“ poznamenal Warren Griffin. „Oba jsou doma a odpočívají.“

Starkey na Griffina nesouhlasně pohlédl. „To si nemyslím. Mají tady jedno rčení: ‚Vždycky tvrdě, pane.‘ Nezapomínej na něj. A taky si pamatuj, že Robert Bennett sloužil u zvláštních jednotek. Není to architekt z velkoměsta, kterej si zdřímnu na Appalačský stezce.“

Griffin se postavil do pozoru. „Promiňte, pane. Už se to nestane.“

Těsně před desátou se všichni tři prodrali zarostlým lesem za ubikací 130. Starkey odstrčil nepoddajnou větev borovice a pohlédl k domu.

Pak spatřil plukovníka Roberta Bennetta v kuchyni.

Válečného hrdinu, otce pěti dětí, vzorného manžela, bývalého příslušníka jednotek zvláštního nasazení ve Vietnamu.

Bennett držel v ruce sklenici červeného vína a zdálo se, že dohlíží na přípravu večeře. Ve výhledu se objevila Barbara Bennetová. Od práce tam byla ona. Napila se od něj vína. Robert Bennett ji políbil na čelo. *Na to, že jsou šestadvacet let svoji, vypadají docela zamilovaně. To není dobré,* pomyslel si Starkey, ale nechal si to pro sebe.

„Jdeme na to," řekl. „Tohle je poslední kousek skládačky."

A opravdu to byla skládačka - a ani vrazi netušili, co má vzniknout.

Kapitola 62

Robert a Barbara Bennetovi si právě sedali k večeři, když do kuchyně zadními dveřmi vtrhli po zuby ozbrojení muži. Plukovník Bennett spatřili jejich zbraně a maskáče a všiml si, že ani jeden z nich nemá na obličej masku. Pohlédl jim do tváří a poznal, že nemůže být hůř.

„Kdo jste? Roberte, kdo je to?“ vyhrkla Barbara. „Co má tohle znamenat?“

Plukovník Bennett se obával, že ví, kdo ti muži jsou, a možná dokonce, kdo je poslal. Nebyl si jistý, ale měl pocit, že jednoho z nich před lety znal. Vybavilo se mu dokonce i jméno - Starkey. *Ano, Thomas Starkey. Dobrý bože, proč teď? Po všech těch letech ?*

Jeden z útočníků rychle zatáhl barevné závěsy na dvou kuchyňských oknech. Volnou rukou smetl ze stolu talíře s kuřetem, salát a sklenky na víno. Bennett pochopil, že šlo o dramatický efekt.

Další muž přitiskl Bennettovi na čelo ústí hlavně automatické pistole.

V kuchyni bylo naprosté ticho.

Plukovník Bennett pohlédl na svou ženu a srdce mu málem puklo. Modré oči měla vytřeštěné a třásla se. „To bude v pořádku,“ pronesl Bennett tím nejklidnějším hlasem, na který se zmohl.

„Opravdu, plukovníku?“ promluvil poprvé Starkey. Pokynul třetímu útočníkovi a ten popadl Barbaru za předek blůzy a rozerval ji. Žena zalapala po dechu a pokusila se zakrýt. Pak jí ten parchant strhl podprsenku. Bylo to samozřejmě jen na efekt, ale pak ten muž zíral na Barbařina prsa.

„Nechte ji na pokoji! Neubližujte jí!“ vykřikl Bennett a znělo to jako rozkaz, jako kdyby byl v situaci, kdy by mohl někomu rozkazovat.

Muž, kterého znal jako Starkeyho, ho praštil hlavní pistole. Bennett klesl k zemi a pomyslel si, že má nejspíš zlomenou čelist. Málem omdlel, ale podařilo se mu zůstat při vědomí. Přitiskli ho tváří k chladné dlažbě. Potřeboval plán - i ten nejzoufalejší by byl lepší než nic.

Starkey se postavil přímo nad něj. A jako by toho šílenství nebylo dost, promluvil vietnamsky.

Plukovník Bennett některým slovům rozuměl. Vedl za války mnoho výslechů, když velel ve Vietnamu a Laosu průzkumné jednotce.

Pak se Starkey vrátil k angličtině. „Máte se čeho bát, plukovníku. Dneska večer budete trpět. Vaše žena taky. Musíte zaplatit za svoje hříchy. Víte dobře, o čem mluvím. Dneska večer se vaše žena dozví o vaší minulosti.“

Plukovník Bennett předstíral mdloby. Když se k němu jeden z ozbrojenců sklonil, odrazil se od podlahy a popadl jeho pistoli. Získat tu zbraň bylo jediné, na co Bennett myslel. *Měl ji!*

Pak ale ucítil silný úder do hlavy. Další do ramene a zad. Starkey na něj řval vietnamsky a kruté bití pokračovalo. Viděl, jak jeden z těch parchantů uhodil jeho ženu do tváře. Naprosto bezdůvodně.

„Nechte toho. Neubližujte jí, proboha.“

„May sẽ nhìn cô ấy chết," řval Starkey.

Ted' ji uvidíš umírat.

„Trong lúc tao hói mày." "

Zatímco tě budu vyslýchat, prase.

„Mày thấy cánh mày có quen không, Robert?"

Nezní ti to povědomě, Roberte ?

Starkey pak nacpal hlaveň pistole plukovníku Bennettovi do úst. „Vzpomínáte si na tohle, plukovníku? Vzpomínáte si, co přijde teď?"

Kapitola 63

Se Sampsonem jsme dorazili do West Pointu ve čtvrtek něco po páté večer. Vypadalo to tam jak po výbuchu bomby.

Dostal jsem urgentní zprávu od Rona Burnse z FBI. Ve West Pointu došlo k vraždě a sebevraždě, které vzbudily podezření hned, jak zpráva o nich dorazila do Washingtonu. Několikrát vyznamenaný plukovník údajně zabil svou ženu a pak sebe.

Sampson a já jsme letěli na Stewartovo letiště v Newportu a pak pokračovali třicet kilometrů autem do West Pointu. Museli jsme zaparkovat vypůjčený vůz a ujít pěšky několik bloků k ubikacím pro důstojníky.

Cesty byly přehrazeny policejní páskou a uzavřeny pro dopravu. Novináři se už dostavili, ale vojenská policie je držela stranou. Dokonce ani kadeti se nedokázali ubránit zvědavým pohledům.

„Začínáš se s tím Burnsem z FBI nějak kamarádit," poznamenal Sampson, když jsme kráčeli na místo činu. „Je samá ochota nám pomáhat."

„Pořád mu nejde z hlavy, že bych možná chtěl pracovat pro něj," odpověděl jsem mu.

„A chtěl bys?"

Usmál jsem se na Sampsona a nepotvrdil jsem to, ani nepopřel.

„Myslel jsem, že chceš seknout s policejní prací, kámo. Nebo to nebyl tvůj velký plán?"

„Zatím nevím nic jistě. Víم jenom, že mě čeká další zapeklitá vražda."

„Takže jseš tím pořád *posedlej*, Alexi. Nic novýho pod sluncem."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nejsem tímhle případem posedlej, John. Pomáhám ti. Pamatuješ, jak to začalo? Jako splátka dluhu Ellisi Cooperovi?"

„To jo, ale posedlej jseš taky. Nemůžeš tuhle hádanku rozluštit, a to tě štve. A taky tě žene zvědavost. To jseš celej ty, Alexi. Lovec."

„Jsem, jakej jsem," pokrčil jsem rameny a konečně se usmál, „jak říká Pepek Námořník."

Kapitola 64

Dům Bennetových byl ohrazený policejní páskou a střežený. Identifikovali jsme se nervóznímu empíkovi na stráži. Poznal jsem, že něco takového v životě neviděl. Já bohužel ano.

Poté, co jsme si obuli papírové boty najedno použití, mohli jsme vystoupat po třech kamenných schodech do domu. Pak jsme šli hledat důstojníka CID Pata Conteho. Kvůli těm dalším případům armáda „spolupracovala“. Vpustili tam i několik techniků FBI, aby ukázali dobrou vůli.

Našel jsem kapitána Conteho v úzké chodbě vedoucí z obývacího pokoje. K vraždám zjevně došlo v kuchyni. Technici pátrali po otiscích prstů a fotografovali místo činu ze všech úhlů.

Conte si s námi potřásl rukama a pak nám odříkal, co věděl, nebo si v tom okamžiku myslel, že ví.

„Všechno, co pro vás zatím mám, je to, co je vidět na první pohled. Vypadá to, že se plukovník a jeho žena hádali a pak došlo k násilí. Zdá se, že se paní Bennetová nějakou dobu úspěšně bránila. Pak Bennett vytáhl svůj služební revolver a střelil ji do spánku. Nato zastřelil sám sebe. Přátelé říkají, že si on a jeho žena byli blízcí, ale často se hádali a někdy i prali. Jak vidíte, ke střelbě došlo v kuchyni. Někdy během minulé noci.“

„Takže takhle myslíte, že se to stalo?“ zeptal jsem se Conteho.

„Takový je prozatím můj závěr.“

Potřásl jsem hlavou a cítil, jak ve mně narůstá vztek. „Byl jsem informován, že kvůli možné souvislosti těchto

úmrtí s těmi ostatními mohu očekávat vaši plnou spolupráci.“

Kapitán Conte přikývl. „A toho se vám také dostalo, mé spolupráce. A teď mě omluvte, mám tady práci.“ Odkráčel.

Sampson pokrčil rameny a díval se za odcházejícím důstojníkem CID. „Vlastně mu to ani nemůžeme mít za zlé. Sám bych nechtěl, aby mi chlápci jako ty a já zacláněli na místě činu.“

„Fajn, tak jdeme zaclánět.“

Zašel jsem zjistit, jestli něco dostanu z techniků FBI. Byli zabraní do své práce v kuchyni. Vzhledem k obvyklé averzi vůči FBI je

pozoruhodné, jakého respektu se dostává jejich technikům. Důvod je ten, že jsou velmi, velmi dobří.

Dva z nich fotografovali místo činu polaroidem, další, oblečený v bílé kombinéze, hledal s lampou v ruce vlákna a vlasy. Všichni měli gumové rukavice a papírové návleky na botách. Jejich velitel se jmenoval Michael Fescoe; už jsem se s ním setkal na Appalačské stezce, kde dohlížel v lese na ohledání místa činu.

„Vám se také dostalo plné spolupráce CID?“ zeptal jsem se ho.

Podrbal se ve světle hnědých vlasech na ježka. „Můžu vám říct svoji verzi, která se od té kapitána Conteho trochu liší.“

„Prosím,“ řekl jsem.

Fescoe spustil. „Vrazi, ať už to byl kdokoliv, odvedli dobrou práci při falšování důkazů a i úklidu. Určitě to nedělali poprvé. Jsou to profíci. Stejně jako ti v Západní Virginii.“

„Kolik jich bylo?“ zeptal jsem se.

Fescoe zvedl tři prsty. „Tři muži. Překvapili Bennetovi u večere. A pak je zabili. Ti chlapi používají sílu bez výčitek svědomí. Můžete mě citovat.“

Kapitola 65

Přišel čas na oslavu! Válka skončila. Starkey, Harris a Griffin si v restauraci Sparks na Čtyřicáté šesté ulici v Manhattanu objednali obrovské steaky s garnáty. Pro každého se spoustou peněz nebylo lepší místo, kde se pobavit, než New York.

„Tři roky, ale konečně je to za námi," řekl Harris a pozvedl sklenici koňaku, toho večera už čtvrtou.

„Pokud si to náš neznámej dobrodinec nerozmyslí," poznamenal Starkey. „Stát se to může. Třeba pro nás bude mít ještě jeden úkol. Nebo se objeví komplikace, který jsme neplánovali. To ale neznamená, že bysme neměli dneska oslavovat."

Brownley Harris dojedl sýrový dort a utřel si ústa do ubrousku. „Zítřka se vrátíme k rodinám do Rocky Mount. To není tak špatný. Hra konečně skončila, my ji vyhráli a nikdo proti nám neuhrál jedinej bod. Nikdo na nás nemá."

Warren Griffin se jen ušklíbl. Měl už slušně pod čepicí. Harris právě tak. „Ale dneska večer bude mejdan. Zatraceně si to zasloužíme. Jako za starejch časů, v Saigonu, Bangkoku, Hongkongu. Noc je mladá, pánové." Naklonil se ke svým přátelům. „Chce se mi znásilňovat a rabovat. Je to naše svatý právo."

Když odešli z restaurace, vydali se tři přátelé na Východní padesátou druhou ulici. Dům, před kterým zastavili, pamatoval lepší dny. Tři patra, bez výtahu a vrátného. Starkey ho znal jako Asijský dům.

Zazvonil a čekal na hlas v domovním telefonu. Nebyl tam poprvé.

Ozval se mu smyslný ženský hlas. „Ahoj. Můžu znát vaše heslo, pánové?"

Starkey jí ho sdělil vietnamsky. *Stříbro. Mercedes 11.*

Ozvalo se zabzučení. „Các em dang chó. Em dep hát xáy," řekla žena. *Dámy na vás čekají a jsou okouzlující.*

„To my taky," opáčil Thomas Starkey a zasmál se.

Starkey, Harris a Griffin vystoupali po schodišti pokrytém červeným kobercem. Když dosáhli prvního patra, otevřely se před nimi prosté šedé dveře.

Stála v nich krásná asijská dívka, štíhlá a mladá, ne víc ne osmnáctiletá. Na sobě měla černou podprsenku a tanga stejné barvy, punčochy a lodičky na vysokém podpatku.

„Vítám vás," pozdravila anglicky. „Jsem Kym. Jste fešáci. Bude to pro nás potěšení."

„Jsi moc krásná, Kym," řekl Starkey vietnamsky. „A tvoje angličtina je perfektní." Pak vytáhl revolver a namířil ho dívce mezi oči. „Už ani slovo, nebo umřeš. Rovnou tady, Kym. Tvoje krev zasviní tady ten koberec a zdi."

Postrčil dívku do obývacího pokoje, kde seděla na dvou malých gaučích tři další děvčata. Byly to také Asiatky a moc hezké.

Na sobě měly hedvábná neglížé - levandulově, červené a růžové, s punčochami a lodičkami stejných barev.

„Nemluvte, dámy. Ani slovo," varoval je Starkey a namířil zbraň na jednu z nich.

„Pššt." Brownley Harris si přiložil ukazováček ke rtům. „Nikomu se nic nestane. Nechceme to ani my. Věřte mi, mý malý asijský panenky."

Starkey rozrazil dveře na druhém konci místnosti. Překvapil tam starší ženu, nejspíš hlas v telefonu, a svalnatého vyhazovače v černém tričku a kraťasech. Cpalí se čínou z papírových krabic.

„Nikomu se nic nestane," řekl Starkey vietnamsky, když za sebou zavřel dveře. „Dejte ruce nahoru."

Muž a žena pomalu zvedli ruce a Starkey je zastřelil revolverem s tlumičem. Přešel k modernímu videorekordéru a klidně z něj vyňal kazetu. Bezpečnostní kamera u domovních dveří určitě zaznamenala jejich příchod.

Starkey překročil zakrvácená mrtvá těla a vrátil se do obývacího pokoje. Večírek začal bez něho. Brownley Harris se líbal a mazlil s hezkou dívenkou, která jim otevřela. Zvedl Kym do vzduchu a přitiskl její rty na své. Byla příliš vyděšená na to, aby se bránila.

„Mây cái náy moi dem la.éi nhiếu ký niém," řekl Starkey a usmál se na své přátele a dívky.

Takhle vznikají vzpomínky.

Kapitola 66

Tohle dělali už mnohokrát, a nejen v New Yorku. „Oslavovali" vítězství v Hongkongu, Saigonu, Frankfurtu, Los Angeles, dokonce i v Londýně. Všechno to začalo v jižním Vietnamu, když jim bylo sotva dvacet a všude kolem nich zuřila válka a šílenství. Starkey tomu říkal „touha po krvi".

Čtyři vietnamské dívky byly vyděšené a to právě Starkeyho vzrušovalo. Byl naprosto fascinovaný hrůzou v jejich očích. Starkey věřil tomu, že takhle je to se všemi muži, ale jen pár si to dokáže přiznat.

„Bon tao muón lién hoan!" zařval.

A ted' rozjedeme mejdan!

„Chi lién hoan, the thói."

Tohle je oslava.

Starkey se dívek zeptal na jména: Kym, Lan, Susie a Hoa. Všechny byly hezké, ale Kym byla opravdu krásná. Měla štíhlé tělo, malá prsa, jemné rysy - podělila to nejlepší od svých pravděpodobně čínských, francouzských a indických předků.

V malé kuchyňce Harris našel láhve skotské a šampaňského. Nechal je kolovat a nutil dívky, aby pily také.

Alkohol je trochu uklidnil, ale Kym se stále ptala po majitelce. Občas někdo zazvonil dole u dveří. Kymina angličtina byla nejlepší, takže dostala za úkol říkat, že dívky jsou na ten večer zamluvené - na soukromý večírek. „Přijďte jindy, prosím. Díky."

Griffin si vzal dvě dívky nahoru na pokoj. Starkey a Harris na sebe pohlédli a obrátili oči v sloup. Od okamžiku,

co odešel, měl Starkey uši nastražené. Aspoň že jim tam Griffin nechal dvě nejhezčí dívky, Kym a Lan.

Starkey požádal Kym o tanec. Její oči tvořily třpytivé temné škvíry. Kromě lodiček na vysokém podpatku byla nahá. Z rádia hrála stará píseň Yardbirds. Když tančili, vzpomněl si Starkey, že se vietnamské ženy před americkými muži za svou výšku styděly.

Harris mluvil anglicky s Lan. Podal jí láhev šampaňského. „Pij," vybídl ji. „Ne, vypij to tudy, zlato."

Dívka porozuměla, ať už slovům nebo oplzlému gestu. Pokrčila rameny, sedla si na pohovku a zasunula do sebe láhev se šampaňským. Obrátila ji dnem vzhůru a komicky si otřela rty. „Měla jsem žízeň!" řekla anglicky.

Vtip vyvolal hurónský smích. Uvolnil napětí.

„Ban cúng phải uống núa," řekla dívka.

Ty se taky napij.

Harris se zasmál a podal láhev Kym. Zvedla jednu nohu a strčila si ji dovnitř, aniž by se posadila. Nechala si ji tam, zatímco tančila se Starkeym, a rozlévala šampaňské po koberci. Všichni se hlasitě smáli.

„Ty bublinky štípaj," řekla Kym, když se posadila na gauč. „Až budeš ve mně, bude tě to svědit. Nechceš tam podrbat?" zeptala se Starkeyho.

Vystřelovací nůž se objevil jako blesk z čistého nebe. Kym jím máchla po Starkeym, aniž by ho zasáhla. „Běžte pryč! Hned! Nebo to do tebe zapíchnu!"

To už Starkey držel v ruce zbraň. Byl ledově klidný. Natáhl se k rádiu a vypnul hlasitou hudbu. Ticho. A hrůza. Nepopsatelné napětí v místnosti. Všude kromě Starkeyho strnulé obličeje.

„Dúng, dúng!" křičela Kym. „Hay dép súng óng sang mót ben di bó."

Ne, ne! Dej tu zbraň pryč.

Starkey udělal krok směrem ke Kym. Nebál se jejího nože, skoro jako kdyby věděl, že takhle nezemře. Vykrou-

til jí zbraň z ruky a přitiskl jí ústí revolveru ke spánku. Po dívčíných jemných tvářích stékaly slzy. Starkey jí je otřel. Usmála se na něj. „Hay yéu tói di, anh ban," zašeptala.

Miluj se se mnou, vojáku.

Starkeyho tělo bylo stále v té místnosti, ale v mysli byl ve Vietnamu. Kym se třásla a to miloval - cítil, že ji naprosto ovládá, a zlo, kterého byl schopen, mu proudivo tělem jako elektřina.

Ohlédl se na Harrise, který už také držel v ruce pistoli, a jeho přítel věděl. Prostě věděl.

Vypálili současně.

Dívky kulky odhodily na zeď. Pak jejich těla sklouzla k zemi. Kym se celá třásla, život z ní prchal. „Proč?“ zašeptala.

Starkey jen pokrčil rameny.

Shora zazněly další dva temné údery těl o zem. Susie a Hoa. Warren Griffin už na ně čekal. Také věděl.

Bylo to jako v údolí An-Lao ve Vietnamu.

Kde to šílenství začalo.

Kapitola 67

Když jsme skončili v domě Bennettových, zapsali jsme se Sampsonem v hotelu Thayer přímo na pozemku West Pointu. Pořád jsem musel myslet na ty tři vrahy a na to, jak se jim stále dařilo unikat. Tentokrát nebyla na místě činu žádná modrá barva a u žádné předchozí oběti to nemělo vypadat jako sebevražda. Působilo to ale stejným dojmem. *Použití síly bez svědomí.* Tak to nazval agent Fescoe.

Ráno jsem se sešel se Sampsonem u snídaně v hotelové jídelně s výhledem na majestátní Hudson, jehož ocelově šedou hladinu pokrývaly chumáče bílé pěny. Mluvili jsme o hrůzné vraždě Bennettových a uvažovali, zda souvisejí s těmi ostatními i přesto, že vrazi změnili postup.

„Možná došlo k dalším vraždám, o kterých ani nevíme,“ řekl Sampson. „Kdo ví, kolik lidí až do teď mohlo být zabito a kam to ještě dojde?“

Sampson si nalil další šálek horké kávy. „Všechno ukazuje na ty tři vrahy. Byli tady, Alexi.“

Musel jsem s ním souhlasit. „Potřebuji si zavolat a pak to tady zabalíme. Chci se ujistit, že se místní policie poptá, jestli někdo neviděl tři muže, kteří sem nepatří.“

Vrátil jsem se do svého pokoje a zavolal řediteli Burnsovi. Nebyl tam, tak jsem mu nechal vzkaz. Chtělo se mi zavolat Jamille, ale v Kalifornii bylo ještě brzy, tak jsem se připojil na internet a napsal jí dlouhý e-mail.

Pak jsem si všiml, že tam mám zprávu. Ukázalo se, že je od Jannie a Damona. Vzali si mě na paškál kvůli tomu, že jsem byl už zase mimo domov a dokonce přes noc. Kdy prý se vrátím? Přivezu jim z West Pointu nějaké suvený-

ry? Co takhle pro každého nablýskaný kord? A jeden i pro malého Alexe.

Pak jsem zjistil, že tam mám ještě jeden vzkaz.

Ten už nebyl od dětí.

Ani od Jamilly.

Detektive Crossi, když už jste ve West Pointu, měl byste si promluvit s plukovníkem Owenem Handlerem. Učí politologii. Mohl by odpovědět na některé vaše otázky. Je to přítel Bennettových. Mohl by dokonce vědět, kdo je zabil.

Jen se vám snažím pomoci. A vy potřebujete pomoc jak sul.

Pěšák

Kapitola 68

Ti tři vrazi byli přímo tady. Ta myšlenka mi nešla z hlavy, cítil jsem to v kostech.

Se Sampsonem jsme kráčeli po hlavní cestě směrem k Thayerově koleji. Na cvičišti probíhala pořadová cvičení kadetů. Když jsme přišli blíž, všiml jsem si, že do země jsou zaražené dřevěné kolíky, aby kadeti věděli, kde přesně provádět bezchybné obraty. Neubránil jsem se úsměvu. Připomnělo mi to, že mnoho věcí v životě je jen iluze. Možná dokonce i „fakta“, která jsem nasbíral v tomto případě.

„Tak co si myslíš o tý pomoci od toho záhadného Pěšáka?“ zeptal se Sampson. „Mně se to nechce líbit, Alexi. Je to moc na ráně, moc jednoduchý. Nesmíme zapomínat, že v celým tomhle případě je skoro všechno zfalšovaný a nastrčený.“

„Máš pravdu, nemáme žádný důvod těm informacím věřit. Já jim rozhodně nevěřím. Na druhou stranu, proč bychom si s profesorem Handlerem nepromluvili, když už jsme tady? To nám neublíží.“

Sampson potřásl hlavou. „To doufám, Alexi.“

Jakmile jsem si přečetl e-mail od Pěšáka, zavolał jsem na katedru dějepisu. Bylo mi řečeno, že profesor Handler od jedenácti do dvanácti učí. Měli jsme dvacet minut nazbyt, tak jsme obešli pár památek: Washingtonovu kolej, obří třípodlažní budovu, kam se na jídlo vešli všichni kadeti najednou, Eisenhowerovy a MacArthurovy kasárny, Kadetskou kapli a několik vyhlídek na řeku.

Na chodnících se kolem nás míhali kadeti. Měli na sobě šedé košile s černými kravatami, šedé kalhoty s černými proužky a opasky s dokonale naleštěnými mosaznými sponami. Všichni se pohybovali dvakrát tak rychle, co my. Bylo to nakažlivé.

Thayerova kolej byla veliká šedá budova prakticky bez oken. Všechny učebny vypadaly naprosto stejně, lavice byly srovnané do podkovy, aby všichni seděli v první řadě.

Čekali jsme na prázdné chodbě, až skončí Hadlerovi hodina a kadeti opustí třídu.

Na studenty byli kadeti nezvykle ukáznění, což mě nepřekvapilo, ale přesto to na mě udělalo dojem. Proč nemohou být tak ukáznění studenti na všech univerzitách? Protože to po nich nikdo nechce? A

proč by vlastně měli být? Rozhodně to ale vypadalo velmi dobře, všechny ty děti prodchnuté společným smyslem pro povinnost a cílem snažení. Tedy alespoň na první pohled.

Profesor Handler vyšel ze třídy za svými studenty. Byl to statný muž něco přes šedesát s nakrátko zastřiženými prošedivělými vlasy. Věděl jsem už, že sloužil ve Vietnamu a má magisterský titul z Univerzity Virginie a doktorát z Pensylvánské státní univerzity. Tak to stálo na webové stránce West Pointu.

„Jsme detektivové Cross a Sampson," představil jsem nás, když jsme k němu přistoupili. „Mohli bychom si s vámi promluvit?"

Handler se zamračil. „O co jde, detektivové? Dostal se některý z kadetů do problémů?"

„To ne," zavrtěl jsem hlavou. „Vypadá to, že vašim kadetům se nedá nic vytknout."

Přes Hadlerovu tvář přelétl úsměv. „To byste se divil. Ti nevinně jen vypadají, detektive. O čem tedy se mnou chcete mluvit? O Robertovi a Barbaře Bennetových? Už jsem mluvil s kapitánem Contem. Myslel jsem, že to má na starosti CID."

„Je to tak," řekl jsem. „Ale ty vraždy jsou možná mnohem komplikovanější, než se zdá. Něco jako kadeti ve West Pointu."

Co nejstručněji jsem seznámil Handlera s ostatními případy, které jsme se Sampsonem vyšetřovali. Nezmínil jsem se o tom e-mailu od Pěšáka, který nás k němu přivedl. Když jsem mluvil, všiml jsem si profesora ve vedlejší třídě. Měl kyblík s vodou a houbu a utíral před třídou tabuli. Ve všech třídách byly naprosto stejné kyblíky a houby. Úžasný systém.

„Myslíme si, že je tady souvislost s něčím ošklivým, k čemu došlo ve Vietnamu," řekl jsem profesoru Handlerovi. „Možná tam ta série vražd dokonce začala."

„Sloužil jsem v jižní Asii. Dvě služební období," sdělil nám Handler. „Ve Vietnamu a Kambodži."

„To já taky," řekl Sampson. „Taky dvě období."

Z ničeho nic plukovník Handler bez zjevné příčiny znervózněl. Těkal pohledem po chodbě. Kadeti už byli pryč, bez pochyby spěchali do Washingtonské koleje na oběd.

„Promluví si s vámi," řekl konečně, „ale ne na pozemku školy. Vyzvedněte mě dneska večer u mě doma. Je to ubikace devadesát osm. Půjdeme někam jinam. Buďte tam přesně v osm."

Profesor Handler pohlédl na Sampsona a na mě a odkráčel.

Dvojnásobnou rychlostí.

Kapitola 69

Měl jsem pocit, že jsme se ve West Pointu přiblížili čemusi důležitému, a to něco mohl být plukovník Handler. V jeho očích se objevilo cosi zvláštního v okamžiku, kdy se téma hovoru stočilo k Vietnamu. *Možná tam ty vraždy začaly.*

Plukovník rezervoval stůl v jedné, jak říkal, „mimořádně zastrčené“ italské restauraci I1 Cenacolo v Newburghu. Jeli jsme tam po Storm King Highway, pobřežní dálnici s úžasným výhledem na Hudson, který tekl hluboko pod námi.

„Proč jste s námi nechtěl mluvit poblíž vašeho domova?“ zeptal jsem se konečně plukovníka.

„Právě tam byli zavražděni dva z mých nejlepších přátel,“ odpověděl Handler. Zapálil si cigaretu a vyfoukl oblak kouře. Venku byla černočerná tma a na horské silnici nebyla žádná světla, která by nám svítila na cestu.

„Vy si myslíte, že Bennettovi byli zavražděni?“ zeptal jsem se.

„Vy přece víte, že byli.“

„Tušíte proč?“

„Možná. Slyšeli jste o modré zdi mlčení u policie. V armádě je to stejné, jen ta zeď je šedá. Je vysoká, tlustá a existuje už od nepaměti.“

Měl jsem další otázku. Nemohl jsem odolat. „Jste Pěšák, plukovníku? Jestli ano, potřebujeme vaši pomoc.“

Handler se zatvářil, jako by nerozuměl. „Proč pěšák? O čem to mluvíte?“

Pověděl jsem mu o tom záhadném neznámém, který mi občas poskytl nějaké informace včetně jeho jména. „Třeba

jste si myslel, že přišel čas setkat se tvář v tvář,“ nadhodil jsem.

„Ne, ale je pravda, že bych vám mohl pomoci. Je to však jen kvůli Bobovi a Barbaře Bennettovým. Nejsem ten Pěšák. Vy jste vyhledali mě, ne já vás.“

Znělo to přesvědčivě a já nevěděl, jestli mu mám věřit, ale musel jsem se pokusit Pěšákovu identitu zjistit. Požádal jsem Handlera o jména lidí, kteří by nám také mohli pomoci s vyšetřováním. Několik

mi jich dal - pár Američanů a dokonce i nějaké Vietnamce, již by možná byli ochotní spolupracovat.

Handler promluvil z temného zadního sedadla sedanu. „Netuším, kdo vás kontaktoval, ale na vašem místě bych mu asi moc nevěřil. Momentálně vlastně ani nevím, jestli bych věřil vůbec někomu.“

„Takže nemáme věřit ani vám, plukovníku?“

„Hlavně mně,“ řekl a zasmál se. „Sakra, jsem přece vysokoškolský profesor.“

Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a spatřil, že nás sleduje pár reflektorů. Až dosud jsem si velkého provozu nevšiml a většina aut, která jsme potkali, přijížděla proti nám ze severu.

Náhle se ozval Sampson. Obrátil se k Handlerovi. „Proč nám neřeknete, o co vlastně jde, plukovníku? Kolik lidí musí ještě zemřít? Co víte o těch vraždách?“

V tom okamžiku jsem uslyšel třštění skla. Auto, které nás sledovalo, se náhle ocitlo vedle nás v pravém pruhu.

Ohlédl jsem se a spatřil řidiče a střelce, vyklánějícího se ze zadního okénka.

„K zemi!“ zařval jsem na Handlera a Sampsona. „Kryjte se!“

Z pronásledujícího auta se zableskly další výstřely. Prudce jsem trhl volantem doprava. Přejeli jsme dvojitou čáru a vylétli na dělicí pruh. „*Proboha, pozor!*“ vykřikl Handler.

Naštěstí se nám podařilo dostat na silnici. Dupl jsem na plyn a snažil se pronásledovatelům ujet. Byli jsme v pravém pruhu, ale teď jsme jeli vlastně v protisměru.

Sampson vytrhl z pouzdra pistoli a opětoval palbu. Naše auto zasáhly další kulky.

Druhý sedan se držel hned vedle nás. Nepodařilo se nám ho setřást. Jel jsem skoro sto padesát po klikaté horské silnici stavěné tak na devadesát. Po mé levé straně se tyčila skalní stěna, po pravé se řítilo auto s neznámým střelcem a pak byl už příkrý svah mířící k Hudsonu a jisté smrti.

Jel jsem příliš rychle, abych viděl tváře v druhém vozu. Kdo to sakra mohl být?

Náhle jsem dupl na brzdy a naše auto dostalo hodiny. Místo na sever jsme náhle mířili na jih. Sešlápl jsem znovu plyn až na podlahu a vyrazil zpátky směrem na West Point.

Když jsem si byl jistý, že nás už nikdo nesleduje, zpomalil jsem.

„Handlere? Plukovníku?“ zavolal jsem.

Neodpovídal. Sampson se otočil dozadu, aby zjistil, co s ním je.

„Koupil to, Alexi.“ Zajel jsem na krajnici a rozsvítil světlo ve voze.

„Kam ho zasáhli? Žije?“

Spatřil jsem, že plukovník Handler byl zasažen dvakrát. Jednou do ramene a podruhé do spánku.

„Je mrtvý,“ řekl Sampson.

„Ty jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ odpověděl. „Po mě nešli a ten chlap v autě střílet uměl. Mířil na Handlera. Právě jsme ztratili první pořádnou stopu.“

Napadlo mě, jestli jsme neztratili také Pěšáka.

Kapitola 70

Nic vám nedokáže zbystřit smysly a rozproudit krev v žilách jako útok na váš život.

Bylo to naprosto zbytečné, ale odvezli jsme Handlera co nejrychleji na pohotovost do nemocnice ve West Pointu. Okolo deváté byl prohlášen za mrtvého. Střelec v druhém autě byl nebezpečně dobrý střelec, profesionální zabiják. *Pronásledovali nás ti tři vrazi?*

Byli jsme vyslechnuti místní policií a důstojníky westpointské CID. Objevil se dokonce i kapitán Conte, který vyjádřil obavy o naši bezpečnost, ale zároveň nás vyslechl, jako bychom byli podezřelí. Conte nás informoval, že na případ teď osobně dohlíží velitel West Pointu generál Mark Hutchinson.

Pak se v nemocnici objevil velký generál osobně. Viděl jsem ho mluvit s kapitánem Contem a pak s několika dalšími zamračenými důstojníky shromážděnými na chodbě. Za mnou a Sampsonem však generál Hutchinson nepřišel. Žádný projev účasti nebo obav.

Bylo to zatraceně podivné a netaktní. *Šedá zeď mlčení*, vybavila se mi slova Owena Handlera. Generál Hutchinson odjel z nemocnice, aniž by s námi prohodil jediné slovo.

Celou dobu ve westpointské nemocnici mi nešla z hlavy jedna věta: *Nic vám nedokáže zbystřit smysly a rozproudit krev v žilách jako útok na váš život.* Útok na plukovníka Handlera mnou otřásl, ale zároveň mě rozzuřil k nepříteli.

Souvisely snad ty vraždy s masakrem v My Lai a na dalších místech? Byla za tím zloba? Strach? Touha po odpla-

tě? Za války se děly nepředstavitelné věci. Tragédie byly nevyhnutelné. Co se snažila armáda zatajit? Kdo na nás poslal ty vrahy? Kdo zabil plukovníka Handlera a proč?

Strávili jsme další noc v hotelu Thayer. Generál Hutchinson nechal poslat do druhého patra empíky, aby nás chránili. Nepovažoval jsem to za nutné. Kdyby ti střelci byli šli po nás, nebyli by odjeli a nechali nás naživu.

Jedna věc mi pořád vrtala hlavou: v autě, které nás pronásledovalo, seděli jen dva muži.

Na vraždách ve Fort Braggu a West Pointu se však podíleli *tři* pachatelé.

Tři, ne dva.

Nakonec jsem zavolal Jarmile a podělil se s ní o všechno, co se přihodilo. Jako detektiv s detektivem, přítel s přítelem. Ani jí se nijak nelíbilo chování generála Hutchinsona a armády jako celku. Moc mi pomohlo, že jsem si s ní o tom všem mohl promluvit.

Napadlo mě, že bych to mohl dělat častěji, možná každý večer.

S tou myšlenkou jsem konečně usnul.

Kapitola 71

Následujícího rána byly newyorské noviny plné zavraždění čtyř prostitutek, bordelmamá a vyhazovače v East Side. Ty ženy byly Vietnamky a Thajky a já si proto promluvil s detektivem, který měl případ na starost. Newyorská policie zatím v případě nijak nepokročila. Uvažoval jsem o tom, že bych do New Yorku zajel, ale měl jsem toho na práci víc.

Byla tu jedna důležitá stopa, kterou jsem ještě ani nezačal uspokojivě prověřovat. Pěšák. Kdo to mohl být? A proč mě Pěšák kontaktoval e-mailem? Jaké tajemství mi to chtěl prozradit?

Owen Handler mi dal několik jmen a já spolu s Ronem Burnsem některé z těch lidí vystopoval. Nejslibnější se mi zdál být Tran-Van-Luu, bývalý průzkumník jihovietnamské armády ARVN, který teď žil ve Spojených státech.

Byl v tom však jeden velký háček. Tran-Van-Luu seděl v cele smrti ve Florence v Coloradu. Byl shledán vinným ze zavraždění devíti lidí v Newarku a New York City. Něco jsem o federálním vězení ve Florence věděl a dokonce jsem tam i jednou byl. *A byl v tom druhý háček.* V témž vězení čekala na smrt i má noční můra, Kyle Craig.

Věznice ve Florence patřila k nejzabezpečenějším ve Státech. Podobné mělo už třicet šest států. Cely smrti byly umístěny ve zvláštní budově v areálu, v čemsi jako věznici ve věznici. Ukázalo se, že to je nevýrazná stavba pískové barvy s mimořádnými bezpečnostními opatřeními uvnitř i vně. Uklidňovalo mě, že je Kyle Craig držen právě tam - ten Kyle Craig, který neměl pro vězeňská bezpečnostní opatření nic než slova pohrdání.

Dva po zuby ozbrojení strážci mě doprovodili k celám odsouzených na smrt. Když jsme kráčeli těmi prázdnými chodbami ozářenými světlem zářivek, neslyšel jsem nic z obvyklého chaotického hluku věznic. Ale stejně jsem byl duchem mimo.

Do Colorada jsem dorazil něco po poledni. Na domácí frontě šlo všechno hladce a já doufal, že budu do večera zpátky ve Washingtonu. Nana si ale nenechala ujít příležitost mě trochu poučit. Než jsem odjel, přiměla mě, abych se s ní posadil a poslechl si jedno

z jejích podobností. Nazvala to „Příběhem tisíce skleněnek". „Slyšela jsem to v rádiu, Alexi, a převyprávím ti to nejdůležitější. Žil byl jeden muž v jižní Kalifornii, myslím, že někde u San Diega. Měl rodinu; hezkou rodinu a pracoval velmi tvrdě, od rána do večera, často i o víkendech. Nepřipomíná ti to někoho?"

„To mi připomíná spoustu lidí," řekl jsem. „Mužů i žen. Ale pokračuj, Nano. Takže to byl pracovitý muž, který žil se svou báječnou rodinou u San Diega. Co se s ním stalo?"

„No, takže tenhle muž měl hodného dědečka, jež zbožňoval svého vnuka i jeho rodinu. Ten dědeček si všiml, že jeho vnuk pracuje příliš tvrdě, a pověděl mu o těch skleněnkách. Udělal to takhle. Řekl mu, že průměrný věk pro muže je sedmdesát pět let. To znamená tři tisíce devět set sobot - kdy si člověk může hrát, když je dítě, a být se svou rodinou, když dospěje a zmoudří."

„Chápu," skočil jsem jí do řeči. „Nebo si zase hrát, až zestárne. Nebo dokonce poučovat ty, co ho budou chtít poslouchat."

„Ticho, Alexi. Dávej pozor. Takže ten dědeček spočítal, že jeho vnukovi, jemuž bylo čtyřicet tři, zbývá asi šestnáct set šedesát sobot. Statisticky vzato. Udělal tedy to, že koupil velkou sklenici a naplnil ji krásnými skleněnkami. Dal je svému vnukovi a řekl mu, aby každou sobotu vyndal ze

sklenice *jednu* kuličku. Jen jednu a to jako připomínku, že právě tolik sobot mu ještě zbývá a že jsou neuvěřitelně vzácné. Přemýšlej o tom, Alexi. Jestli si na to najdeš čas," řekla Nana.

A teď jsem byl ve věznici s maximální ostrahou - v sobotu. Vůbec jsem neměl pocit, že je ten den promarněný - to vůbec ne. Nanino poučení se jsem si však dobře zapamatoval.

Tohle byl můj poslední případ vraždy. Musel být. Byl to konec cesty detektiva Alexe Crosse.

Když jsem kráčel k cele Tran-Van-Luua, soustředil jsem se celou myslí jen na ten záhadný případ. Doufal jsem, že díky jemu bude mít má sobotní cesta cenu alespoň jedné kuličky.

Kapitola 72

Tran-Van-Luuovi bylo padesát čtyři a informoval mě, že mluví plynule vietnamsky, francouzsky a anglicky. Jeho angličtina byla dokonalá a já se neubráníl myšlence, že vypadá spíš jako univerzitní profesor než trestanec odsouzený za několik vražd. Luu nosil brýle se zlatými obroučkami a dlouhou šedou bradku. Měl sklon k filozofování - naprosto o všem. Byl to však Pěšák?

„Formálně jsem buddhista," řekl, když se usadil v cele, která měřila jen dvakrát čtyři metry. Postel, stolička a ke zdi připevněná police na psaní zaplňovaly skoro polovinu prostoru. Vybavení bylo vyrobeno z litého betonu, takže nemohlo být vězni přemístěno ani rozbito.

„Povím vám jeden příběh," řekl. „Něco o mém mládí."

Přikývl jsem. „To bude dobrý začátek."

„Narodil jsem se ve vesnici Son-Trach v provincii Quang-Binh, kousek na sever od demilitarizované zóny. Je to jedna z nejchudších provincií v zemi, která je celá relativně chudá. V pěti letech jsem začal pracovat na rodinném rýžovém poli. Všichni jsme měli pořád hlad, i přesto, že jsme pěstovali jídlo. Měli jsme vlastně jen jedno jídlo denně, obvykle jamy a maniok. Všechnu rýži jsme museli odevzdávat našemu pánovi. Byli jsme věrní rodině včetně předků, půdě a vesnici. Nacionalismus byl západní cizí pojem, který k nám dovezl Ho Či Min.

Má rodina se v roce 1963 přestěhovala na jih a já vstoupil do armády. Druhou možností bylo hladovění a kromě toho jsem byl vychován, abych nenáviděl komunisty. Stal se ze mě skvělý zvěd a dostal jsem doporučení do

vojenské školy v Recondu, vedené zvláštními jednotkami americké armády. Tam jsem se poprvé setkal s Američany. Hned jsem si je oblíbil."

„Co to změnilo?" zeptal jsem se Luua.

„Mnoho věcí. Hlavně to, že jsem pochopil, že se mnoho Američanů dívá na mě a mé krajany svrchu. Navzdory opakovaným slibům jsem stále zůstával v Saigonu.

Konečně jsem se dostal do Ameriky v sedmdesátém devátém. Do okresu Orange v Kalifornii, kde žije velká vietnamská komunita. Jediný způsob, jak jsme mohli přežít, bylo znovu vytvořit rodinnou vesnickou strukturu, na kterou jsme byli zvyklí z naší země. Tak vznikl můj gang Stínová duchové. Začali jsme být úspěšní, nejprve v Kalifornii, pak v New Yorku a okolí včetně Newarku. Říkají, že jsem zavraždil členy konkurenčního gangu v New Yorku a Jersey."

„A zavraždil?" zeptal jsem se Luua.

„Samozřejmě že ano. Byl jsem však v právu. *Byli jsme ve válce.*" Odmkl se a upřeně se na mě díval.

„A teď jste ve vězení s mimořádnou ostrahou. Už jste obdržel datum vaší popravy?"

„Ne. A to mi přijde humorné. Vaše země se bojí popravovat odsouzené vrahy."

„Je to komické? Kvůli tomu, co jste viděl ve Vietnamu?"

„Jistěže. To vytvářelo můj pohled na svět."

„Zvěrstva páchaná ve jménu vojenských aktivit."

„Byla to válka, detektive."

„Znal jste ve Vietnamu některé z těchto mužů: Ellise Coopera, Reecea Tatea, Jamese Etru, Roberta Bennetta nebo Laurence Houstona?"

Luu pokrčil rameny. „Je to už dávno. Přes třicet let. A americká příjmení se mi těžko pamatují."

„A co plukovníka Owena Handlera?"

„Toho neznám."

Zavrtěl jsem hlavou. „Já myslím, že znáte. Plukovník Handler totiž vedl tu školu v Recondu v době, kdy tam vás školili na průzkumníka."

Luu se poprvé usmál. „Věřte tomu nebo ne, detektive Crossi, průzkumníci obvykle nepřicházejí do styku s lidmi z nejvyššího velení."

„Ale s plukovníkem Handlerem jste se setkal. Vzpomněl si na vás v den, kdy byl zabit. Můžete mi pomoci ty vrahy zastavit?" zeptal jsem se Luua. „Vy víte, co se děje venku, vidíte? Proč jste souhlasil s tím, že si se mnou promluvíte?"

Znovu lhostejně pokrčil rameny. „Souhlasil jsem s tím, protože mě o to požádal můj dobrý přítel Kyle Craig.“

Kapitola 73

Ucítil jsem chlad u srdce. Všechny ty vraždy přece nemohly vést ke Kylu Craigovi. Dostal jsem ho do Florence za všechny ty vraždy, které spáchal - a on teď nějak dosáhl toho, abych ho navštívil.

„Ahoj, Alexi. Už jsem myslel, žeš na mě zapomněl," řekl Kyle, když mě uviděl. Setkali jsme se v malé výslechové místnosti v jeho bloku cel. Hlavu jsem měl plnou paranoidních myšlenek o „náhodě", která mě s ním znovu svedla dohromady. Tohle přece nemohl zaranžovat on. Něco takového by ani on nedokázal.

Kyle se fyzicky tak změnil, že teď připomínal jednoho ze svých starších bratrů nebo možná otce. Když jsem se ho snažil dopadnout, setkal jsem se s celou jeho rodinou. Vždycky byl hubený, ale ve vězení ztratil dobrých deset kilo. Hlavu měl vyholenou a na straně jeho lebky jsem spatřil tetování: nestvůru vypadající zčásti jako drak, zčásti jako had. Vypadal jako vrah, kterým byl.

„Posaď se, Alexi. Chyběl jsi mi ještě víc, než jsem čekal. Jsem moc rád, že si můžeme popovídat."

„Postojím, díky. Nepřišel jsem jen tak na kus řeči. Co víš o těch vraždách, Kyle?"

„Všechny byly přece vyřešeny policií a armádou, Alexi. Viníci byli odsouzeni a v některých případech popraveni. Stejně jako budu nakonec i já. Proč na ně plýtvat časem? Já jsem mnohem zajímavější. Měl bys studovat mě."

Mluvil jako by nic, ale jeho slova se do mě zabodávala jako šípy. Byl Kyle ten zatracený chybějící spojovací

článek? Za těmi vraždami nemohl stát on. Začaly dlouho předtím, než byl zatčen. *Ale záleželo na tom?*

„Takže ty nevíš nic, co by mi *mohlo* pomoci? V tom případě musím jít. Žij blaze."

Kyle zvedl ruku. „Rád bych ti pomohl, Alexi. Myslím to upřímně. Jako za starých časů. Chybí mi to vzrušení z lovu. Co kdybych ti mohl pomoci?" zeptal se.

„Jestli můžeš, tak to udělej, Kyle. Udělej to hned teď. Uvidíme, kam nás to zavede."

Kyle se opřel na židli a usmál se - nebo že by se mi posmíval? „No, protože ses nezeptal... Je to tady lepší, než jsem mohl doufat. Věř tomu nebo ne, jsem místní celebrita. I ti tupí bachaři dělají, co mi na očích vidí. Chodí za mnou spousta návštěv. Píšu dokonce knihu, Alexi. A samozřejmě vymýšlím způsoby, jak se odtud dostat. Spolehni se, že se mi to jednoho dne podaří. Před měsícem už jsem skoro uspěl. Bylo to o vlasek. Samozřejmě bych tě přišel navštívit. Tebe, Nanu a tvé rozkošné dětičky."

„Ví Luu něco?" zeptal jsem se.

„Rozhodně. Je velice sečtělý. Mluví plynule třemi jazyky. Mám Luua moc rád. Jsme velcí přátelé. Mám také rád Teda Kaczynckého, Yu Kikimuru, toho japonského teroristu a Ramona Mattu, co dřív pracoval pro medellínský kartel. Zajímaví trestanci s fascinujícími životními příběhy, ačkoliv konzervativnější, než bys čekal. Ne Ted, ale ti ostatní."

To mi stačilo. Měl jsem dost Kyla Craiga, Luua i Florence.

„Odcházím," řekl jsem a obrátil se k němu zády.

„Ty se vrátíš," zašeptal Kyle. „Nebo příště navštívím já tebe. Tak či tak, hodně štěstí při vyšetřování."

Obrátil jsem se. „Zůstaneš tady po zbytek života. Což doufám nebude dlouho."

Kyle Craig se srdečně rozesmál. Přeběhl mi z toho mráz po zádech.

Kapitola 74

Když jel Sampson do Bay Headu v New Jersey, jeho nálada stoupala s každým kilometrem a po těle se mu rozléval příjemný pocit. Usmíval se sám pro sebe. V poslední době se mu stávalo často. Sakra, jestli to takhle půjde dál, úplně si zničí svou imidž drsnáka.

Ujížděl po silnici 35 kolem rozlehlých plážových domů, supermarketů a několika malebných bílých kostelíků. Tahle část Jersey Shore byla tichá a půvabná. Její poklidnost a zachovalá krása na něj udělala dojem. Slabý vítr od oceánu mu vanul do auta otevřeným okénkem. Podél cesty kvetly pelargónie a růže, které tam zjevně nechala nasázet sama vesnice.

Tohle by se muselo líbit každému. Byl moc rád, že se tam vrátil.

Tohle se nedá s Washingtonem srovnávat, pomyslel si. A to vůbec není špatné. Aspoň trochu vypadne z toho shonu a odpočine si od vyšetřování.

Cestou z D. C. se Sampson pokoušel přesvědčit sám sebe, že podniká ten výlet jen kvůli Ellisi Cooperovi a těm ostatním vraždám, ale to nebyla celá pravda. Jistě, šlo mu o Coopa, ale šlo mu i o Billu Houstonovou.

Myslel na ni v jednom kuse. Čím to na něj tak zapůsobila?

Po pravdě řečeno znal alespoň část odpovědi. Od okamžiku, kdy se seznámili, se s ní cítil naprosto uvolněně. Takovou ženu si vždycky přál potkat. Bylo těžké ten pocit popsat, věděl však, že nic podobného nikdy nezažil. Cítil, že by se dokázal Billii svěřit s věcmi o sobě, které v sobě

držel už dlouhou dobu. Už teď jí důvěřoval. Když byl s ní, dokázal vyjít ven z toho hradu, který si vystavěl, aby chránil jeho pravé já.

Na druhou stranu Sampsonovi nikdy žádný vztah dlouho nevydržel. Nikdy nebyl ženatý, ani o tom nikdy vážně neuvažoval. Proto si o sobě nechtěl dělat žádné iluze nebo se nad Billii příliš rozplývat. Měl pro cestu do Jersey dobrý důvod. Musel jí položit ještě několik otázek o službě jejího manžela ve Vietnamu. S Alexem se dozvěděli od Owena Handlera věci, které potřebovaly doplnit. On tenhle případ vyřeší. Tak nebo tak.

No, tahle bystrá sebezpozorování rozhodně dokázala pohřbít jakékoliv romantické představy, rozkvétající v jeho mysli.

Pak ji náhodou zahlédl před sebou na East Avenue.

Jo, byla to ona!

Billie vystupovala ze svého světle zeleného kabrioletu s náručí plnou nákupu. Sampson jí zavolal předem, aby jí řekl, že se možná zastaví.

Pro koho to asi nakupovala? Čekala, že zůstane na večeři? *Uklidni se, člověče, říkal si. Zpomal. Jseš tady pracovně, to je všechno. Je to jenom policejní záležitost.*

Pak Billie zahlédla jeho auto, zamávala mu volnou rukou a on náhle zjistil, že se vyklání z auta a volá na celou ulici: „Ahoj, maličká." *Ahoj, maličká!?*

Co se to sakra stalo s tím chladným a odměřeným Sampsonem? Co se to s ním dělo?

A proč mu to dělalo tak dobře?

Kapitola 75

Billie chápala, že si s ní Sampson potřebuje ještě jednou promluvit o jejím manželovi. Proto se také vracel, nejspíš jen proto. Připravila džbán ledového čaje a vyšli na terasu s výhledem na oceán. *Hlavně ze sebe neudělej osla.*

„Další dokonalej den v ráji," řekl a oslnivě se usmál. Billie nemohla z toho policisty spustit oči. Byl silný a pohledný a jeho úsměv přímo zářil, kdykoliv se objevil. Měla pocit, že se neusmívá dost často, a přemýšlela, čím by to asi mohlo být. Co se mu asi přihodilo, když vyrůstal ve Washingtonu? Chtěla o něm vědět všechno a tuhle přirozenou zvědavost pocítila poprvé od té doby, co zemřel Laurence.

Nedělej z toho něco, co to není, připomínala si. Je to policista, který vyšetřuje případ vraždy. O nic jiného nejde. Jenom ses do něj hloupě zakoukala.

„Průměrnej den v ráji," opravila ho a zasmála se. Pak zvažněla. „Chtěl jsi se mnou mluvit o Laurencovi. Něco se přihodilo, vid? Proto ses sem vrátil."

„Ne, přijel jsem za tebou." *Znovu ten jeho úžasný úsměv.*

Billie nad tím mávla rukou. „No jasně. Tak tedy, co tvůj případ?"

Pověděl jí o nedávném úmrtí Roberta a Barbary Bennetových ve West Pointu a pak o přestřelce, při které zabili plukovníka Owena Handlera. Svěřil se jí se svou a Alexovou teorií, že alespoň za některé z těch vražd by mohli být zodpovědní stejní tři muži. „Zdá se, že všechno ukazuje na Vietnam. Stalo se tam něco hrozného, něco, co je příčinou

všech těch vražd. Tvůj manžel v tom mohl být nějak zapletený, aniž by o tom vůbec věděl, Billie."

„Nerad mluvil o tom, co tam zažil," zopakovala mu to, co mu řekla při jeho první návštěvě. „Vždycky jsem to respektovala. Pak se však přihodilo něco zvláštního. Před pár lety přinesl domů nějaké knížky o válce. Pamatuji si, že jedna z nich se jmenovala *Fámy o válce*. Vypůjčil film *Četa*, o kterém vždycky říkal, že se na něj nikdy nepodívá. Stále však nechtěl o Vietnamu mluvit. Aspoň ne se mnou."

Billie se posadila do modrého houpacího křesla. Nad vysokými dunami poletovalo několik racků. Obrázek jako na pohlednici. Daleko na horizontu spatřila rozmazaný parník.

„Pil vždycky, ale v těch posledních několika letech pil mnohem víc. Tvrdý alkohol, víno. Nikdy nebyl vulgární, ale cítila jsem, že se propadá stále hlouběji.

Jednoho večera se za soumraku vypravil na pláž s prutem a vědrem na úlovek. Bylo to začátkem srpna a táhli okouni. Mohl je klidně chytat do toho vědra.

Čekala jsem, až se vrátí, ale on stále nešel. Nakonec jsem se ho vypravila hledat. Většina těchto domů se po prázdninách vyprázdnil. Ušla jsem asi dva kilometry na jih. Začínala jsem mít strach.

Měla jsem s sebou baterku, a když jsem se vracela, svítila jsem s ní kolem na duny a prázdné domy. Tak jsem ho našla.

Laurence ležel na písku vedle svého prutu a kbelíku. Vypil půllitrovou láhev whisky. Vypadal jako bezdomovec, který se ožral a lehl si na pláž, aby se z toho vyspal.

Lehla jsem si vedle něho a objala ho. Prosila jsem ho, aby řekl, co ho trápí. *Nemohl*. Zlomilo mi srdce, že mi to nemůže povědět. Jediné, co pronesl, bylo, že 'nemůžeš utéct své minulosti'. Zdá se, že měl pravdu."

Kapitola 76

Mluvili o Vietnamu a o tom, co tam její manžel prožil, dokud Sampsona nezačala bolet hlava. Billie si ani jednou nepostěžovala. Okolo čtvrté odpoledne si udělali přestávku a sledovali, jak se blíží příliv. Sampsona překvapilo, jak velký kus pláže voda zaplaví.

„Máš s sebou plavky?" zeptala se s úsměvem.

„Vlastně jsem si je do auta hodil," přiznal Sampson a její úsměv opětoval.

„Nechceš si zaplavat?"

„Jo, to by bylo fajn."

Převlékli se a sešli se na verandě. Ona měla černé jednoduché plavky. Napadlo ho, že asi chodí často plavat nebo posiluje. Byla drobná, ale nevypadala jako mladá dívka. Bylo jí nejspíš něco málo přes čtyřicet.

„Vím, že vypadám dobře," řekla Billie a zatočila se kolem dokola. „To ty taky. A teď skočíme do vody, než dostaneš strach."

„Strach? To nevíš, že dělám na oddělení vražd?"

„No jo. Ale voda má dneska dvacet stupňů, drsňáku."

„Cože? A to je studená?"

„To brzo zjistíš."

Vyšli na vrcholek duny před domem a pak se rozběhli o překot dolů k moři. Sampson se smál, hlavně sám sobě, protože něco takového obvykle nedělal.

Rychle proběhli nízkým přílivem jako děti na prázdninách, aniž by si všímali toho, že je voda studená jako led.

„Umíš doufám plavat?" zeptala se Billie, když se k nim blížila velká vlna.

Sampson odpověděl něčím, co vypadalo jako přikývnutí.

„Johne?" zeptala se pro jistotu znovu.

„Já plavat umím. Co ty?"

Skočili současně pod vlnu, která se jim tyčila až nad hlavy. Kus za ní se znovu vynořili na hladinu. Začala rychle plavat od břehu. Sampson ji následoval a byl dobrý, silný plavec. Z nějakého důvodu ji to potěšilo.

„Víš, děti z města," řekla, když se přiblížili hlavami k sobě, „se někdy ani neučí plavat."

„To je fakt. Mě to naučila babička jednoho dobrýho kamaráda. Brávala nás do veřejnýho bazénu. Říkala: „Plav, nebo se utop."

Pak Sampson zničehonic Billii znovu objal. Ukazováčkem jí setřel kapky vody z obličeje. Jeho doteky byly něžné, stejně jako jeho pohled. Něco se tam dělo, a ať to bylo cokoliv, nebyl si jistý, jestli je na to připravený.

„Copak?" zeptala se Billie.

„Jenom jsem chtěl říct," odpověděl, „žes mě spoustou věcí překvapila."

Na okamžik zavřela oči a přikývla. Pak je opět otevřela. „Pořád jsi tady. To je dobře. Jsem moc ráda, že ses vrátil. I když jsi mě přijel vyslechnout."

„Přijel jsem sem proto, abych tě viděl. Už jsem ti to povídal."

„Tak dobře, Johnne."

Nikdo kromě Alexe a Nany mu Johnne neříkal.

Doplavali zpátky k pobřeží a chvíli si hráli ve zpěněném příboji. Ačkoliv bylo pozdě odpoledne, prošli se kus na jih kolem dalších velkých domů, zavřených před nacházející zimou. Cestou objevili příjemný rytmus. U každého domu se museli zastavit a políbit se.

„Začínáš se chovat trochu staromódně," poznamenala nakonec Billie. „Ale sluší ti to. Zdá se, že máš i něžné stránky, Johnne Sampson."

„Jo. Možná mám."

Povečeřeli znovu na verandě. Sampson zapnul rádio. Pak se stulili na křesle pro dva a jeho znovu překvapilo, jak je drobná. Hodila se však k němu.

V rádiu začal Luther Vandross zpívat „Jednu noc s tebou". Sampson ji požádal o tanec. Nemohl tomu uvěřit - *Právě jsem požádal Billii o tanec.*

Přitiskl ji těsně k sobě. I ve stoje se k němu hodila. Pohybovali se spolu v dokonalém souladu. Poslouchal, jak dýchá, a cítil i tlukot jejího srdce.

Z rádia zazněla jedna stará píseň Marvinu Gaye a oni pokračovali v tanci. Připadal si jako ve snu. Bylo to naprosto nečekané.

A co teprve, když kolem půl jedenácté odešli nahoru. Nikdo z nich neřekl ani slovo, Billie ho prostě vzala za ruku a odvedla do své ložnice. Srpek měsíce ozařoval hřebeny vln. Za hranicí příboje líně plula plachetnice.

„Je ti dobře?“ zašeptala.

„Je mi víc než dobře. A tobě, Billie?“

„Mně taky. Myslím, že jsem si přála, aby se tohle stalo, už když jsme se setkali poprvé. Už jsi to někdy dělal?“ zeptala se ho. Na rtech se jí znovu objevil ten její poťouchlý úsměv. Pohrávala si s ním, ale jemu se to líbilo.

„Teď je to poprvé. Šetřil jsem se pro tu pravou.“

„Fajn, tak schválně, jestli stojím za to čekání.“

Ve Washingtonu někdy mohl spěchat a bylo to v pořádku, toho večera však nebyl spěch na místě. Chtěl prozkoumat Billiino tělo, zjistit, co jí dělá dobře. Dotýkal se a líbal Billii po celém těle. Nenašel na ní jediné místočko, které by se mu nelíbilo. *Co se to děje? Přišel jsem tuhle ženu vyslechnout kvůli několika vraždám. Vraždám! A teď se milujeme za svitu měsíce.*

Cítil, jak její malá ňadra stoupají a klesají. Ležel na ní a podepíral se rukama, aby na ní nespočinul celou vahou.

„Neubliž mi,“ zašeptala.

„Neboj se, neublížím.“

Neublížím. Nemohl bych ti ublížit. A nedovolím, aby někdo ublížil tobě.

Usmála, odkulila a pak se posadila na něj. „Co tohle? Není to lepší?“

Hladil ji svými silnými rukama po zádech a hýždích. Broukala si „Jednu noc s tebou“. Začali se společně pohybovat, nejdřív pomalu, pak rychleji. A ještě rychleji. Billie na něm stoupala a klesala. Takhle se jí to líbilo.

Poté, co se konečně zhroutili pod závěrečným návalem rozkoše, mu pohlédla do očí. „Napoprvé ti to docela šlo. Ale musíš na sobě ještě pracovat.“

Později ležel Sampson v posteli s Billii přitulenou ke svému boku. Pořád se musel usmívat nad tím, jak byla malá. Malý obličej, malé

ruce, nohy, ňadra. A náhle ho zasáhla myšlenka - šokovala ho: Po dlouhých letech cítil klid a mír. Možná poprvé v životě.

Kapitola 77

Když jsem se toho večera vracel z věznice ve Florence, hrozně jsem se těšil, až uvidím Nanu a děti. Bylo teprve sedm a já si říkal, že bych mohl třeba vzít děti do kina, abych jim udělal radost.

Když jsem stoupal po schodech k domovním dveřím, všiml jsem si, že se na nich třepotá nějaký lístek.

Ach ne.

Podobné vzkazy mi nedělaly dobře od žaludku. V posledních letech jsem tam našel mnoho takových, které neříkaly nic dobrého.

Poznal jsem Nanin rukopis: *Alexi, jeli jsme k tetě Tie. Vrátime se asi v devět. Všem se nám po tobě stýská. Stýská se i tobě po nás? Určitě ano - po tvém. Nana a děti.*

Už dříve jsem si všiml, že je Nana v poslední době neobvykle sentimentální. Tvrdila, že se cítí lépe, že už je zase sama sebou, ale pochyboval jsem, jestli mluví pravdu. Měl jsem si asi promluvit s její doktorkou, ale nechtěl jsem se plést do jejích záležitostí. Až dosud se o sebe dokázala dokonale postarat sama.

Došel jsem do kuchyně a vzal si z lednice studené pivo.

Spatřil jsem na lednici žertovný obrázek těhotného čápa, který tam dala Jannie. Hned mi začalo být smutno. S dětmi je to tak - alespoň v mém případě to platí- že dodají vašemu životu smysl, i když vás občas dohánějí k šílenství. Všechno trápení se bohatě vyplatí. U nás doma to rozhodně tak je.

Zazvonil telefon a mě napadlo, že je to Nana.

„Hurá, jsi doma!“ zajásal nějaký hlas ve sluchátku. *Překvapení, překvapení.* Byla to Jamilla a hned mě vytrhla

z mých chmur. Vybavila se mi její tvář, úsměv a třpyt v očích.

„Hurá, jsi to ty! Právě jsem se vrátil domů a není tady ani noha,“ řekl jsem. „Nana a děti mě tu nechaly samotného.“

„Mohl bys na tom být hůř, Alexi. Já pracuju. V pátek jsme dostali ošklivý případ. V okrsku Tenderloin zabili irského turistu. Pověz mi,

co mohl jedenapadesátiletý *kněz* z Dublinu pohledávat ve dvě ráno v jedné z nejhříšnějších čtvrtí San Franciska? A nechat se tam uškrtnit oblečený jenom v extra velkých punčocháčích? Na mně je, abych to zjistila."

„Zní to, jako kdyby ses dobře bavila," poznamenal jsem a usmál se. Pobavilo mě to - ne ta vražda, ale její pracovní nadšení.

Jamilla se rozesmála. „No, je pravda, že si potrpím na dobré záhady. A co tvůj případ? Pěkná ohavnost, to ti povím. Přemýšlela jsem o tom ve volných chvílích. Někdo „vraždí" armádní důstojníky tím, že na ně hází vraždy, které nespáchali."

Rychle jsem ji seznámil s nejnovějším vývojem a pak jsme probrali mnohem příjemnější témata jako třeba náš společný víkend v Arizoně. Nakonec řekla, že se musí vrátit ke svému případu. Myslel jsem na Jam, když jsem zavěsil. Milovala policejní práci a nijak se tím netajila. Já také, ale ti démoni už na mě začínali být příliš.

Vyndal jsem si z lednice další pivo a zamířil nahoru. Stále jsem měl hlavu plnou Jamilly. Krásné myšlenky. Nic než modré nebe...

Otevřel jsem dveře svého pokoje a zůstal tam stát s otevřenými ústy. Na mé posteli stály dvě velké sklenice. Moc pěkné. Možná starožitné. Byly naplněné skleněnkami, od oka tak dvanácti sty. Došel jsem k posteli a jednu vyndal. Kutálel jsem ji mezi palcem a ukazováčkem. Byla dokonale kulatá. *Soboty, které mi ještě zbývaly.*

Jak jsem je plánoval využít?

To byla možná ta největší záhada ze všech.

Kapitola 78

V posledních několika dnech jsem měl pocit, že mě po Washingtonu někdo sleduje. Sleduje a pozoruje. Nikoho jsem však nepřistihl. Buďto byly mé stíny tak dobré, nebo já tak špatný.

V pondělí jsem se vrátil do práce. Celý týden jsem se věnoval práci na okrsku. Dával jsem si záležet, abych trávil všechen volný čas doma s dětmi, a až večer jsem se odplížil do pracovny v podkroví. Začal s námi trochu spolupracovat plukovník Daniel Boudreau z Pentagonu. Poslal mi záznamy z vietnamské války. Spoustu papírů, na které se léta zřejmě nikdo nepodíval. Také mi navrhl, abych se spojil s vietnamským velvyslanectvím. I oni měli své záznamy.

Pročítal jsem ty staré spisy, dokud se mi nezačaly klížit oči a bolet hlava. Hledal jsem cokoliv, co by spojovalo Ellise Coopera, Reecea Tata, Laurence Houstona, Jamese Etru, Roberta Bennetta nebo dokonce Tran-Van-Luua s tou sérií vražd.

Žádnou spojitost jsem nenašel, nic ani trochu nadějného. Bylo to vůbec možné?

Ani dva z těch mužů spolu v Asii nesloužili.

V pondělí pozdě večer jsem dostal další e-mail od Pěšáka. Proboha. Zjevně to nebyl Owen Handler. Kdo mi ty vzkazy tedy posílal? Kyle Craig? Že by si se mnou stále chtěl pohrávat? Jak by ty zprávy dostal z přísně střeženého vězení?

Někdo je však posílal a mně se to vůbec nelíbilo. Nedůvěřoval jsem také těm informacím, které jsem tak dostával. Co když to byly falešné stopy?

Detektive Crossi!

Jsem trochu zklamaný vaším pokrokem. Už jste byl na dobré stopě, ale pak jste ji opustil. Vraťte se o pár kroků zpět. Odpovědi leží v minulosti. Nebývá to tak pokaždé?

Zpráva byla opět podepsána Pěšák.

Dole na stránce bylo však ještě něco. Velmi znepokojující ikona - slaměná panenka. Právě taková, jaké jsme našli my.

Ve středu jsem po práci navštívil vietnamskou ambasádu na Dvanácté ulici v Northwestu. FBI mi tam sjednal schůzku. Dorazil jsem tam něco po šesté a vyšel do čtvrtého patra. Cekala tam na mě překladatelka jménem Thi Nguyen. Na zemi vedle jejího stolu ležely tři velké krabice záznamů vedených vládou jeho země.

Seděl jsem v její malé kanceláři a Nguyen mi předčítala jednotlivé pasáže. Poznal jsem, že z toho nemá žádnou radost. Odhadl jsem, že jí přikázali pracovat přesčas. Na stěně za ní visel nápis: VELVYSLANECTVÍ SOCIALISTICKÉ REPUBLIKY VIETNAM. A hned vedle portrét Ho Či Mina.

„Nic tam není, detektive. Nic nového," postěžovala si, když se prohrabávala zaprášenými dokumenty, které byly více než třicet let staré. Požádal jsem ji, aby i přesto pokračovala. Hlasitě si povzddechla, narovнала si podivné brýle s černými obroučkami a neochotně vyhrabala další složku. Tento rituál pokračoval celé hodiny. Ta ženská mi byla čím dál protivnější.

Asi v devět náhle překvapeně vzhledla. „Tady něco je," řekla. „Tohle je možná to, co hledáte."

„Přeložte mi to doslova, prosím. Nedělejte z toho jen výtah."

„Přesně tak to dělám celou dobu, detektive. Podle těchto záznamů došlo k nepovoleným útokům na malé vesnice v údolí An-Lao. Zřejmě tam byli zabíjeni civilisté. Tohle

se stalo *šestkrát*. Někdo o tom musí vědět. Možná dokonce velitelství vaší armády."

„Povězte mi všechno, co tam je," opakoval jsem. „Chci vědět přesně, co tam je."

Nuda a vyčerpání, které mi dávala najevo, byly rázem pryč. Překladatelka zpozorněla a vypadala také trochu polekaně. To, co teď četla, jí nahánělo strach.

„Za války vždycky dochází k nešťastným incidentům," poučila mě. „V údolí An-Lao však došlo k něčemu novému. Zdá se, že to vraždění bylo organizované a probíhalo metodicky. Skoro jako sériové vraždy tady v Americe."

„V Asii jsou také sérioví vrazi," podotkl jsem.

Slečna Nguyen se při mé poznámce zamračila. „Počkejte chvíli. Vaší vládě a velení armády byly od důstojníků ARVN zaslány oficiální stížnosti. Podle nich šlo o *vraždy, ne válku*. Vraždění nevinných civilistů včetně dětí.”

Potrásla hlavou. „Je zde popsán vzorec, podle kterého to vraždění probíhalo. Byli zabíjeni muži, ženy; nevinní vesničané. Těla byla často natřena barvou.”

„Červenou, bílou a modrou,” řekl jsem. „Sloužilo to jako navštívenky vrahů.”

Slečna Nguen poplašeně vzhlédla. „Jak to víte: Vy jste o těch hrozných vraždách už slyšel? Jakou v tom hrajete roli?”

„To vám povím, až skončíme. Pokračujte, prosím. Tohle může být to, co jsem hledal.”

Asi za dvacet minut narazila slečna Nguyen na cosi, co jsem si potřeboval poslechnout ještě jednou. „Do údolí An-Lao byl vyslán oddíl rangers. Je to poněkud nejasné, ale zdá se, že jejich úkolem bylo ty vraždy prošetřit. Je mi líto, detektive. Není z toho ani poznat, jestli uspěli nebo ne.”

„Jsou tam nějaká jména?” zeptal jsem se. „Kdo byl v tom týmu?” Cítil jsem, jak mi v žilách proudí adrenalin.

Slečna Nguyen si povzdechla a zavrtěla hlavou. Pak vstala od stolu.

„V mém patře jsou další krabice. Pojd'te se mnou, detektive. Říkáte, že stále umírají lidé?”

Přikývl jsem a následoval ji nahoru. Byla tam celá zed' krabic a já jí pomohl snést některé z nich dolů do její kanceláře.

Ve středu jsme pracovali až do noci stejně jako ve čtvrtek a dokonce jsme se sešli i během její přestávky na oběd. Hrozně se do toho zažrala. Dozvěděli jsme se, že někteří příslušníci zvláštních jednotek, posaní do údolí An-Lao, byli armádní zabijáci. Bohužel nebyly ty záznamy srovnány chronologicky. Byly jen naházeny do krabic, aby se tam na ně prášilo a nikdo se v nich moc nepřehraboval.

V pátek ve čtvrt na tři jsme otevřeli další tři krabice nacpané papíry věnovanými vraždám v údolí An-Lao.

Thi Nguyen zvedla náhle hlavu. „*Mám jména* těch vrahů," řekla. „A myslím, že jsem našla krycí jméno jejich operací. Podle všeho se jim říkalo Tři slepé myši."

ČTVRTÁ ČÁST - DÍRY PO KULKÁCH

Kapitola 79

Měl jsem teď tři jména - tři muže, kteří byli vysláni do údolí An-Lao, aby tam zastavili vraždění civilistů. Musel jsem s těmi informacemi zacházet velmi opatrně, takže mně a Sampsonovi trvalo další týden, než jsme ty muže vystopovali a zjistili o nich, co se dalo.

Poslední potvrzení, které jsem potřeboval, přišlo od Rona Burnse z FBI. Prozradil mi, že ty muže podezírají ze dvou profesionálních útoků, z nichž první byl veden proti jednomu politikovi v Cincinnati a druhý proti ženě odborového předáka v kalifornské Santa Barbaře.

Jejich jména zněla:

Thomas Starkey Brownley Harris Warren Griffin Tři slepé myši

V pátek po práci jsme se Sampsonem vyrazili do Rocky Mount v Severní Karolíně. Pronásledovali jsme muže, kteří se hráli svou roli v záhadném masakru v údolí An-Lao před třiceti lety. Co se tam opravdu přihodilo? Proč po tolika letech opět umírali lidé?

Asi sedm kilometrů za městem Rocky Mount kolem silnice stále převládaly hospodářské budovy a venkovské obchody se smíšeným zbožím. Vyjeli jsme se Sampsonem kus za město a pak se do něj zase vrátili kolem Wilsonova letiště, Nashovy všeobecné nemocnice a kanceláří firmy Heckler & Koch, kde Starkey, Harris a Griffin pracovali

jako obchodní zástupci pro několik vojenských základen včetně Fort Braggu.

Vstoupili jsme do místního sportovního baru Heels něco po šesté. Navštěvovali ho řidiči závodních aut a hráči charlottskeho

basketbalového týmu Sršni, takže jeho osazenstvo bylo rasově promíšené. Podařilo se nám splynout s davem, který byl hlučný a aktivní. Pod stropem bylo zavěšeno několik velikých televizorů.

Sportovní bar se nacházel asi kilometr od sídla firmy Heckler & Koch, kde někteří z těch žen a mužů pracovali. Heckler & Koch byli jedni z největších zaměstnavatelů ve městě spolu se společnostmi Abbott Laboratorie a Consolidated Diesel. Přemýšlel jsem, jestli ta zbrojařská firma nemůže mít s těmi vraždami něco společného. Nejspíš ne, ale kdo ví.

Dal jsem se u baru do hovoru z jedním kontrolorem od H & K. Mluvili jsme o mizerných výkonech karolínských Panterů a pak jsem zavedl řeč na tu zbrojařskou firmu. Mluvil o svém zaměstnavateli dobře, tvrdil, že jsou v práci jako „jedna rodina“ a že jsou tam „určitě nejlepší fleky v celý Karolíně, kde není o práci nouze“. Pak jsme se bavili o zbraních a já dozvěděl, že jejich samopaly MP5 jsou výjimečné. Pověděl mi, že em pé pětky používají zásahové jednotky námořnictva SEAL stejně jako elitní policejní týmy SWAT, ale že pronikly také do pouličních gangů. O em pé pětkách jsem už slyšel. Mezi řečí jsem se zmínil o Starkeym, Harrisovi a Griffinovi.

„Divím se, že tady Tom a Brownie ještě nejsou. Obvykle se tady v pátek zastaví. Odkud ty chlapy znáte?“ zeptal se, ale zdálo se, že ho to nijak nepřekvapuje.

„Kdysi dávno jsme spolu sloužili,“ řekl Sampson. „V šedesátém devátém a sedmdesátém.“

Kontrolor pokývl hlavou. „Takže jste taky byli rangers?“ zeptal se.

„Ne, jenom normální vojáci,“ odpověděl Sampson. „Jenom pěšáci.“

Mluvili jsme s dalšími zaměstnanci H & K a všichni mluvili o firmě v dobrém. Všichni ti muži Starkeyho, Harrise a Griffina znali a věděli, že sloužili ve zvláštní jednotce. Získal jsem dojem, že ti tři jsou mimořádně populární a možná dokonce místní hrdinové.

Ve čtvrt na osm se ke mně Sampson naklonil a pošeptal mi do ucha: „Hlavní vchod. Koukni, koho to tu máme. Tři chlápky v kvádrech. Nevypadají moc jako vrazi.“

Pomalu jsem se ohlédl. Ne, opravdu na vrahy nevypadali.

„Ale přesně to jsou," řekl jsem Sampsonovi. „Armádní zabijáci, kteří se tváří jako ti nejlepší hospodští kumpáni v tomhle baru a možná v celé Severní Karolíně."

Po zbytek večera jsme ty tři sledovali - nespustili jsme z té trojice nájemných vrahů oči.

Kapitola 80

Ubytovali jsme se v hotelu Holiday Inn poblíž mezistátní dálnice. Druhý den ráno jsme vstali krátce po šesté. Dali jsme si zdravotně velice závadnou, ale skvělou snídani v blízké restauraci Denny's (vaječné omelety a lívance s javorovým sirupem).

Pak jsme si naplánovali náš velký den. V baru jsme se dozvěděli, že Heckler & Koch na ten den naplánovali velký rodinný piknik. Rozhodli jsme se tam vetřít a případně vyvolat menší rozruch.

Po snídani jsme projeli kolem domů našich tří podezřelých. Z přehrávače nám hrála skupina Maze. Hezký protiklad k poklidnému Rocky Mount. Město se setkal s venkovem.

Vrazi bydleli v lepších čtvrtích zvaných Knob Hill, Falling River Walk a Greystone. Zdálo se, že tam bydlí hlavně rodiny mladých pracovníků na vedoucích místech. Nový Jih. Tichý, vkusný a civilizovaný.

„Ti naši tři vrahouni dobře vědí, jak se zamíchat mezi smetánku," poznamenal Sampson, když jsme projížděli kolem dvoupatrového supermarketu Colonial.

„Umějí dobře svoji práci," řekl jsem. „Nikdy se nenechali chytit. Moc se těším, až s nimi dám řeč."

Kolem osmé jsme se vrátili do Holiday Inn, abychom se připravili na piknik a všechno, co nás toho dne mohlo čekat. Nemohli jsme uvěřit, že ti tři vrazi dokázali do Rocky Mount tak dobře zapadnout. Přimělo mě to k zamyšlení nad tím, co všechno se může skrývat za fasádami všech těch malých, nevinně vypadajících městeček.

Sampson a já jsme ze Severní Karolíny pocházeli, ale jako dospělí jsme se objevili vždy jen na skok, a to ještě v rámci vyšetřování nějakých ohavných vražd. Piknik té zbrojovky měl začínat v jedenáct a my se rozhodli, že se tam objevíme asi v jednu, až už tam bude plno. Z předchozího večera jsme věděli, že se tam ukáží prakticky všichni z H & K od dělníků až po vedoucí pracovníky.

To zahrnovalo i Starkeyho, Harrise a Griffina - a jejich rodiny. Nadešel čas malé odplaty.

Kapitola 81

Byl to horký a vlhký den a dokonce i kuchaři na firemním pikniku se ke grilům přibližovali jen velmi neochotně. Raději se drželi ve stínu a usrkávali limonádu Dr. Pepper, kterou měli v kapsách zástěr s nápisem BOŽSKÁ FLAXA z GRILU. Nikdo si nedělal s ničím hlavu a všichni si užívali krásnou sobotu. *Další skleněnka spadla do prachu.*

Posadili jsme se pod pravěký dub a naslouchali ptačí symfonii. Pili jsme ledový čaj z plastových kelímků, které vypadaly jako sklo. Na sobě jsme měli trička H & K JEDE! a tvářili jsme se, jako bychom k nim odjakživa patřili.

Vzduch naplňovala vůně grilovaných žebírek. Kouř z grilů kromě toho udržoval komáry v uctivé vzdálenosti.

„Tady rozhodně vědí, jak grilovat žebra," poznamenal Sampson.

To tedy věděli, a já to věděl také. Na to, aby se pořádně propekla, potřebovala žebra nepřímý žár - proto byly navrženy dvě hromady dřevěného uhlí, jedna vpředu a druhá vzadu a mezi nimi, kde byla žebra umístěna, se nacházelo volné místo. Jak připravovat žebra a všechny další kuchařské triky jsem se naučil od Nany. Vždycky chtěla, abych zvládl kuchyni jako ona. Toho jsem zatím ještě nedosáhl, ale byl jsem přinejmenším ucházející kuchař. Mohl jsem ji zastoupit, kdykoliv by bylo třeba.

Věděl jsem dokonce, že se odborníci na grilování dělí na dva tábory. Jedni zastávají teorii „suché směsi" a proti nim stojí zastánci „mokrého potěru". Suchá směs obsahovala sůl, pepř, papriku a hnědý cukr a byla dostatečně pálivá

i sladká, aby pod ní vynikla skutečná chuť masa. Mokrý potěr se připravoval z jablečného moštu, šalotky, feferonek, kečupu, hnědého cukru a rajčatového protlaku. Oba způsoby přípravy jsem měl rád asi tak stejně - pokud bylo maso opečené tak, že samo opadávalo z kostí.

„Všichni se tady tak hezky, po americku baví," řekl Sampson, když jsme tam tak seděli a pozorovali cvrkot. „To mi připomíná, že ti musím povědět o Billii z Jersey."

„Billie?" podivil jsem se. „Kdo je Billie?"

„Až potom, kamaráde. Ted' pracujeme. Máme na mušce tři chladnokrevný zabijáky."

Přesně tak to bylo. Pozorně jsme sledovali rodiny Starkeyho, Harrise a Griffina, všiml jsem si, že se Starkey jednou nebo dvakrát podíval naším směrem. Všiml si nás? Jestli ano, nevypadalo to, že by si s námi dělal starosti.

„Myslíš, že tihle zabili plukovníka Handlera? A myslíš, že vědí, kdo jsme my?“ zeptal se Sampson.

„Jestli to nevědí teď, nejspíš se to brzo dozvědí.“

Nezdálo se, že by to Sampsonovi vadilo. „Tak tohle je tvůj velký plán? Nechat se zabít v Rocky Mount?“

„Nic neudělají, dokud budou nablízku jejich rodiny,“ řekl jsem.

„Jseš si jistý?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Nejsem. Ale mám tušení, že to tak je.“

„Jsou to zabijáci, Alexi.“

„Profesionální zabijáci. Neboj, najdou si vhodné místo.“

„Tos mě uklidnil,“ řekl Sampson. „Už se nemůžu dočkat, až si to s nima rozdám.“

Během odpoledne jsme si nenuceně poklábosili s několika zaměstnanci H & K a jejich rodinami. Všichni byli velmi přátelští. Většinou se netajili tím, jak rádi pro svou společnost pracují. Představili jsme se jako noví zaměstnanci a nikdo se nás na nic nevyptával. Bylo těžké nemít obyvatele rád, alespoň většinu z nich.

Po obědě přišly na řadu týmové sporty a různé soutěže: závody v plavání, volejbal, fotbal, softbal a organizované hry pro děti.

Starkey, Harris a Griffin nakonec zamířili k jednomu z blízkých softbalových hřišť.

Sampson a já jsme je pomalu následovali.

Hra mohla začít.

Kapitola 82

„Potřebujeme do týmu ještě dva chlapy. Umíte vy dva trochu hrát?“ zeptal se nás starší muž v zaprášeném tričku a kšiltovce. „Přidejte se nám. Je to jenom malej přátelák.“

Pohlédl jsem na Sampsona. Ten se usmál a řekl: „Jasně, že umíme trochu hrát.“

Oba dva nás přidali k tomu týmu, který byl na první pohled slabší a potřeboval posily. Starkey, Harris a Griffin byli v druhém týmu. Naši důstojní protivníci v přátelské hře.

„Zřejmě se čeká, že to prohrájeme,“ poznamenal Sampson.

„Nejsme tady proto, abychom vyhráli utkání v softballu,“ řekl jsem.

Ušklíbl se. „Jo, ale nejsme tady ani proto, abychom ho prohráli.“

Od začátku bylo jasné, že síly jsou nerovnoměrně rozloženy v náš neprospěch. Starkey s Harrisem byli dobří atleti a všichni v jejich týmu byli zjevně slušní hráči, kteří dokázali velmi dobře využít slabin svých soupeřů. Po první směně jsme byli pozadu o dva oběhy a po třetí o čtyři.

Když jsme opustili pole, protože na nás přišla řada na pálce, Sampson mě poplácal po zádech. „Nemusíš si dělat starosti,“ řekl. „Tohle na vítězství nevypadá.“

Sampson byl při tomhle vhazování třetí. Já bych odpaloval jako čtvrtý, kdyby se někdo dostal na metu. Hubený, postarší Mexičan odpálil jen na pár metrů a vysloužil si posměch našich zdatných soupeřů. Další pálkař, obtloustlý účetní poslal míč přímo do lapačky muže na druhé metě. Následoval další zlomyslný smích.

Pak nastoupil na pálku Sampson. Ani nemáchl pálkou zkusmo ve vzduchu, jen se dotkl koncem té nejtěžší a nejdelší pátky, kterou tam našel, gumové mety.

„Nastupuje těžká váha. Radši posuňte plot!“ zavolal Starkey z pole. Vypadal jako profesionální hráč, pohyboval se rychle a lehce a štítek jeho čepice byl ohnutý přesně tak, jak má být.

Sampson tam jen stál s pálkou na rameni. Nikdo kromě mě nevěděl, co se dá od toho velkého chlapa čekat, a ani já jsem ho pokaždé neodhadl. Jako kluci jsme toho nahráli spoustu. V prvním

ročníku na střední škole reprezentoval Sampson ve fotbale, ale ve druháku ani nenastoupil do mužstva. V baseballu byl ještě lepší, i když ho po Malé lize nikdy nehrál organizovaně.

Stál jsem za ním a snažil se odhadnout, jak bude hrát. Ve skutečnosti na hrací ploše žádné ploty nebyly, takže nemohl míč odpálit za ně, kdyby chtěl. Co tedy udělá?

První nadhoz byl opravdu vydařený, ale Sampson ani nezvedl pátku z ramene. Bylo těžké si představit lákavější míč.

Za soupeře nadhazoval Warren Griffin. I on byl docela slušný atlet, schopný dobře splnit svůj úkol.

„Tenhle se ti nelíbil?“ zavolal na Sampsona. „Co na něm bylo špatně?“

„Moc lehkej.“

Griffin se usmál. Dal pokyn Harrisovi, aby byl ve střehu. Brownley Harris byl chytač a vypadal jako trochu menší kopie hvězdy starých Red Sox Carltona Fiska.

Při druhém nadhozu se Griffin otočil kolem své osy a vyslal míč směrem k domácí metě tou nejvyšší možnou rychlostí.

Ale Sampson byl také rychlý.

Máchl pátkou a odpálil míč někam na úroveň třetí mety. Byli tak překvapení, že se na první metu dostal i pohodlnou chůzí. Jakmile na ni stoupl, byly mety plné.

„Je to na tobě, kámo,“ zavolal Sampson z první mety. Šklebil se, mrkal a mířil na me imaginárním šestiraňákem. Jak jsem nastupoval na pátku, neubránil jsem se úsměvu. Dostal mě do hry, přesně jak plánoval.

„Taky si potrpíš na těžký míče?“ zavolal na mě Warren Griffin z místa odpalovače.

„Na tvém místě bych řekl, že ne!“ varoval mě z pole posměšně Starkey.

Chytač Brownley Harris se za mnou ozval: „Copak, chystáš se na něco velkého? Jak to chceš?“

Ohlédl jsem se na něj. „Překvapte mě.“

Griffin se připravoval na další nadhoz s otočkou, takže jsem usoudil, že nasadí svůj nejtěžší kalibr. *Co to má znamenat?* pomyslel jsem si. *Tohle že je malej přátelák?*

Rychlý nadhoz šel trochu vysoko, ale byl dost blízko, takže jsem neodolal. Pálka práskla jako rána z pistole, míč přeletěl nadhazovači nad hlavou a stále stoupal. Přelétl i středopolaře. Naši nemotorní spoluhráči nadšeně jákali z lavičky.

Obíhal jsem jednu metu za druhou. Starkey na mě zvláště pohlédl, když jsem se dotkl druhé a proběhl kolem něho. Skoro to vypadalo, jako by něco věděl. *Že by?*

Dostal jsem se na třetí a uviděl před sebou Sampsona, jak na mě mává, abych pokračoval domů. Ani jsem se neohlédl do pole - vyrazil jsem bez ohledu na to, co se tam dělo.

Oběhl jsem třetí metu a zrychlil. Takhle rychle jsem se nejspíš nepohyboval už celá léta.

Brownley Harris na mě čekal na domácí metě - kde však byl míč? Náhle jsem ho zahlédl koutkem oka, jak přilétá z vnějšího pole do vnitřního. Sakra, dostanou mě.

Harris stál na metě připravený na dokonalý míč, který už přilétal od středopolaře. Měl jsem to spočítané.

Dál jsem se řítíl směrem k němu. Harris blokoval domácí metu svým svalnatým tělem. Kdybych do něj tvrdě

narazil, možná by míč nechtyl. Upíral na mě své tmavé, přivřené oči. Byl připravený na náraz. Vypadalo to, že má za sebou pár fotbalových zápasů a je stále ve formě. Výsadbář. Vrah.

Když jsem se k Harrisovi přiblížil, sklonil jsem rameno. Ať vidí, co ho čeká.

A pak, v posledním možném okamžiku, jsem se sehnul hluboko k zemi a levou rukou se dotkl mety mezi jeho tlustýma nohama.

„Meta!“ zavolal rozhodčí a rozhodil doširoka ruce.

Když jsem vstával, zahlédl jsem Harrise, jak se ke mně rychle blíží. Vypadalo to na problém. Žádný přítelák.

Náhle zvedl pravou ruku a jeho dlaň pleskla o mou.

„Pěkná hra,“ řekl. „Tentokrát jste nás dostali, kamaráde. Příště už na vás budeme připravení. Sakra, vždyť jsme ale ve stejném týmu, ne? Ať žije Há a Ká.“

Bože, vypadal dokonce jako sympat'ák.

Na vraha.

Kapitola 83

„Na utahanýho poldu po čtyřicítce běháš docela dobře," pochválil mě Sampson, když jsme kráčeli přes prašné parkoviště zaplněné většinou minivany a pickupy. Podnikového pikniku jsme měli právě tak akorát, hlavně poté, co jsme prohráli softbalový zápas o sedm oběhů - a mohlo být ještě hůř.

„Ještě že jsem do něj nemusel vrazit, abych se dostal na metu," řekl jsem.

„To, cos udělal, rozhodně nečekali. A zabralo to, co? A taky jsi je tím naštvál."

„Prohráli jsme ten zápas."

„Ale ne válku," řekl Sampson.

„To je pravda. Válku ne. Aspoň zatím."

Zamířili jsme do čtvrti Falling River Walk. Zaparkoval jsem kousek od Starkeyho domu. Byla to stavba z červených cihel s bílými okenními rámy a černými okenicemi. Velký pozemek byl osázený rododendrony, bolehlavem a horským vavřínem. Byl dobře udržovaný. Kolem záhonu žlutých chryzantém jsme došli k bočnímu vchodu.

„Tak tohle už teď budeme dělat pořád?" zeptal se Sampson. „Vloupačky za denního světla?"

„Nejspíš vědí, kdo jsme," řekl jsem. „Vědí, že po nich jdeme."

„Nejspíš. Zvláštní jednotky jsou elita mezi jednotkami lehké pěchoty. Je v nich i spousta dobrých chlapů. Na pláži Omaha v Den D vedli útok. Hlavice šípu."

„A co ve Vietnamu?" zeptal jsem se.

„Tam měly na starost obtížný průzkumný mise. Sedmdesátá pátá pěchotní. Příkladný vojáci. A nejspíš mají i nejlepší armádní zabijáky."

Ani ne minutu mi trvalo otevřít boční dveře domu. Vedly do malé prádelny, kde to páchlo chlórem. Neslyšeli jsme žádný alarm, to však neznamenal, že se nám cestou dovnitř nepodařilo žádný spustit.

„Mohli by ti tři být stále v armádě? Se zvláštním pověřením?" zeptal jsem se.

„Tohle už mě taky napadlo. Doufám, že to není to, co se armáda snaží zatajit.“

„Ale možné by to bylo?“

„Jak jsem řekl - doufám, že to tak není. *Fakt* mám rád armádu, kamaráde.“

Dům byl jen několik let starý a uvnitř panoval dokonalý pořádek. Dva krby v přízemí, klenuté stropy, herna s barem a kulečnickem. Odhadoval jsem, že ten dům má asi pět set metrů čtverečných a musel stát možná čtyři sta tisíc. Na obchodního zástupce si Thomas Starkey žil docela dobře. A Griffin a Harris na tom podle jejich domů nebyli o nic hůř.

Všechno bylo čisté a upravené; dokonce děti měly hračky narovnané v políčkách. Starkey určitě vládl v domácnosti pevnou rukou.

Kuchyně byla vybavena nejmodernějšími spotřebiči. Nad kuchyňskou linkou visely nablýskané nerezové hrnce a pánve. Místnosti vévodila veliká chromovaná lednice bez jediné poskvrny.

Vedle hlavní ložnice byl malý pokoj, Starkeyho pracovna. Spousta válečných suvenýrů.

Prohlédl jsem si fotografie na stěnách a na několika uviděl Harrise a Griffina. Ale žádného z těch nespravedlivě odsouzených mužů. Ne že bych doufal, že u Starkeyho na stěně uvidím fotografii Ellise Coopera, ale naděje umírá poslední.

Sampson otvíral zásuvky stolu a prohlížel obsah několika skříní vestavěných ve zdi. V jedné objevil skříňku s visacím zámek. Ohlédl se na mě.

Pokrčil jsem rameny. „Jdi do toho. Proto jsme tady.“

„To je fakt.“

Vytáhl svůj glock a udeřil do zámku pažbou. Zámek vydržel, ale ulomil se jeden pant. Zřejmě byla skříňka zamčená jen kvůli dětem, možná manželce.

„Porno,“ oznámil Sampson, když jsem prohrábl obsahem. „Hodně tvrdý, nějaký sado-maso. V jednom časopise jsou i dost mladý holky. Je tady i spousta Asiatic. To je zajímavý. Možná mají na svědomí ty děvčata v New Yorku.“

Sampson prozkoumal skříňku, aby zjistil, jestli nemá falešné dno nebo stěny. „Nic. Jenom ta sbírka porna. Není to manžel a táta roku, ale to už jsme stejně věděli.“

Hledal jsem dál, ale ani já nenašel nic inkriminujícího. „To hlavní musí mít schované někde jinde. Asi bychom měli jít. Nech všechno, jak to je. Chci, aby Starkey věděl, že jsme tu byli.“

„Tom bude mít možná problém s mladou paní," řekl Sampson a mrkl na mě.

„To je dobře. Už je na čase, aby měl s někým problémy.“

Prošli jsme domem a bočním vchodem ven. V korunách stromů si prozpěvovali ptáci a slunce zářilo z modré oblohy. Hezké město, tohle Rocky Mount.

Před domem parkoval modrý GMC Suburban. Starkey, Harris a Griffin už na nás čekali.

Tři slepé myši.

A také tři na jednoho.

Kapitola 84

Nemělo cenu snažit se jim něco namluvit. Vytáhli jsme zbraně. Drželi jsme je hlavněmi dolů a na nikoho nemířili. Zdálo se, že ti tři nejsou ozbrojení. *Jenom malej přátelák, co?*

„Tady k ničemu nedojde," zavolal na nás Starkey. „Bydlí tady moje žena a děti. Tohle je dobrá čtvrť. Všude kolem bydlej slušný lidi."

„A taky tam máte schovanou svoji sbírku porna," řekl jsem. „Sado-maso, malé holčičky. Památky na milenky z války."

Pousmál se. „To taky. Vy jste detektivové, co? Z Washingtonu? Kamarádi seržanta Ellise Coopera. Tak se mi zdá, že jste se pustili nějak daleko od domova. Co takhle vrátit se do Washingtonu. Je to tam bezpečnější než v Rocky Mount, to mi můžete věřit."

„My víme, co jste udělali," řekl jsem mu. „I když možná ne všechno. Zatím sice nevíme proč, ale to přijde. Příhořívá? Má s tím co dělat údolí An-Lao ve Vietnamu? K čemu tam došlo, plukovníku Starkey? K něčemu ohavnému, vidíte? A teď se to vymklo kontrole. Kdo a proč znovu povolal Tři slepé myši do akce?"

Starkey nepopřel nic z toho, co jsem řekl. „Nemůžete nám nic udělat. Jak jsem řekl, měli byste se vrátit domů. Tohle berte jako přátelský varování. My nejsme ty zlí. Jenom děláme svoji práci."

„A co když neodjedeme?" zeptal se Sampson. „Co když budeme pokračovat v pátrání tady v Rocky Mount? Zabili jste mi kamaráda."

Starkey spráskl ruce a pohlédl na Harrise a Griffina. Poznal jsem, že další přátelské varování už nedostaneme.

„Už se k našim domům nepřibližujte," řekl Starkey. Jeho oči byly chladné a tvrdé. Oči vraha. *My nejsme ti zlí. Jsme ještě mnohem, mnohem horší.*

Brownley Harris se zvedl z kapoty suburbanu. „Slyšeli jste, co tenhle chlap říkal? Máte uši, vy dva negři? Doufám, že jo. A teď odsud vypadněte a už se nevracejte. Nesnažte se nás nasrat. Slyšeli jste mě, vy parchanti?"

Usmál jsem se. „Takže vy jste horká hlava. To je dobře vědět. Starkey je velitel. A co zbylo na vás, Griffine? Vy představujete svaly?"

Warren Griffin se hlasitě rozesmál. „Přesně tak. Já jsem svaly. A palebná síla. Takový, jako vy, žeru k snídani.“

Nepohnul jsem ani brvou. Sampson také ne. Stáli jsme tam a měřili si je pohledem. „Rád bych věděl jedno, Starkey. Jak jste se o nás dozvěděl? Kdo vám o nás řekl?“

Jeho odpověď mnou otřásla.

„Pěšák," řekl. Pak se plukovník Starkey usmál a zvedl dva prsty ke štítu čepice.

Kapitola 85

Se Sampsonem jsme se později toho odpoledne vydali po dálnici I-95 zpátky do Washingtonu. Začínal jsem už mít těch průvodů páchnoucích tahačů plné zuby.

„Okolnosti mohly být lepší, ale jsem rád, že jsem ten čas strávil s tebou," řekl jsem, když jsme se pohybovali kupředu v nekonečné koloně. „Ty toho ale moc nenamluvíš. Co se děje? Nějaké starosti?"

Obrátil ke mně hlavu. „Pamatuješ - bylo nám asi jedenáct - když jsem u vás pár týdnů bydlel?"

„Pamatuju si, že se to stalo mockrát," odpověděl jsem. „Nana říkávala, že jsme jako bratři, i když ne pokrevní. Byls u nás v jednom kuse."

„Tenkrát to bylo něco jinýho. Divím se, že se na to nepamatuješ. Povím ti, jak to bylo."

„Tak dobře."

„Víš, nikdy jsem nechodil ze školy rovnou domů. Stejně tam věčně nikdo nebyl. Ten den jsem přišel domů kolem devátý, půl desátý. Osmážil jsem si k večeři hovězí v konzervě a posadil se k televizi. Tenkrát jsem se rád díval na seriál *Mission: Impossible*, těšil jsem se na něj celej týden. Pak se ozvalo klepání na dveře. Šel jsem otevřít a tam stála Nana. Objala me, jako to dělá dodnes. Zeptala se, jestli bych tam neměl trochu hovězího i pro ni. Že ho má ráda s vejci. A pak se zasmála, vždyť to znáš."

„Nic z toho si nepamatuju. Proč k vám přišla tak pozdě večer?"

Sampson pokračoval ve vyprávění. „Táta byl toho roku ve vězení. Nic neobvyklýho. A ten den zatkli mámu za

přechovávání heroinu za účelem prodeje. Zastavila se u nás sociálka, ale já nebyl doma. Někdo zavolal Naně.

Nana tam tedy přijela a opravdu snědla i trochu toho hovězího. Pochválila mi ho. Že by se ze mě mohl stát slavný Šéfkuchař. Pak mi řekla, že se na nějaký čas odstěhuju k vám. Vysvětlila mi, proč. Zapůsobila svým kouzlem na sociální pracovníky. Tenkrát mě Nana zachránila poprvé. A pak ještě mockrát."

Přikývl jsem a dál poslouchal. Sampson ještě nedomluvil.

„To ona mi pomohla dostat se po střední škole do armády. A potom na policejní akademii. Je to tvoje babička, ale pro mě je jako matka. Tátu jsem vlastně nikdy neměl, stejně jako ty. Myslím, že tohle nás na začátku sblížilo.“

Sampson neměl ve zvyku se takhle svěřovat. Stále jsem nepromluvil. Netušil jsem, kam tím míří, ale nechal jsem ho pokračovat, aby tam dospěl, jak bude chtít on sám.

„Vždycky jsem si říkal, že nemám na to, aby ze mě byl dobrej táta nebo manžel. Prostě jsem to tak cítil. Co ty?“

„Měl jsem určité obavy, než jsem potkal Marii,“ řekl jsem. „Pak se rozplynuly. Aspoň většina. Věděl jsem, že nám to spolu půjde. A když jsem poprvé držel v náručí Jennii, zmizel i zbytek pochybností.“

Sampson chvilku mlčel a pak se náhle rozesmál. „Někoho jsem potkal, Alexi. Je to divný, ale jsem s ní šťastnej a nebojím se říct jí o sobě všechno. Koukni se na mě, culím se jak nějaká vyřezávaná dýně o Helloweenu.“

Také jsem se neubránil smíchu. Proč ne? Bylo to poprvé, co jsem viděl Sampsona zamilovaného, a to jsme se znali už celou věčnost.

„Stejně to nějak zvořu,“ řekl. Žertovali jsme a smáli se skoro celou cestu domů. Páni, John Sampson si našel přítelkyni.

Billii.

Kapitola 86

Nana vždycky říká: „Smích před snídaní, pláč před večeří.“ Kdo se stará o rodinu, ví, že je na tom něco pravdy, ať to zní sebebláznivěji.

Když jsem toho večera zastavil před naším domem na Páté ulici, stála tam červenobílá ambulance.

Vyskočil jsem z porsche a rozběhl se dovnitř.

Pršelo a studený vítr mi hnal kapky do tváře. Částečně oslepený deštěm jsem vyběhl po schodech a vrazil do domu. Srdce mi divoce bušilo a hlas v mém nitru šeptal: Ne, ne, ne.

V obývacím pokoji jsem zaslechl hlasy a spěchal jsem tam v očekávání toho nejhoršího. Nana s dětmi seděla na staré pohovce a držely se za ruce.

Proti nim dřepěla žena v bílém plášti. Už jsem ji znal. Byla to doktorka Kayla Colesová.

„Přišel jsi o tom nejlepší,“ řekla Nana, když mě spatřila ve dveřích.

Pohlédl jsem na doktorku sedící v křesle. „Dobrý večer, doktorko.“

Příjemně se usmála. „Ráda vás zase vidím.“

Obrátil jsem se k Naně. „Co přesně bylo to nejlepší, o co jsem přišel? Pro začátek - co dělá venku ta sanitka?“

Pokrčila rameny. „Myslela jsem, že mám infarkt, Alexi. Ukázalo se, že se mi jenom udělalo slabo.“

Promluvila doktorka Colesová: „Nana si nepamatuje, že omdlela. Byla jsem zrovna kousek odsud. Pracuji pro organizaci, která se snaží přivést zdravotní péči do Southeastu. Můžeme tak pomáhat konkrétním lidem.“

Přerušil jsem ji. „Takže Nana omdlela. Co se jí stalo?“

„Damon uviděl ambulanci a došel pro mě. Nana už byla na nohou. Měla nepravidelný pulz. Tep na zápěstí nebyl tak rychlý jako skutečný tlukot srdce, takže mohlo jít o nějakou poruchu oběhu. Vzali jsme ji do nemocnice svatého Antonína na pár vyšetření.“

Nana nad tím vším mávla rukou. „Prostě jsem sebou praštila v kuchyni. Vždycky jsem doufala, že to bude tam. Damon a Jannie byli

perfektní, Alexi. Však bylo na čase, aby se pro změnu začali starat oni o mě."

Zasmála se a doktorka Colesová také. Byl jsem rád, že to berou s humorem.

„Jak to, že jste ještě tady? Už je po deváté," zeptal jsem se doktorky.

Usmála se. „Moc dobře jsme se bavily, takže jsem se rozhodla tady chvíli posedět. Čeká mě ještě jedna návštěva, ale pan Bryant se vrací z práce až po desáté."

„A také," doplnil jsem ji, „jste čekala, až přijdu domů."

„Ano, říkala jsem si, že to tak bude nejlepší. Nana povídala, že často pracujete do noci. Můžeme si spolu promluvit?"

Kapitola 87

Vyšli jsme spolu na verandu. Ze střechy stékal hustý déšť a vzduch byl vlhký a chladný. Doktorka si přes sebe přehodila šedý svetr.

„Už jsem o tom mluvila s vaší babičkou," řekla. „To Nana mě poprosila, abych odpověděla na vaše otázky. Nikdy bych nedělala nic za jejími zády."

„To je dobrý nápad," řekl jsem. „Zjistila byste, že má oči i vzadu."

Kayla se rozesmála. „To já vím. Vaše babička mě učila v osmém ročníku. Byla to nejspíš ta nejlepší učitelka, jakou jsem kdy měla. Včetně lidí, co mě učili na medicíně."

„Aha, tak odtamtud se znáte. Co je tedy s Nanou?"

Kayla si povzdechla. „*Stárne*, Alexi. Však už jí je dvaosmdesát. Výsledky vyšetření ze svatého Antonína budou zítra, možná až pozítří. Z laboratoře mi zavolají a já pak zavolám Naně. Už několik týdnů trpí bušením srdce. Točí se jí hlava a zadýchává se. Řekla vám to?"

Zavrtěl jsem hlavou. Začínal jsem si dělat vážné starosti. „Neměl jsem o tom tušení. Tvrdila, že je jí dobře. Před několika týdny nebyla po ránu ve své kůži, ale od té doby si na nic nestěžovala."

„Nechtěla vám přidělovat starosti. U svatého Antonína jsme jí natočili EKG a echokardiogram. Rutinní vyšetření. Jak už jsem říkala, její srdeční rytmus je nepravidelný."

Pozitivní je, že jsme nenašli známky edému. Plíce má čisté. Nic nenasvědčuje tomu, že by měla za sebou mrtvici. Na svůj věk je Nana silná a v dobrém stavu."

„Co se jí tedy přihodilo? Máte nějakou teorii?"

„Musíme si počkat na laboratorní výsledky. Doktor Redd z laboratoře chodil také k Naně do třídy. Ale prozatím bych to odhadovala na atriové fibrilace. Ty se týkají levé a pravé síně srdeční, atrií. Zdá se, že se spíš chvějí, než aby správně pracovaly. Je zde riziko, že se v nich vytvoří sraženiny."

„Jestli to správně chápu, je teď doma proto, že je v pořádku," řekl jsem. „Nechci, aby se tvrdohlavě bránila hospitalizaci, jestli je potřeba, aby ležela v nemocnici. Peníze nejsou problém."

Kayla Colesová přikývla. „Alexi, jsem přesvědčená, že jí doma nic nehrozí. Řekla mi, že zítra přijede její sestra z Marylandu. Myslím, že je to rozumné opatření. Někdo jí musí pomoci s dětmi a domácností."

„S dětmi pomůžu já," řekl jsem. „A s domácností taky."

Pozvedla obočí. „Myslela jsem, že jste příliš zaměstna-

Povzdechl jsem si a na okamžik zavřel oči. Špatné zprávy o Naně mě tvrdě zasáhly. Teď jsem se s nimi potřeboval vyrovnat. Nane bylo přes osmdesát a byla nemocná.

Kayla mi položila ruku na rameno. „Není úplně v pořádku, ale je silná a chce tady být ještě dlouho. To je důležité. Kromě toho Nana věří, že ji vy a děti potřebujete."

Konečně se mi podařil slabý úsměv. „Tak to má tedy pravdu."

„Nedovolte jí moc pracovat."

„Je těžké jí v tom zabránit."

„No, tak ji svažte, jestli budete muset," řekla Kayla Colesová a zasmála se.

Já se k ní nepřidal, nemohl jsem. Z univerzity jsem si toho pamatoval o chorobách srdce docela dost, aby mi bylo jasné, že musím na babičku dohlédnout. „A co vy, doktorko Colesová? Co váš pracovní program? Už je skoro deset a vás ještě čeká práce."

Pokrčila rameny a zdálo, že se jí má otázka trochu dotkla. „Jsem mladá, silná a věřím, že lidé v téhle čtvrti po-

třebují dobrou, dosažitelnou lékařskou péči. Proto se jim ji snažím poskytnout. Dobrou noc, Alexi. Starejte se o svou babičku."

„To budu. Slibuji."

„Sliby jsou cesta do pekla," poznamenala.

„Dlážďená dobrými úmysly."

Přikývla a sestoupila z terasy. „Popřejte za mě všem dobrou noc." Pak doktorka Colesová vyrazila po Páté ulici za svým posledním pacientem.

Kapitola 88

Následujícího dne jsem se poohlédl po dalších informacích o Třech slepých myších a rozvěsil si lístky s poznámkami po zdech své podkrovní pracovny, ale nemohl jsem se na práci pořádně soustředit. Odpoledne se ozvala Kayla Colesová s výsledky z laboratoře. Poté, co si promluvila s Nanou, jsem si ji vzal k telefonu já.

„Jenom jsem vám chtěl poděkovat za pomoc," řekl jsem, když jsem si vzal sluchátko. „Omlouvám se, že sem byl včera hrubý."

„Proč si myslíte, že jste byl hrubý? Měl jste strach, to je všechno. Nezdá se mi, že by hrubost patřila mezi vaše typické vlastnosti. Ale teď k vaší babičce. *Opravdu* trpí fibrilacemi, ale vzhledem k možnostem, které tu jsou, to není zase až tak špatná zpráva."

„Povězte mi, proč bych z toho měl mít radost," řekl jsem.

„Radost ne. Ale léčba je neinvazivní a má dobrou úspěšnost. Myslím, že ji můžeme vyléčit zavedením katetru. S tím začneme. Druhý den ji pustí domů a za týden už to bude zase stará dobrá Nana."

„Kdy by měla ten zákrok podstoupit?" zeptal jsem se.

„To je na ní. Já bych nedoporučovala otálet s tím déle než několik týdnů. Když jsem se zmínila o pobytu v nemocnici, moc nadšeně se netvářila. Že prý má spoustu práce."

„Já si s ní promluvím. Snad to pomůže. Co se dá dělat do té doby?"

„Bude brát aspirin pro děti, věřte tomu nebo ne. Jednu jednaosmdesátimiligramovou tabletu denně. Musí také

omezit kofein - kávu a čaj. A také by se Nana měla vyvarovat stresových situací. Tady vám přeju hodně štěstí."

„To je všechno?" zeptal jsem se.

„Prozatím ano. Dohlédněte prosím, ať se nestresuje. Budu se o ni dál starat, jestli bude chtít."

„Vím, že chce."

Kayla Colesová se zasmála. „Dobře. Je to chytrá ženská, že? Postaráme se, aby se dožila stovky."

Pobavilo mě to. „Doufám, že se její stovky dožiju *já*. Takže žádná zvláštní prevence před zákrokem?"

„Ne, nic. Jen se snažte nevnášet do jejího života příliš mnoho vzrušení.“

„Budu se snažit," řekl jsem.

„Vy se hlavně snažte, ať se nenecháte *zastřelit*,¹¹ poznamenala Kayla Colesová, než zavěsila.

Kapitola 89

Doma mi rozhodně smrt zastřelením nehrozila - nebo jsem si to alespoň myslel. Několik dní po mém rozhovoru s doktorkou Colesovou jsem sešel ráno dolů, abych udělal dětem snídani. Nana seděla na svém místě u kuchyňského stolu, před sebou velký hrnek horké kávy.

„No, no," pohrozil jsem jí prstem.

„Bez kofeinu," poznamenala. „Moc si na mě nevyskakuj, Alexi."

„Neboj se. Dokonce ani neřeknu, že jsi dneska ráno nějaká naježená. Spalas dobře?"

„Nikdo v mém věku nespí dobře. Už jsem se objednala na tu katetrizaci. Jdu tam ode dneška za týden. Máš radost?" zeptala se.

„Obrovskou," řekl jsem a objal ji. Nana mé objetí opětovala. Doktorka Colesová měla pravdu - na svůj věk byla silná.

Chvilí po snídani jsem si promluvil s ředitelem FBI Burnsem. Řekl mi, že někoho pověřil, aby vystopoval Pěšáka, ale že se to zatím nepodařilo. Zeptal se mě, jestli jsem vážně uvažoval o práci pro FBI. Tu otázku jsem čekal.

„Trochu jsem o tom přemýšlel. Můj život se teď mírně zkomplikoval. Potřeboval bych uzavřít ten armádní případ."

„Pomáhají vám, nebo se pletou do cesty? Myslím armáda?" zeptal se Burns.

„Jak kdo. Potkal jsem několik dobrých lidí. V armádě je to stejné jako všude jinde. Chtějí si sami řešit vlastní problémy. Za těmi vraždami se skrývá něco zvlášť odpor-

ného. Vědí to oni, a vím to i já. Cítím v kostech, že dojde k dalším vraždám."

„Můžete se spolehnout na mou pomoc," ujistil mě Burns. „Tohle je velký případ, Alexi. A důležitý."

„Vážím si toho."

Když jsem zavěsil, šel jsem se poohlédnout po Naně. Jako obvykle kutila něco v kuchyni. Vě své kuchyni. Ve svém domě.

„Potřebuju si odpočinout. A ty taky," řekl jsem jí. „Co máš v plánu, až přijdeš z nemocnice?"

„Pojedu do Paříže," opáčila Nana bez mrknutí oka. „Pak možná do Říma. Samozřejmě i do Benátek. Florencie by taky nebyla špatná. Pak se zastavím v Londýně a podívám se za královnou. Co ty na to? Připadá ti to jako drahý špás? Možná jsi uvažoval o výletu vlakem do Baltimoru," řekla a zasmála se vlastnímu vtipu. Vždycky s ní byla legrace.

„Mám našetřené nějaké peníze," řekl jsem.

„To já taky," mávla rukou. „Na zlé časy. A co Jamilla? A tvoje práce?"

„Kdyby si Jamilla mohla vzít na čas volno, bylo by to skvělé. Ale záleží jí na její práci."

„To zní nějak povědomě, ne? Co tvoje skleněnky? Možná bys měl koupit dvě sklenice i pro ni."

Zasmál jsem se. Pak jsem k Naně přistoupil a objal ji. V poslední době jsem často neodolal. „Mám tě rád, stařeno," řekl jsem. „Neslycháš to ode mě dost často, a když ano, není z toho patrná ta láska, kterou cítím."

„Hezky se to poslouchá," řekla. „Někdy dokážeš být moc milý. Taky tě mám ráda, a vždycky to říkám s tou láskou, kterou cítím."

„Jak ti dneska je?" zeptal jsem se.

„Docela dobře. Ale zítra, kdo ví?" Pokrčila rameny. „Vařím něco k obědu. Neptej se, jestli mi můžeš pomoci. Je mi fajn."

Po obědě jsem vyšel do své podkrovní pracovny, abych si promyslel další kroky. Čekal tam na mě fax.

Byla to kopie článku z *Miami Herald*u. Dočetl jsem se v něm, že předchozí noci byl ve Floridské státní věznici ve Starke popraven muž jménem Tichter. Abraham Tichter sloužil ve Vietnamu. U zvláštní jednotky.

Na konci faxu bylo připsáno následující:

Nespáchal ty vraždy na Floridě. Byl neprávem obviněn, usvědčen a popraven. S Abrahamem Tichterem je jich už šest. Pro případ, že byste neuměl počítat.

Pěšák

Uměl jsem počítat dobře.

Kapitola 90

Co nebyla Nana ve své kůži, jsem se ujal nakupování a většiny domácích prací. Obvykle jsem bral malého Alexe s sebou do malého supermarketu Safeway na Čtvrté ulici. Stejně tomu bylo i toho odpoledne.

Nesl jsem ho na ramenou z kuchyně a po příjezdové cestě k autu.

Alex se v jednom kuse chichotal a něco si povídal. Ten kluk nedokáže být chvíli zticha nebo sedět klidně. Je to poskakující balon plný energie a já se ho nedokážu nabažit.

Byl jsem zabraný do myšlenek nad posledním vzkazem od Pěšáka, takže ani nevím, proč jsem si všiml toho černého jeepu blížícího se po silnici k našemu domu.

Jel asi padesát, přesně podle předpisů.

Nevím, proč jsem mu věnoval takovou pozornost, ale jak se blížil k malému Alexovi a mně, ani na okamžik jsem z něj nespustil oči.

Náhle se v bočním okénku jeepu objevila černá hlaveň samopalu. Strhl jsem si chlapce z ramen, položil ho na zem a praštil sebou vedle něj tak, abych ho kryl vlastním tělem.

Pak začala střelba.

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

S Alexem pod levou paží jsem se odplazil po břiše přes trávník a ukryl se s ním za strom. Neměl jsem odtamtud dobrý výhled na jeep, ale všiml jsem si, že řidič i střelec jsou bílí. Byli dva - ne tři.

Nepoznal jsem, jestli to jsou ti muži z Rocky Mount. Kdo jiný to ale mohl být? Ti střelci z West Pointu? Co se to v naší ulici dělo? A kdo k tomu dal příkaz?

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

Kulky práskaly do stěn domu a rozbily jedno okno. Musel jsem ten útok nějak zastavit. Ale jak? Doplazil jsem se k verandě. Stihl jsem to těsně před další dávkou.

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

Neuvěřitelné, dokonce i v Southeastu.

Přitiskl jsem malého Alexe k podlaze verandy. Ječel, jako když ho na nože berou. Chudáček vyděšený. Držel jsem ho u země. Pak jsem pozvedl hlavu a rychle vyhlédl na jeep stojící před naším domem.

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

Opětoval jsem palbu. Tři opatrně mířené výstřely, abych nezasáhl nikoho z okolí. Pak další dva. *Ano!* Věděl jsem, že jsem střelce zasáhl. Nejspíš do hrudníku nebo do krku. Viděl jsem, jak odlétl dozadu a zhroutil se na sedadlo. Další výstřely se už neozvaly.

Náhle se jeep s kvílením pneumatik rozjel a smykem zmizel za nejbližším rohem.

Odnesl jsem Alexe dovnitř a zavřel ho s Nanou v jejím pokoji. Přiměl jsem je, aby si lehli na zem. Pak jsem zavolal Sampsonovi, který k nám dorazil za několik minut. Sotva jsem se probral ze šoku a strachu o rodinu, dostal jsem šílený vztek. Celý jsem se roztrásl hněvem a touhou po odplatě.

„Spousta rozbitejch oken, pár děr po kulkách ve zdech. Nikomu se nic nestalo," řekl Sampson po krátké obhlídce domu.

„Bylo to varování. Myslím, že jinak by me zabili. Přijeli sem vyřídit mi vzkaz. Stejně jako my Starkeymu v Rocky Mount."

Kapitola 91

Těsně po čtvrté hodině ranní vyšel Starkey svižným krokem ze dveří svého domu. Přešel trávník pokrytý rosou a nastoupil do modrého suburbanu. Motor naskočil okamžitě. Starkey vždycky udržoval své auto v perfektním stavu.

„S chutí bych si teď na toho parchanta trochu zastřílel," ozval se Sampson vedle mě. Parkovali jsme v temném stínu na konci ulice. „Rozmlátil bych mu pár oken a trochu mu nahnal strach."

„Radši si to jenom představuj," doporučil jsem mu.

O několik minut později modré auto zastavilo, aby nabralo Warrena Griffina, který bydlel poblíž v Greystone. Pokračovalo na Knob Hill a naložilo Brownleyho Harrise. Pak suburban vyjel z Rocky Mount po U.S. 64. Směrem na Raleigh.

„Ani jeden nevypadá postřelené," poznamenal Sampson. „To je špatný. Koho jsi to teda postřelil na Pátý ulici?"

„To nemám tušení. Komplikuje to situaci, co? Tihle tři ale něco vědí. Jedou v tom spiknutí, o kterém už jsme slyšeli."

„Myslíš šedou zed' mlčení?"

„Přesně tak. A zdá se, že funguje velmi dobře."

Nemusel jsem je sledovat moc zblízka, mohl jsem dokonce jejich auto klidně pustit z očí. V noci jsem mu přilepil na podvozek vysílačku, udávající jejich polohu. Ron Burns myslel svou nabídku pomoci vážně. Také jsem mu hned zavolał o střelbě na můj dům.

Držel jsem se v rozumné vzdálenosti za vrahy. Suburban minul Zebulon po U.S. 64, pak odbočil na I-40 a dál na 85

Jih. Projeli jsme místa jako Burlington, Greensboro, Charlotte, Gastonia a vjeli do Jižní Karolíny.

Sampson seděl vedle mě na předním sedadle, ale usnul ještě předtím, než jsme se do Jižní Karolíny dostali. Den předtím pracoval a byl vyčerpaný. Probudil se až v Georgii, zívł a protáhl si své dlouhé tělo, jak jen to v tom stísněném prostoru šlo.

„Kde to jsme?"

„V Lavonii."

„No, to je super. Kde je Lavonia?"

„Poblíž Sandy Cross. Jsme v Georgii. Pořád je sledujeme."

„Myslíš, že chystají další akci?“

„Uvidíme.“

V Doraville jsme se zastavili v malém občerstvení na snídani. Ten skvělý vynález připevněný k jejich autu stále fungoval. Zdálo se nepravděpodobné, že by ho teď našli.

Snídaně - sýrová omeleta, šunka a krupicová kaše - nás trochu zklamala. Občerstvení vypadalo moc dobře a lákavě to tam vonělo, ale jídlo bylo neslané nemastné, kromě šunky, která zas na mě byla slaná až příliš.

„Chystáš se dát se k Burnsovi? Začít pracovat pro FBI?“ zeptal se Sampson, když do sebe nalil druhou kávu. Poznal jsem, že už se konečně probouzí.

„Ještě jsem se nerozhodl. Zeptej se mě tak za týden. Právě teď bych to nejradši zabalil úplně.“

Sampson přikývl. „To chápu, Alexi. Mrzí mě, že jsem tě do toho zatáhnul. Ani nevím, jestli se nám je podaří dostat. Jsou drzý, ale moc opatrný, když je potřeba.“

Souhlasil jsem. „Myslím, že zabíjejí jenom pro peníze. To ale nevysvětluje všechno. Co to zabíjení spustilo? Kdo za tím stojí? Kdo to platí?“

Sampson přimhouřil oči. „Těm třem se za války zalíbilo zabíjet. Někdy se to stává. Už jsem to viděl.“

Odložil jsem příbor a odstrčil talíř. Tohle se prostě nedalo jíst.

„Mám u tebe velkej dluh, Alexi,“ řekl Sampson.

Zavrtěl jsem hlavou. „Vůbec nic mi nedlužíš. Ale nejspíš si to stejně nějak vyberu.“

Vrátili jsme se do auta a další dvě hodiny sledovali signál. Výlet se protáhl až do časného odpoledne.

Jeli jsme po I-75, pak odbočili na U.S. 41 a pak na *starou* jednačtyřicítku. Nakonec jsme se ocitli na jakési úzké, klikaté silničce v národním parku Kennesaw Mountain. Jeli jsme za těmi třemi vrahy až na sever Gerogie, asi osm hodin cesty od Rocky Mount, skoro osm set kilometrů daleko.

Nejprve jsem tu odbočku přejel a museli jsme se vrátit. Okolní lesy byly temné a zarostlé hustým podrostem.

Sledovací zařízení signalizovalo, že se suburban už nehýbe.

„Měli bychom zaparkovat někde u hlavní cesty a schovat auto, jak to nejlépe půjde. Pak tam dojít přes les," řekl jsem.

„To zní jako dobrý plán. Ale ten hnusnej les se mi vůbec nelíbí."

Našel jsem místo na krajnici, kde se dalo naše auto dobře ukrýt. Otevřeli jsme kufr a vzali si z něj velkou tašku a zbraně, munici a brýle pro noční vidění pro nás oba. Pak jsme se asi kilometr prodírali lesem, až jsme narazili na malou chatu. Z kamenného komína vycházel kouř.

Moc hezké místo. Co se tam mělo odehrát? Nějaká schůzka? Kdo byl uvnitř?

Chata stála poblíž malého jezera, jehož břehy byly porostlé bohlelavem, javory a buky. Některé stromy měly kmeny až dva metry silné.

Před chatou parkoval modrý suburban - ale také stříbrný kombík mercedes. Měl značku Severní Karolíny.

„Mají společnost. Kdo to sakra je?" zeptal se Sampson. „Možná se ten případ konečně pohne kupředu."

Viděli jsme, jak se otevřely dveře chaty a vyšel z nich plukovník Thomas Starkey. Na sobě měl zelené tričko a pytlovité maskáčové kalhoty.

Hned za ním se objevil Marc Sherman, oblastní prokurátor okresu Cumberland. *Proboha.*

To on obvinil a usvědčil Ellise Coopera z vražd, které nespáchal.

Kapitola 92

„Kdo to sakra je? Ty ho *znáš*?" vyptával se Sampson. Rychle se dostával do varu.

„Pamatuju se na něj. Jak jsi říkal, možná se ten případ konečně pohne. Ale co tady může Marc Sherman pohledávat?"

Krčili jsme se za dvojicí prastarých buků asi sto metrů od chaty. Les byl strašidelně temný a působil skoro pravěkým dojmem. Kořeny obrovských stromů byly porostlé malými trsy kapradí. Cestou tam dostaly naše nohy co proto od výhonků šípku a ostružin.

„Dřepíme na zadku v lese někde u Kennesaw v Georgii. Cesta nám trvala celou věčnost. Co teď?" zeptal se John.

„Ted' budeme čekat. A poslouchat," odpověděl jsem.

Sáhl jsem do černé tašky a vytáhl černou krabici, ke které bylo připevněné cosi, co vypadalo jako stříbrná kouzelná hůlka. Byl to mikrofon na dlouhou vzdálenost, pozornost od mých nových kamarádů z FBI.

Sampson uznale pokývl hlavou, když ho uviděl. „Ty chlapi tě fakt chtějí."

„To tedy ano," přitakal jsem. „Tohle je nejnovější model. Ale měli bychom se dostat trochu blíž."

Kryti vysokými stromy jsme se po čtyřech přiblížili k chatě, jak to jen bylo možné. Kromě mikrofonu jsme měli i pušky a glocky ráže 9 mm.

„Vezmi si tohle," řekl jsem a podal Sampsonovi kapesní dalekohled, který fungoval ve dne i v noci. Plně roztažený neměřil ani patnáct centimetrů. Další cenná půjčka od FBI.

„Tohle je jenom fér," poznamenal Sampson. „Ty chlapi určitě mají tam v chatě taky pár podobnejch hraček."

„Taky si myslím. Přesně tenhle argument jsem použil, když jsem mluvil s Burnsem. A skutečnost, že za mnou přišli až domů. Burns má sám tři děti. Chápal, jak se cítím."

Sampson se na mě ohlédl. „Myslel jsem, že nevíš, jestli to ve Washingtonu byli oni," zašeptal.

„To taky nevím. Ale něco jsem Burnsovi říct musel. Nejsem si ani jistý, že to oni *nebyli*."

Sampson se ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Ty se necháš zastřelit dřív, než tě naverbujou.“

Zůstal jsem přitisknutý k zemi a namířil mikrofon na chatu. Teď už jsme byli jen padesát metrů daleko. Pohyboval jsem mikrofonem, dokud jsem neslyšel hlasy tak jasně, jako by zněly jen pár metrů od nás.

Poznal jsem Starkeyho hlas. „Napadlo nás, že uspořádáme malou oslavu, Shermane. Zítra jdeme do hor na vysokou. Přidáte se?“

„Dneska večer se musím vrátit,“ odpověděl Marc Sherman. „Je mi líto, ale nemůžu s vámi.“

Na chvíli bylo ticho - pak zazněl výbuch smíchu tří nebo čtyř mužů.

Promluvil Brownley Harris. „To je v pohodě, Shermane. Vezměte si svoje krvavý peníze a utíkejte, proč ne? Tenhle jste slyšel? Ďábel si dá schůzku s právníkem.“

„To znám,“ řekl Sherman.

„Jasně, Marku. Teď poslouvejte. Ďábel je kluzkej jako úhoř, víte. Myslím tím vy to víte, co? Ďábel povídá: ‚Hned teď z tebe udělám svýho partnera.‘ Mladej právník se zeptá: ‚Co pro to musím udělat?‘ Ďábel řekne: ‚Chci tvoji nesmrtelnou duši. A taky nesmrtelný duše všech v tvý rodině.‘ Mladej právník se zamyslí a podezíravě si d’ábla změří: ‚A v čem je háček?‘“

Z chaty zazněl hurónský smích. Dokonce i Sherman se přidal.

„Opravdu moc legrační. Takže máte zbytek mých peněz?“ zeptal se, jakmile smích utichl.

„Jasně, že máme. Dostali jsme zapláceno a vás taky o nic neošidíme. My držíme slovo, pane Shermane. Jsme čestný chlapi.“

Náhle jsem uslyšel hluk vlevo od místa, kde jsme se krčili. Bleskově jsme otočili. Co to sakra bylo? Po prašné cestě se rychle blížil červený sport’ák. Příliš rychle.

„A kdo je kruci tohle?“ zeptal se Sampson šeptem. „Další vrazi? Že by ty střelci z Washingtonu?“

„Ať je to kdo chce, má naspěch.“

Dívali jsme se, jak auto poskakuje po rozježděné cestě. Se skřípěním brzd zastavilo za suburbanem.

Otevřely se dveře chaty a na verandu vyšel Starkey a za ním Harris.

Dveře sportáku se rozlétly současně, jako by to bylo nacvičené.

Vystoupily z něj dvě tmavovlasé ženy. Asiatky a velmi pěkné. Na sobě měly krátká přiléhavá trička a minisukně. Obě měly ohavné boty na jehlových podpatcích. Ta, která řídila, zvedla do vzduchu láhev zabalenou ve stříbrném papíru a zamávala jí Starkeymu.

„Chao múng da den vói to áúm cúa chung tói," zavolal Starkey z verandy.

„Vietnamština," řekl Sampson. „Starkey řekl něco jako ,Vítejte v naší chatrči.'"

Kapitola 93

Pozorovali jsme chatu přes dvě hodiny a slunce už začalo zapadat za hory; ochladilo se a já cítil, jak mi tuhne tělo. Kromě toho jsem byl unavený po dlouhé cestě za volantem. Vítr profukoval lesem a hučel v korunách stromů. Měl jsem pocit, jako by mi pronikal až do morku kostí.

„Dostaneme je," zašeptal Sampson chraptivě. Myslím, že se mě snažil povzbudit. „Možná dneska večer, možná jindy. Dělají chyby, Alexi."

Souhlasil jsem s ním. „Ano, to dělají. Nejsou nepřemožitelní. Nejsem si ani jistý, jestli jsou za tím vším jen oni. Spíš jsou jen něčími nástroji."

Slyšeli jsme, co se mluví ve stavení. Každé slovo. Marc Sherman se zjevně rozhodl, že zůstane na večírek. Uvnitř duněl rock. Zpívala Janis Joplin a jedna z žen se k ní přidala. Znělo to jako špatné karaoke, ale nikdo si nestěžoval. Pak následovali Doors. Odhadl jsem to na vzpomínky na Vietnam. „This is the end..."

Občas se někdo objevil u okna. Obě ženy už si svlékly trička. Vyšší z nich vyšla na chvilku ven. Kouřila joint a nenasytně šlukovala.

Harris se objevil ve dveřích s připojil se k ní. Mluvili spolu anglicky na verandě chaty.

„Znával jsem tvoji mama-san," řekl a zachechtal se.

„Děláš si srandu?" Dívka se zasmála a vyfoukla oblak kouře. „Jasně že jo. Dobrej fór." Vypadala asi na dvacet. Prsa měla velká a příliš kulatá, vylepšená silikonem. Trochu se potácela na vysokých podpatcích.

„Ne, fakt jsem ji znal. Šukal jsem ji a teď budu šukat tebe. Vidiš tu ironii?"

Dívka se znovu zasmála. „Vidím jenom, že jseš nama-zanej."

„No, to taky, ty moje malá rákosando. Vtip je v tom, že jseš možná moje dcera."

Přestal jsem vnímat jejich rozhovor a pozoroval obrysy srubu se střechou ve tvaru písmene A. Vypadala jako domek, kam jezdí rodina na prázdniny. Už jsme se doslechli, že ji ti tři používají už od

poloviny osmdesátých let. Mluvili už také o vraždách spáchaných v těch lesích, ale nebylo jasné, kdo byl zabit a proč. Nebo kde byla pohřbena těla.

Jim Morrison stále zpíval „The End“. Byla také zapnutá televize, ve které šel fotbalový zápas týmu Univerzity Georgie proti Auburnu. Warren Griffin hlasitě a nesnesitelně fandil Auburnu. Marc Sherman byl zjevně na straně Georgie a Griffin na něj cenil zuby.

Leželi jsme se Sampsonem v prohlubíně v bezpečné vzdálenosti od nich. Bylo čím dál chladněji a vítr kvílel mezi buky a ve vysokém podrostu.

„Starkey s nima asi neslaví,“ ozval se nakonec Sampson. „Všiml sis toho? Co dělá?“

„Starkey se rád dívá. On je ten opatrný, vůdce. Přesunu se kousek blíž. Už chvíli jsme neviděli a neslyšeli tu druhou dívku. Znervózňuje mě to.“

V tu chvíli jsme uslyšeli Marka Shermana vykřiknout: „Proboha, ať ji neporežeš. Opatrně! No tak, člověče. Polož ten nůž.“

„Proč bych ji sakra nemoh říznout?“ zařval Harris. „Co pro tebe ta kurva znamená? Tak ji fikni ty. Zkus to, bude se ti to líbit. Dělej, prokurátore. Ať si jednou taky umažeš ruce ty.“

„Varuju tě, Harris. Polož ten nůž.“

„Ty varuješ *mě*? To je dost dobrý. Na - vem si tu kudlu. Vem si ji! Tumáš!“

Právník hlasitě zachroptěl. Byl jsem si jistý, že ho Harris bodl.

Dívky začaly ječet. Sherman kvílel bolestí. Uvnitř chaty zavládl chaos.

„Cockadau!“ vykřikl náhle Harris vietnamsky. Znělo to trochu šíleně.

„*Cockadau* znamená zabít,“ poučil mě Sampson.

Kapitola 94

Vyskočili jsme a rozběhli se tryskem ke stavení. Ke dveřím jsme dorazili společně. On šel první s pistolí v ruce.

„Policie!“ zařval přes hlasitou hudbu a televizi. „Policie! Ruce vzhůru! Hned!“

Byl jsem těsně za Sampsonem, když začal Starkey pálit z MP5. Ve stejném okamžiku vystřelil z protějšího rohu místnosti Griffin z pistole.

Obě Asiatky se s jekotem snažily procpat ven zadními dveřmi. Měly dost zdravého rozumu, aby se odtamtud pokusily co nejrychleji zmizet. Všiml jsem si, že té menší se táhne přes tvář hluboká řezná rána. Prýštila jí z ní krev.

Marc Sherman ležel bez hnutí na zemi. Na zdi za právníkovým tělem byly cákance krve. Byl mrtvý.

Velká zbraň zaduněla znovu a místnost naplnil hluk a kouř. V uších mi zvonilo.

„Všichni ven!“ křikl Starkey na ostatní.

„Di di mau!“ zařval Brownley Harris a vypadalo to, že se směje. Že by zešlel? Byli snad všichni blázni?

Tři vrazi zmizeli zadními dveřmi. Warren Griffin kryl jejich ústup těžkou palbou. Nechtěli, aby k rozhodující přestřelce došlo uvnitř chaty. Starkey měl pro svůj tým jiný plán.

Se Sampsonem jsme po ustupujících mužích stříleli, těm se však podařilo dostat ven. Pomalu jsme se přiblížili k zadním dveřím. Nikdo tam nečekal a naším směrem prozatím nepřilétly žádné další kulky.

Náhle za chatou zazněly další výstřely.

Pět dutých ran.

Slyšel jsem, jak se lesem rozlehl pronikavý jekot těch dvou dívek. Vyhlédl jsem opatrně ven. To, co jsem uviděl, se mi vůbec nelíbilo. Dívky k autu nedoběhly. Ležely obě na prашné cestě. Střelili je zezadu. Ani jedna se nehýbala.

Obrátil jsem se k Sampsonovi. „Ti se pro nás vrátí. Chtějí nás dostat tady v lesích.“

Zavrtěl hlavou. „Ba ne. My dostaneme je. Jakmile je uvidíme, spustíme palbu. Bez varování, Alexi. Žádný zatýkání. Rozumíš, co říkám?"

Rozuměl jsem. Tohle byla válka, ne policejní práce. A my museli hrát podle stejných pravidel jako oni.

Kapitola 95

Náhle se rozhostilo naprosté ticho. Jako by se nic nestalo, jako bychom byli v lese sami. Zdálky k nám doléhal hukot nedaleké řeky Jacks a ve stromech švitořili ptáci. Po kmeni buku vyběhla veverka.

Kromě toho se nic nepohnulo. Alespoň jsem nic neviděl.

Strašidelná situace.

Začínal jsem z toho mít nedobrý pocit - uvízli jsme v pasti. Oni nejspíš věděli, že je tam budeme sledovat. Tohle bylo jejich hřiště, ne naše. A Sampson měl pravdu, tohle byla válka. Byli jsme ve válečné zóně, za nepřátelskou linií. Čekala nás přestřelka. Nepříteli velel Thomas Starkey, a to byl dobrý velitel. Všichni tři byli profíci.

„Myslím, že se jedna ta holka trochu hejbe," řekl. „Půjdu se na ni kouknout, Alexi."

„Půjdeme oba," řekl jsem, ale Sampson už vyklouzl zpoza stromů, kde jsme se ukryli, když jsme se vyplížili z chaty.

„Johne?" zavolal jsem, ale on se neohlédl.

Sledoval jsem ho, jak běží přikrčený kupředu. Byl rychlý a držel se nízko u země. I on měl své bojové zkušenosti.

Dostal se asi na půl cesty k ležící ženě, když z lesa po jeho pravé ruce zahřměly výstřely.

Stále jsem nikoho neviděl, jen obláčky objevující se mezi větvemi.

Sampson dostal zásah a šel okamžitě k zemi. Přes ostružiny jsem viděl jeho nohy a horní část těla. Jedna noha se zachvěla. Dál nic.

Sampson už se nepohnul.

Musel jsem se k němu nějak dostat. Ale jak? Odplazil jsem se po břiše za další strom. Připadal jsem si jako ve snu. Zazněly další výstřely. Kulky se odrážely od kamenů, pleskaly do kmenů blízkých stromů. Nezasáhly mě, ale bylo to o vlásek.

Napravo jsem uviděl obláčky kouře z pušky. Ve vzduchu byl cítit střelný prach.

Napadlo mě, že se z toho možná nedostaneme. Viděl jsem na ležícího Sampsona. Stále se nehýbal. Ani se nezachvěl. Nemohl jsem se k němu dostat. Přišpendlili mě na místě. *Můj poslední případ.* Od začátku jsem to povídal.

„Johne," zavolal jsem. „Johne! Slyšíš mě?"

Několik vteřin jsem počkal a pak zavolal znovu. „Johne! Aspoň se pohni. Johne?"

Nic se nestalo.

Jen z lesa přilétla další salva.

Kapitola 96

Ještě nikdy jsem nezažil tak výbušný vztek, ale také hrůzu, které jsem právě pociťoval. Takhle to v boji chodí, uvědomil jsem si a ušklíbl se nad tou ironií. Vojáky, kteří ztratili ve válce kamarády, to psychicky poznamenalo. Více či méně.

Tohle se stalo v údolí An-Lao? V hlavě mi hučelo a před očima se mi míhaly barevné kruhy. Všechno kolem mě se zdálo být naprosto neskutečné.

„Johne!“ zavolal jsem znovu. „Jestli mě slyšíš, pohni se. Hni nohou. John!“

Neumírej mi. Ne takhle. Ne teď.

Nepohnul se, nereagoval. Žádná známka, že by byl naživu. Ani se nezachvěl.

Vůbec nic.

Lesem zaduněly další výstřely z pušky. Přitiskl jsem se k zemi a zaryl obličej do listí a hlíny.

Snažil jsem se přestat na Sampsona myslet. Pokud bych to neudělal, zemřel bych také. Místo toho jsem si vzpomněl na Johnovu Billii. Zahnal jsem tu myšlenku. Musel jsem. Jinak bych zcela jistě nepřežil.

Problém byl v tom, že jsem nevěděl, jak bych mohl přemoci tři výsadkáře v lese, zvláště v terénu, který dobře znali. Byli to zkušení váleční veteráni. Proto neriskovali a nesnažili se ke mně přiblížit. Počkají až do tmy.

A ta přijde brzy. Možná za půl hodiny. Pak zemřu, že?

Ležel jsem za velkým bukem a hlavou se mi honila spousta nesouvisejících myšlenek. Myslel jsem na své děti, na to, jak nejsem připravený zemřít, a že je už nikdy

neuvidím. Dostal jsem od smrti už tolik varování, proč jsem si je nevzal k srdci?

Znovu jsem vyhlédl, abych zkontroloval Sampsona - stále se nehýbal.

Několikrát jsem zvedl hlavu. Jen na vteřinu. Rychle jsem se rozhlédl dokola po lese.

Mezi stromy se nepohybovaly žádné stíny. Věděl jsem však, že tam jsou a čekají na mě. Tři armádní zabijáci. Vedení plukovníkem Thomasem Starkeyem.

Tohle dobře znali; byli trpěliví jako sama smrt.

Zabili velké množství lidí. V armádě i mimo ni.

Vzpomněl jsem si na něco, co řekl Sampson, než jsme šli pomoci těm dvěma ženám. *Jakmile je uvidíme, spustíme palbu. Bez varování, Alexi. Žádný zatýkání. Rozumíš, co říkám ?*

Rozuměl jsem dokonale.

Kapitola 97

Trpělivost.

Tohle byla hra na čekání. Tolik už jsem pochopil. Věděl jsem, jak se ve vojenském žargonu říká tomu, co jsem musel udělat. OZ. Obejdi a zmiz.

Prohlédl jsem si nerovný terén za sebou a zjistil, že bych mohl vklouznout do prohloubeniny, ve které bych se mohl trochu krýt a zároveň pohybovat na východ nebo na západ. Mohl bych změnit pozici, aniž by o mně věděli. To by mi poskytlo malou výhodu. A měl bych toho využít okamžitě. Cítil jsem se jako mrtvý muž. Neviděl jsem žádný rozumný způsob, jak z toho ven. Proto mi ta prohloubenina nebo strouha připadala jako mimořádně dobrý nápad.

Myslel jsem na Starkeyho, Griffina a Harrise. Na to, jak jsou dobří a jak moc bych si přál je dostat, zvláště Starkeyho. Byl z nich nejchytřejší a zároveň nejkrutější. Pak jsem pomyslel na to, co říkal Sampson: *Žádné zatýkání*. Oni to určitě viděli stejně.

Začal jsem klouzat dozadu. Sunul jsem se po bříše a vyrýval brázdu do mokrého listí a měkké hlíny.

Alespoň se mi podařilo dostat se do strouhy, aniž by po mně stříleli. Nohy a hrudník jsem měl do krve podrápané od šípku. Nebyl jsem si jistý, ale zdálo se mi, že na mě z lesa není vidět. Každopádně mi nikdo nestřílel na hlavu. Zatím. *Dobré znamení, ne ? Jedno malé vítězství.*

Plazil jsem se prohloubeninou s tváří přitíštěnou do mokré hlíny a listí. Nemohl jsem pořádně dýchat. Po-

kračoval jsem, dokud jsem nebyl dobrých patnáct nebo dvacet metrů daleko od své původní pozice.

Bylo možné, že by mě odněkud pozorovali? Nemyslel jsem si to. Ale nemýlil jsem se? Poslouchal jsem.

Neslyšel jsem ani jediné zapraskání větvičky nebo zašustění listí. Jen nepřetržité hvízdání větru.

Přitiskl jsem ucho k zemi ve snaze využít všech prostředků. Nepomohlo to.

Čekal jsem dál.

Trpělivost.

Vybavovala se mi různá fakta, která mi o rangers řekl Sampson. Každý z nich zabil v průměru padesát pět příslušníků Vietkongu.

Možná už byli pryč, zmizeli z lesa, já o tom však pochyboval. Proč by mě nechávali naživu. *Starkey by to nedovolil.*

Cítil jsem se provinile, že jsem opustil Sampsona, ale nesměl jsem se tím moc zabývat. Nemohl jsem na to myslet. Ted' ne. Později. Jestli ještě nějaké později bude.

Jakmile je uvidíme, spustíme palbu.

Bez varování, Alexi.

Rozumíš, co říkám?

Znovu jsem se pohnul, tentokrát obloukem na severovýchod. Plíží se ted' směrem ke mně?

Zastavil jsem se.

Na nové pozici.

Znovu jsem čekal. Každá minuta vydala za deset. Pak jsem zahlédl nějaký pohyb. *Proboha! Co to je?* Byl to rys požírající vlastní trus. Asi dvacet, pětadvacet metrů daleko. Nestaral se o mě, ztracený ve vlastním světě.

Zaslechl jsem někoho přicházet a byl už zatraceně blízko.

Jak se ke mně mohl takhle přiblížit, aniž bych ho slyšel už dřív?
Kruci, je už přímo nade mnou!

Kapitola 98

Slyšel i on mě?

Věděl, že ležím jen asi metr od něj?

Neodvažoval jsem se nadechnout. Ani mrknout.

Znovu se pohnul.

Velmi pomalu, velmi opatrně. Profesionální voják. Ne, profesionální zabiják. V tom byl velký rozdíl. I když možná ani nebyl.

Nehnul jsem se ani o píd'.

Trpělivost.

Žádné zatýkání.

Byl blízko - skoro ve strouze, ve které jsem ležel. Šel si pro mě. Určitě znal mou pozici.

Který z nich to je? Starkey? Griffin? Harris - do kterého jsem málem narazil při softbalu? Zabije mě? Nebo zabiju já jeho?

Jeden z nás v následující minutě zemře určitě.

Kdo to bude?

Kdo je to tam nade mnou?

Trochu jsem změnil polohu, abych ho viděl, jakmile se objeví. Udělá něco takového? Co mu velí jeho instinkty? S podobným stopováním má zkušenosti. Já ne. Ne v lese. A ne ve válečné zóně.

Opět se pohnul. Pomalu, po centimetrech.

Kam má sakra namířeno? Byl už přímo nade mnou.

Sledoval jsem nerovný okraj strouhy a zadržoval dech. Snažil se nemrkat. Cítil jsem, jak mi po krku a zádech stéká studený pot. Hučení v hlavě se vrátilo.

Někdo se objevil nad okrajem.

Brownley Harris. Vytřeštil oči, když mě tam spatřil číhat. Mířil jsem mu pistolí do tváře.

Vypálil jsem jen jeden výstřel. *Prásk.* Tam, kde měl dřív nos, se náhle objevila černá díra, ze které vytryskla krev. Z rukou mu vypadla em šestnáctka.

„Bez varování," zašeptal jsem, když jsem zvedal jeho pušku. Jsou ostatní těsně za ním? Čekal jsem na ně. Připravený na přestřelku.

Na seržanta Warrena Griffina.

Plukovníka Thomase Starkeyho.

Les byl znovu strašidelně tichý. Odplížil jsem se pryč pod rouškou tmy.

Kapitola 99

Vyšel půlměsíc a to byla jak dobrá, tak špatná zpráva. Byl jsem si jistý, že po mně teď půjdou. Zdálo se to logické, ale byla jejich logika stejná jako moje?

Byl jsem zpět na své staré pozici v lese. Nebo jsem si to aspoň myslel.

Pak jsem si *byl jistý*.

Oči se mi zaplnily slzami. Spatřil jsem Sampsona ležícího bez hnutí na místě, kde byl zastřelen. Viděl jsem jeho tělo jasně v měsíčním světle. Roztřásl jsem se. To, co se stalo, na mě náhle dopadlo plnou vahou. Otřel jsem si oči. Srdce jako by mi pevně sevřela jakási pěst a nechtěla ho pustit.

Viděl jsem i těla těch dvou žen. Na blízkém stromě zahoukala sova. Trhl jsem sebou. Ráno se možná luňák nebo sup přiletí nasytit z mrtvých těl.

Nasadil jsem si brýle pro noční vidění, které jsem si přinesl s sebou. Doufal jsem, že mi poskytnou jistou výhodu. I když možná ne. Starkey a Griffin je budou mít také, a ten nejnovější model. Pracují přece pro firmu, která podobné vybavení vyrábí.

Stále jsem si připomínal, že jsem dostal Brownleyho Harrise. Dodával jsem si tím na sebedůvěře. Vyloženě ho překvapilo, že mě vidí. Ted' byl mrtvý a jeho arogance mu vylétla z hlavy dírou po kulce.

Jak jsem ale mohl překvapit Starkeyho a Griffina. Museli ten výstřel slyšet.

Možná si mysleli, že ho vypálil Harris. Ne, určitě už vědí, že je mrtvý.

Několik minut jsem zvažoval, jestli bych se neměl prostě rozběhnout směrem k autu. Možná bych to dokázal. Ale spíš ne, s největší pravděpodobností by mě dostali.

Byli v tomhle dobří, ale Harris byl také dobrý. A teď, i přes své zkušenosti, ležel mrtvý ve strouze. Jeho pušku jsem držel v rukou já.

Trpělivost. Počkej si na ně. I oni mají pochybnosti.

Ještě několik vteřin jsem pozoroval Sampsonovo tělo, pak jsem se musel odvrátit. Nemohl jsem na něj teď myslet. Nesměl jsem, nebo bych zemřel také.

Neslyšel jsem nikoho přicházet - až ty ohlušující výstřely. Jeden nebo oba se dostali mezi mě a chatu.

Otočil jsem se směrem, odkud výstřely přicházely. Pak temnotou zazněl hlas.

Těsně za mnou.

„Polož tu pušku, Crossi. Nechci tě zabít. Ještě ne.“

Warren Griffin stál za mnou v prohloubenině. Viděl jsem ho. Mířil mi puškou na hrud'. Na očích měl brýle pro noční vidění a vypadal jako mimozemšťan.

Pak se objevil Thomas Starkey s týmiž brýlemi na obličeji. Stál na svahu a díval se dolů na mě. Mířil mi do obličeje em šestnáctkou a strašidelně se šklebil. Vítězoslavně.

„Tak tys toho nenechal, ty pitomče. A teď je Brownley mrtvej a tvůj parták taky,“ řekl Starkey. „Už jseš Spokojený?“

„Zapomněl jsi na ty dvě ženy. A toho právníka,“ řekl jsem.

Bylo zvláštní dívat se na Griffina a Starkeyho brýlemi pro noční vidění a vědět, že oni vidí mě stejně. Tolik jsem je chtěl zabít, až to bolelo. To však bohužel nehrozilo.

„Co se to sakra stalo ve Vietnamu?“ zeptal jsem se Starkeyho. „Co spustilo tohle všechno? Co to bylo?“

„Každý, kdo tam byl, ví, co se stalo. Nikdo o tom nechce mluvit. Vymklo se to z rukou.“

„A co, Starkey? Co tak strašného se tam přihodilo?“ „Nejdřív se tam utrhla ze řetězu celá jedna četa. Tak nám to aspoň *řekli*. Nás poslali do údolí An-Lao, abychom tam udělali pořádek.“

„Zabíjet vlastní vojáky? Takové byly vaše rozkazy? Kdo je za tím vším? A co ty vraždy po tolika letech?“

Věděl jsem, že zemřu, ale přesto jsem chtěl znát odpovědi. Potřeboval jsem se dozvědět pravdu. Úžasný epitaf. *Alex Cross. Zemřel s otázkami na rtech.*

„To kurva sám nevím,“ zasyčel Starkey. „A kromě toho, už o tom nebudu mluvit. Co třeba kdybych tě rozsekal na kousky. Tam jsme to

tak dělali. Ukážu ti, co se dělo v údolí An-Lao. Vidiš ten nůž? Umím to s ním fakt dobře. A není to tak dlouho, co jsem trénoval."

„To vím. Viděl jsem ukázky tvé práce.

Pak se stalo něco nepředstavitelného.

Vyrazilo mi to dech.

Nevěřil jsem vlastním očím.

Díval jsem se za Starkeyho. V pozadí se však něco změnilo. Nejprve jsem nevěděl co, pak jsem vytřeštil oči.

Sampson zmizel!

Nikde jsem neviděl jeho tělo. Nejprve jsem si myslel, že se prostě dívám někam jinam. Ale ne - ležel přece tamhle - poblíž vysokého buku. Ted' byl pryč.

Bez varování, Alexi.

Žádný zatýkání.

Rozumíš, co říkám?

Jeho slova mi zněla v hlavě. Slyšel jsem je, jako by je právě vyslovil.

„*Odhod'te zbraně,*" poručil jsem Starkeymu a Griffinovi. „Zahod'te je. Okamžitě!"

Oba váleční veteráni se zatvářili zmateně, ale dál na mě mířili svými puškami.

„Pořežu tě úplně všude," řekl Starkey. „Bude to trvat celý hodiny. Budem tady až do rána. Slibuju."

„Odhod'te zbraně!" uslyšel jsem Sampsonův hlas předtím, než jsem ho spatřil vycházet zpoza jednoho dubu. „A ten nůž taky, Starkey! Nikoho řezat nebudeš."

Warren Griffin se otočil kolem své osy. V ten okamžik ho dva výstřely zasáhly do krku a hrudníku. Jeho zbraň spustila, když padal na zem. Z ran mu stříkala krev, než se jeho srdce zastavilo.

„Starkey, ne!" křikl jsem. „Ne!"

Thomas Starkey pozvedl zbraň na mě. Pak ho kulka zasáhla vysoko do hrudi. Nezastavila ho. Druhá trefila Starkeyho do boku a otočila jím kolem dokola. Třetí mu prolétla čelem a on se konečně zhroutil k zemi. Jeho puška a nůž mi dopadly k nohám.

Bez zatýkání.

Sampson se potácel směrem ke mně. Cestou stále Chráptěl: „Jsem v pohodě, jsem v pohodě."

Až do okamžiku, kdy se mi zhroutil do náručí.

Pátá část - ČTYŘI SLEPÉ MYŠI

Kapitola 100

Jamilla se po té přestřelce v Georgii ukázala jako dar z nebes.

Volala každý den, často dvakrát nebo třikrát a mluvili jsme spolu tak dlouho, dokud se mi neudělalo lépe. Byl to Sampson, kdo utrpěl zranění a teď se uzdravoval, ale zdálo se, že já jsem zraněn vážněji. Zabíjení bylo v mém životě už příliš.

Jednoho dne ráno se u nás doma objevila doktorka Kayla Colesová. Vkráčela do kuchyně, kde jsme já a Nana právě snídali.

„Co je tohle?“ zeptala se a ukázala obviňujícím prstem.

„To je bez kofeinu. Odporná břечka. Hnusná náhražka,“ odpověděla Nana s naprosto vážnou tváří.

„Ne, já mluvím o *Alexově* talíři. Co to jíte?“

Přesně jsem jí popsal složení své snídaně. „Tohle jsou dvě osmažené vejce. Tady leží to, co zbylo ze dvou nožiček párku. Pak tu máme opékané brambory, trochu připálené. Ňamka.“

„To jste mu uvařila vy?“ Vyděšeně na Nanu pohlédla.

„Ne, Alex si to udělal sám. Co jsem omdlela, stará se o přípravu snídání on. Dneska ráno oslavuje, že jeho velký případ už skoro skončil. A že se cítí lépe.“

„Takže takhle tedy nesnídáte pokaždé?“

Usmál jsem se na ni. „Ne, doktorko. Obvykle nejím vejce, párky a mastné brambory. Málem mě v Georgii zabili a tohle jsem si uvařil na oslavu, že se to nestalo. Myslím, že bych se radši nechal zabít snídání. Nedáte si taky?“

Hlasitě se rozesmála. „Už jsem se bála, že mě nepozvete. Cítila jsem tu úžasnou vůni hned, jak jsem otevřela dveře auta. Šla jsem za ní až do kuchyně.“

Kayla Colesová mi během snídane položila několik otázek o případu. Popsal jsem jí, co ti tři vrazi udělali, ale nedokázal jsem jí vysvětlit proč. Tak to někdy bývá.

„Kde je teď John Sampson?" chtěla vědět.

„V Mantolokingu v New Jersey," řekl jsem. „Uzdravuje se tam ze svých zranění, mimo jiné. Má vlastní ošetrovatelku. Na plný úvazek."

„Je to jeho nová přítelkyně," vysvětlila Nana. „Přesně to potřeboval."

Po snídani doktorka Colesová Nanu prohlédla. Změřila jí teplotu, pulz, krevní tlak a poslechla si ji stetoskopem. Zkontrolovala, jestli neotéká u kotníků, na nártách a zápěstích a pod očima. Podívala se Naně do očí a uší, prověřila její reflexy, zajímala se o barvu jejích rtů a nehtových lůžek. Věděl jsem, co a proč vyšetřuje, a nejspíš bych dokázala to vyšetření provést sám, ale Nana se na návštěvy doktorky Colesové vždycky těšila.

Během prohlídky jsem nemohl spustit z Nany oči. Jak tam seděla, připomínala mi malou holčičku. Neřekla ani slovo, ani jednou si nepostěžovala.

Když Kayla skončila, Nana konečně promluvila. „Jsem pořád naživu? Ještě to se mnou nesešlo? Jako v tom strašidelném filmu s tím, jak se jmenuje... Willis."

„Bruce Willis... Nejste pořád mezi námi, Nano. Daří se vám skvěle."

Nana si hluboce povzdechla. „Takže se tomu zítra nevyhnu. Jdu na tu katetrovou ablaci, nebo jak se tomu říká."

Doktorka Colesová přikývla. „Ani se v nemocnici neohřejete. To vám slibuju."

Nana přimhouřila oči. „A držíte slovo?"

„Vždycky."

Kapitola 101

Večer jsem vzal Nanu na projížďku do Virginie. Požádala mě, jestli bychom si mohli vyjet, jen sami dva. Teta Tia byla doma s dětmi.

„Pamatuješ, když jsi tohle auto koupil? Jezdili jsme na výlety skoro každou neděli. Celý týden jsem se na to těšila," řekla, když jsme vyjeli z Washingtonu.

„To auto je už skoro patnáct let staré," poznamenal jsem.

„Ale pořád jezdí docela dobře," řekla Nana. „Mám ráda staré věci, které fungují. Kdysi dávno jsem jezdívala každou neděli na projížďky s Charlesem. To bylo předtím, než jsi začal bydlet se mnou, Alexi. Pamatuješ se na svého dědečka?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne tolik, jak bych si přál. Zním ho vlastně jen z fotografií. Víím, že jste nás přijeli navštívit do Severní Karolíny, když jsem byl malý. Byl plešatý a nosíval červené šle."

„Ach, ty jeho ohavné šle. Měl jich nejmíň dvacet párů. Všechny červené."

Nana pokývala hlavou. Pak se zdálo, že se na chvíli ponořila sama do sebe. Nemluvila o mém dědečkovi často. Zemřel, když mu bylo čtyřicet čtyři. Byl také učitel, jako Nana, i když učil matematiku a ona angličtinu. Seznámili se, když pracovali na stejné škole v Southeastu.

„Tvůj dědeček byl skvělý člověk, Alexi. Hrozně rád se hezky strojí a nosil pěkné klobouky. Většinu z nich pořád mám. Kdo prošel krizí a viděl to, co my, se rád občas dobře oblékne. Má z toho pak dobrý pocit."

Pohlédla na mě. „Udělala jsem ale chybu, Alexi."

Překvapeně jsem se na ni podíval. „Ty jsi udělala chybu? To je tedy šok. Radši bych měl zastavit na krajnici."

Zasmála se. „Vzpomínám si jenom na tuhle jednu. Víš, věděla jsem, jak je dobré se zamilovat. Opravdu jsem Charlese milovala. Ale když umřel, už nikdy jsem se nepokusila najít zase lásku. Myslím, že jsem měla strach z prohry. Není to legrační, Alexi? Bála jsem toho nejlepšího, co mě za celý život potkalo."

Natáhl jsem ruku a pohladil ji po rameni. „Nemluv, jako kdybys nás opouštěla.“

„Ne, nic takového nemám v úmyslu. Naprosto doktorce Colesové důvěřuju. Řekla by mi, kdyby už přišel čas spočítat staré dluhy. Což mám mimochodem stejně v úmyslu.“

„Takže tohle má být nějaké podobenství, ponaučení?“

Nana zavrtěla hlavou. „Ani ne. Je to jenom historka, aby řeč nestála. Jed' dál, mladíku. Jed' dál. Moc si to užívám. Tohle bychom měli dělat častěji. Co takhle každou neděli?“

Celou cestu do Virginie a zpátky jsme se ani jednou nezmínili o zákroku, který Nanu čekal druhý den ráno. Zjevně o tom nechtěla mluvit a já to respektoval. Ale mě ta operace v jejím věku děsila víc, než všechny vraždy, které jsem kdy vyšetřoval.

Když jsme se vrátili domů, šel jsem nahoru a zavolal Jamille. Byla v práci, ale stejně jsme si povídali skoro hodinu.

Pak jsem si sedl k počítači. Poprvé od svého návratu z Georgie jsem nahlédl do svých poznámek o Třech slepých myších. Zbývala tam stále jedna velká otázka, na kterou jsem potřeboval najít odpověď.

Kdo stál za těmi třemi?

Kdo byl skutečný vrah?

Kapitola 102

Usnul jsem za svým stolem a vzbudil se okolo třetí ráno. Na pár hodin jsem si šel lehnout do své postele. Budík mě vzbudil v pět.

Nana měla být v nemocnici svatého Antonína v půl sedmé.

Doktorka Colesová chtěla, aby její operace byla jedna z prvních po ránu, kdy je personál ještě svěží a bdělý. Teta Tia zůstala s malým Alexem doma, ale Damona a Jannii jsem vzal s sebou do nemocnice.

Seděli jsme v typické sterilně vypadající čekárně, která se začala plnit lidmi až po půl osmé. Každý tam vypadal nervózně, ale řekl bych, že na nás nikdo z nich neměl.

„Jak dlouho bude ta operace trvat?“ chtěl vědět Damon.

„Chvilku. Nana ale možná nepůjde jako první. Je to jednoduchý zákrok, Damone. Do srdeční předsíně se zavede elektrický proud. Ten přeruší spojení mezi předsíní a komorou a zastaví ty nadbytečné impulzy, jež způsobují Nanin nepravidelný tep. Chápeš to? Vysvětluju to trochu zjednodušeně, ale takhle to přibližně proběhne.“

„Bude Nana během toho zákroku při vědomí?“ ptala se Jannie.

„Nejspíš. Však Nanu znáte. Dali jí slabé sedativum a pak lokální anestézii.“

„To na ni nezabere,“ poznamenala Jannie.

Povídali jsme si a čekali, celí napjatí a nervózní, a trvalo to déle, než jsem předpokládal. Snažil jsem se nevpustit si do hlavy špatné myšlenky. Chtěl jsem se soustředit jen na tu chvíli.

Přičaroval jsem si hezké vzpomínky na Nanu, které byly jako malé modlitby. Myslel jsem na to, co pro mě a děti znamená. Bez Naniny bezvýhradné lásky, důvěry v nás a dokonce i bez jejího věčného popichování bychom nikdy nebyli tací, jací jsme byli.

„Kdy už ji přivezou?“ obrátila se na mě Jannie. Její krásné hnědé oči byly plné nejistoty a strachu. Došlo mi, že Nana nám vlastně byla všem matkou. Možná dokonce víc než to.

„Je v pořádku?“ zeptal se Damon. „Určitě se něco stalo, vid’? Nemyslíš, že to trvá moc dlouho?“

Bohužel jsem měl stejný pocit. „Vede se jí dobře,“ ujistil jsem děti.

Čas se vlekl dál. Neskutečně pomalu. Konečně jsem vzhlédl a uviděl do čekárny vcházet doktorku Colesovou. Zadržel jsem dech a snažil se, aby na mě děti nepoznali, jaký mám strach.

Pak se Kayla Colesová usmála. Byl to krásný, oslnivý úsměv, nejhezčí, jaký jsem kdy viděl.

„Jak to dopadlo?" zeptal jsem se.

„Skvěle," odpověděla. „Vaše babička je silná ženská. Už teď se s vámi chce vidět."

Kapitola 103

Strávili jsme s Nanou asi hodinu v jejím pokoji a pak nás požádali, abychom odešli. Potřebovala si odpočinout.

Asi v jedenáct jsem odvezl děti do školy. Pak jsem jel domů, abych trochu pohnul s tou mravenčí prací ve své kanceláři.

Zabýval jsem se něčím pro Rona Burnse, podivným a zajímavým případem, ve kterém byli zapleteni usvědčení pachatelé sexuálně motivovaných trestných činů. On mi na oplátku sehnal nějaké armádní záznamy, do kterých jsem chtěl nahlédnout. Většina z nich pocházela přímo z Washingtonu. Jedna ze složek se týkala Tří slepých myší.

Kdo byl ten skutečný vrah? Kdo dával rozkazy Thomasi Starkeymu? Kdo ty vraždy schvaloval? Proč z nich byli obviněni právě ti konkrétní muži?

A hlavně, proč byli ti muži posláni před soud, místo aby je Tři slepé myši zabily? Šlo snad o to, aby zažili strach - hrůzu z toho, že jsou pronásledováni, že ztratili kontrolu nad svými životy?

Stále jsem musel myslet na Nanu a na to, jak moc by mi chyběla, kdyby se toho rána něco pokazilo. Hlavou se mi honily hrozné, pocitem viny vyvolané představy, že jsem přímo čekal na telefonát od Kayly Colesové, která řekne: *Je mi líto, Nana zemřela. Nevíme, jak se to stalo. Je mi to tak líto.*

Telefon nezazvonil a já se ponořil o práci. Nana se zítra vrátí domů. Musel jsem si o ni přestat dělat starosti a využít svůj mozek k lepším účelům.

Armádní záznamy byly zajímavé, ale také depresivní jako dopis z berňáku. Ve Vietnamu, Laosu a Kambodži byly zjevně páchány zločiny. Armáda nad nimi alespoň oficiálně přivírala oči a moc se nestarala o to, co se tam děje. Nefungovaly tam nezávislé civilní orgány, které by ty trestné činy mohly stíhat. Tisk nebyl schopný posoudit, o co tam vlastně šlo. Novinářům se jen zřídka naskytla příležitost promluvit si s pozůstalými zavražděných civilistů. Velmi málo amerických reportérů umělo vietnamsky. Problém byl v tom, že armáda často jednala na základě rčení oko za oko, zub za zub. Možná to byl jediný způsob, jak účinně bojovat proti partyzánským oddílům.

Stále jsem však nevěděl, která z těch dávných událostí inspirovala vraždy, ke kterým docházelo ve Státech v několika uplynulých letech.

Strávil jsem několik vyčerpávajících hodin nad dalšími služebními záznamy plukovníka Thomase Starkeyho, kapitána Brownleyho Harrise a seržanta Warrena Griffina. Zjistil jsem, že jejich vojenská kariéra byla příkladná, tedy alespoň v psané podobě. Nejinak tomu bylo i ve Vietnamu. Starkey byl několikrát vyznamenaný důstojník, Harris a Griffin byli dobří vojáci. V jejich složkách nebyla jediná zmínka o vraždách ve Vietnamu, které ta trojice spáchala. Ani slovo.

Chtěl jsem se dozvědět, kdy se dali dohromady a kde spolu sloužili. Dál jsem s nadějí listoval v jejich záznamech, ale nenacházel jsem žádné spojitosti. Přesto jsem věděl, že spolu bojovali ve Vietnamu a Kambodži. Podruhé jsem prošel všechny strany.

Nebylo tam ale nic, co by naznačovalo, že by spolu v jižní Asii pracovali. Ani zmínka.

Opřel jsem se a nepřítomně se zahleděl ven na Pátou ulici. Napadalo mě jen jediné možné vysvětlení, a to se mi nelíbilo ani za mák.

Ty armádní záznamy byly zfalšované.

Ale proč? A kým?

Kapitola 104

Ještě to neskončilo.

Cítil jsem to v žaludku a nesnášel jsem ten pocit nejistoty, který mi ten neuzavřený případ přinášel. Prostě jsem všechny ty nevyřešené vraždy nedokázal hodit za hlavu. *Kdo byl skutečný vrah? Kdo stál za těmi podivnými vraždami?*

Týden po té střelbě v Georgii jsem seděl v kanceláři Ronalda Burnse v pátém patře velitelství FBI ve Washingtonu. Burnsův asistent, na krátko ostříhaný mladík kolem pětadvaceti, nám právě přinesl kávu v krásných porcelánových šálcích. Položil před nás dokonce i malé zákusky na stříbrném podnosu.

„Děláte, co můžete," poznamenal jsem. „Horká káva a sladkosti."

„Pochopil jste to správně," řekl ředitel. „Je to nestydatá manipulace."

Znal jsem Burnse už léta, ale teprve v posledních několika měsících jsem s ním těsněji spolupracoval. To, co jsem zatím viděl, se mi líbilo, ale už jednou jsem se nechal oklamat.

„Jak se daří Kylu Craigovi?" zeptal jsem se.

„Snažíme se mu jeho pobyt v Coloradu znepříjemnit, jak to jen jde," řekl Burns. Dovolil si malý úsměv. Craig byl bývalý starší agent, kterého jsem pomohl dopadnout. Stále jsem nevěděl, kolik vražd vlastně spáchal, ale bylo jich nejméně jedenáct, i když nejspíš mnohem víc. Burns a já jsme věřili, že je Kyle náš přítel. Byla to nejhorší zrada v mém životě, i když rozhodně ne jediná.

„Většinu dne ho držíme o samotě. Pro jeho vlastní bezpečnost, samozřejmě. Nenávidí být sám se sebou. Šlí z toho."

„Žádní psychiatři se nepokoušejí Kyla pochopit?"

Burns zavrtěl hlavou. „Ne, ne. To by nebyl dobrý nápad. Bylo by to pro ně příliš nebezpečné."

„Kromě toho by Kyle měl z té pozornosti radost. Miluje zájem okolí. Je na něm závislý."

„Přesně tak."

Usmál jsem se při představě Kyla zavřeného na samotce, doufejme na zbytek života. Bohužel jsem věděl, že se mu i přes

přísná bezpečnostní opatření podařilo navázat kontakt s ostatními - konkrétně s Tran-Van-Luueem.

„Myslíte si, že má Kyle s těmi vraždami něco společného?" zeptal se nakonec Burns.

„Prověřoval jsem to ze všech stran. Nic nedokazuje, že by znal Luua dřív, než byl umístěn ve Florence."

„Ale chodil tam na návštěvy, Alexi, ještě jako agent. Rozhodně byl na oddělení s maximální ostrahou stejně jako v oddělení odsouzených na smrt. Mohl se s Luueem setkat. Je to možné. U Kyla člověk nikdy neví."

Nechtěl jsem ani pomyslet na tu nepravděpodobnou možnost, že by za tím ďábelským vražedným schématem stál Kyle. Nedalo se to však vyloučit. Přesto se to zdálo být tak šílené, že jsem tomu nevěnoval žádnou pozornost.

„Měl jste čas přemýšlet o mé nabídce?" zeptal se Burns.

„Stále pro vás nemám žádnou odpověď. Je mi líto. Je to velké rozhodnutí pro mě i pro mou rodinu. Ale jestli vás to uklidní, jakmile se jednou rozhodnu, už to nikdy nevezmu zpět."

„Prima, to mi stačí. Je vám ale jasné, že nemohu tu nabídku nechat ležet na stole věčně?"

Přikývl jsem. „Oceňuji způsob, jak se mnou jednáte. To jste vždycky tak trpělivý?"

„Pokaždé, kdy je to třeba," opáčil Burns. Z konferenčního stolku mezi našimi křesly zvedl několik hnědých papírových desek a podal mi je.

„Něco pro vás mám, Alexi. Podívejte se na to."

Kapitola 105

„Pořád se na me snažíte udělat dojem," usmál jsem se na Burnse.

„Tohle se vám bude líbit. Je to dobrý materiál. Byl bych rád, kdyby se vám ten armádní případ podařilo uzavřít. Také se o něj zajímáme."

Otevřel jsem jedny z desek a našel v nich cosi, co vypadalo jako vybledlá záplata z kalhot. Zvedl jsem ten kus látky, abych ho lépe prozkoumal. Záplata byla tmavě zelená a bylo na ní vyšitě cosi, co vypadalo jako kuše. *Kromě ní byla na záplatě i slaměná panenka. Stejná jako ta, kterou jsem poprvé viděl u Ellise Coopera doma.*

„Ta záplata pochází z bundy šestnáctiletého člena gangu z New Yorku. Ten gang, ke kterému patřil, se jmenuje Stínové přízraky. Využívají malé restaurace na newyorské Canal Street jako své základny," řekl Burns.

„Newyorská policie ho dopadla při jednom zátahu. Rozhodl se prodat nějaké informace, které považoval za cenné pro policii. Nebyly. Ale mohly by být cenné pro vás."

„Jak to?" zeptal jsem se.

„Říká, že vám v minulém měsíci poslal několik e-mailů, Alexi. Používal k tomu počítače na jedné průmyslové škole v New Yorku."

„On je Pěšák?" zeptal jsem se užasle.

„Ne. Ale mohl by to být Pěšákův posel. Je to Vietnamec. Symbol kuše pochází z jedné oblíbené lidové pohádky. Ta kuše tam dokázala při každém výstřelu zabít deset tisíc mužů. Stínové přízraky se považují za velmi mocné. Potrpí si na symboly, mýty a magii.

Jak jsem řekl, ten kluk a jeho kumpáni tráví většinu času v těch malých restauracích. Hrají tien len, pijí kávu su da. Ten gang se přestěhoval do New Yorku z okresu Orange v Kalifornii. Od sedmdesátých let se tam usadilo více než tisíc vietnamských uprchlíků. V New Yorku se specializovali na zločinecké aktivity ve vietnamském stylu. Pašování nelegálních přistěhovalců - tak zvaných hadích hlav - podvody s kreditními kartami, krádeže počítačových programů a součástí. Pomůže vám to?"

Přikývl jsem. „Samozřejmě."

Burns mi podal další desky. „Tohle by vám mohlo pomoci také. Jsou to informace o bývalém vůdci toho gangu.“

„Tran-Van-Luuovi.“

Burns přikývl. „Já sloužil ve Vietnamu v šedesátém devátém a sedmdesátém. Byl jsem mariňák. Měli jsme své vlastní průzkumníky. Vysazovali jsme je na nepřátelské území jako Starkey a jeho lidé. Vietnam byla partyzánská válka, Alexi. Někteří z našich lidí se chovali jako partyzáni. Jejich úkolem bylo vnést chaos za nepřátelské linie. Byli tvrdí, odvážní, ale ve většině případů i neuvěřitelně znečitlivělí. Jednali pragmaticky, podle situace.“

„Vnést chaos?“ řekl jsem. „Mluvíte o terorismu, že ano?“

„Tak,“ přikývl Burns. „Přesně to mám na mysli.“

Kapitola 106

Tentokrát mě do Colorada dopravil letecky FBI. Ron Burns se rozhodl v tom případě osobně angažovat. Chtěl dostat člověka, který stál za tou sérií vražd.

Blok samotek ve Florence působil stejně skličujícím dojmem, jako když jsem tam byl poprvé. Když jsem vstupoval na oddělení se zvláštní ostrahou, pozorovali mě strážníci v khaki uniformách přes neprůstředné sklo. Dveře byly na střídačku jasně oranžové nebo mátově zelené. Po každých třech metrech byla na pískové zdi připevněná bezpečnostní kamera.

V cele, kde jsem se setkal s Tran-Van-Luuem, stál stolek a dvě židle, jejichž nohy byly připevněné k podlaze. Přivedli ho tam tři dozorcí v neprůstředných vestách a silných rukavicích. Napadlo mě, jestli tam v poslední době nedošlo k nějakým problémům.

Luu měl na naše setkání spoutané ruce a kotníky. Šedé chlupy, které mu visely z brady, se zdály být ještě delší než při mé poslední návštěvě.

Vytáhl jsem z kapsy kabátu záplatu z bundy, kterou jsem dostal od Burnse. „Co tohle znamená? A žádné výmysly.”

„Znak Stínových přízraků. Vždyť už to víte. Ta kuše pochází z našich lidových tradic. Jen obrázek.”

„A ta slaměná panenka?”

Luu chvílku mlčel. Všiml jsem si, že má ruce v poutech zaťaté v pěsti. „Myslím, že jsem vám říkal, že jsem pracoval jako zvěd pro americkou armádu. Někdy jsme ve vesnicích nechávali své navštívenky. Vzpomínám si, že jedna byla lebka se zkříženými hnáty a nápisem *Zaručuji-*

jeme to nejlepší zacházení. Američanům to připadalo moc legrační.”

„Co tedy ta slaměná panenka znamená? Je to vaše navštívenka? Byla nechána na místě činu po vraždě? Nebo až později v domech těch vojáků?”

Pokrčil rameny. „Možná. Řekněte mi to vy, detektive. Já na těch místech činu nebyl.”

„A co má tahle konkrétní navštívenka znamenat? Ta slaměná panenka?"

„Může to být spousta věcí, detektive. Život není jednoduchý. Neexistují v něm snadná řešení. V náboženství mé země se mísí mnoho vlivů. Buddhismus z Číny a Indie. Taoismus. Konfucianismus. Uctívání předků patří mezi nejstarší a nejpůvodnější vietnamské tradice."

Poklepal jsem na záplatu z bundy.

„Slaměné panenky se někdy pálí nebo posílají po řece jako součást rituálu k počtě mrtvého. Zlí duchové jsou duše těch, kteří byli zavražděni nebo nebyli správně pohřbeni. Ta slaměná panenka je varování pachatelů, že by měl na místě oběti být on."

Přikývl jsem. „Povězte mi všechno, co potřebuji vědět. Už se sem nechci vracet."

„Ani by to nemělo cenu. Necítím potřebu se vám zpovídat. To je západní zvyk."

„Vy necítíte vinu za to, co se stalo? Zemřeli nevinní lidé."

„A bude to pokračovat. Tohle jste chtěl vědět? Myslíte, že vám něco povím z vděčnosti za vaši skvělou detektivní práci?"

„Přiznáváte, že jste mě využíval?"

Luu pokrčil rameny. „Nepřiznávám nic. Proč bych měl? Byl jsem partyzán. Přežíval jsem v džunglích údolí An-Lao skoro šest let. Pak jsem dokázal přežít i v džunglích Kalifornie a New Yorku. Dokážu využít všeho, co mám po ruce. Snažím se vytěžit z každé situace maximum. Jsem si jistý, že vy děláte totéž."

„I v tomhle vězení?"

„Ano, hlavně ve vězení. Jinak bych tady zešlel. Třidvacet hodin denně v celách dva metry na čtyři. Komunikace jen škvírou ve dveřích."

Opřel jsem se o stůl a přiblížil obličej k Luuovu. V hlavě mi hučelo. Tran-Van-Luu byl Pěšák. Musel být. A znal odpovědi na mé otázky. Byl také zodpovědný za všechny ty vraždy?

„Tak proč jste zabil seržanta Ellise Coopera? A ty ostatní? Proč museli zemřít? Byla to jen odplata? Povězte mi, co se stalo v údolí An-Lao. Povězte mi to a já odejdu."

Zavrtěl hlavou. „Už jsem vám toho řekl dost. Jděte domů, detektive. Nic víc slyšet nepotřebujete. Ano, jsem Pěšák. Ty ostatní odpovědi, které hledáte, jsou na lidi ve vaší zemi příliš. Nechte ten případ být. Alespoň tenhle jediný, detektive. *Nechte ho být.*”

Kapitola 107

Ani jsem se nepohnul, abych se zvedl k odchodu. Tran-Van-Luu na mě netečně hleděl, pak se usmál. Očekával to? Tvrdohlavost? Omezenost? To proto mě do toho zatáhl? Mluvil o mně s Kylem Craigem? Kolik toho věděl? Všechno, nebo jen několik kousků skládačky?

„Vaše neustálá snaha vypátrat, proč se stávají hrozné věci, mě zajímá. Lidi jako vy nechápu. Pokoušíte se věci napravovat.

Už jste se setkal s mnoha krutými vrahy jako Gary Soneji, Geoffrey Shafer a samozřejmě Kyle Craig. Vaše země jich zrodila spoustu, Bundyho, Dahmera a další. Nechápu, proč k tomuhle dochází v tak civilizované zemi.”

Potrásl jsem hlavou. Ani já to nechápal. Ale Luu chtěl slyšet, co si o tom myslím. Položil stejnou otázku Kylu Craigovi? „Vždycky jsem měl pocit, že to nějak souvisí s vysokým očekáváním. Mnoho nás, Američanů, očekává, že budeme šťastní, že budeme milováni. Když k tomu nedojde, začnou někteří z nás zuřit. Zvlášť to platí, když jsme ještě děti. Když místo lásky potkáme jen nenávisť a týrání. Co já nechápu, je, proč tolik Američanů týrá své děti.”

Luu se na mě díval a já cítil, jak se do mě jeho pohled propaluje. Že by byl nový, zvláštní druh vraha - pan popravčí? Zdálo se, že ví, co je to svědomí. Měl sklony k filozofování. Filozof - válečník? *Kolik toho ví? Skončí ten případ tady?*

„Proč někdo nechal popravit Ellise Coopera?“ zeptal jsem se nakonec. „Prostá otázka. Odpovíte mi na ni?”

Zamračil se. „Tak dobře. Tohle pro vás udělám. Cooper vám a vašemu příteli Sampsonovi lhal. Neměl ani na vybranou. Seržant Cooper byl v údolí An-Lao, ačkoliv o tom jeho materiály nemluví. Viděl jsem ho napravovat dvanáctiletou dívku. Krásnou a nevinnou. Zabil ji poté, co ji znásilnil. Nemám důvod vám lhát. Seržant Cooper byl vrah a násilník.

Ti všichni páchali zvěrstva, všichni to byli *vrazi*. Cooper, Tate, Houston, Etra, Harris, Griffin a Starkey také. Slepé myši. Patřili k těm nejhorším, nejkvrživějším. To proto jsem si je vybral, aby

vyřídili ty ostatní. Ano, *byl jsem to já*, detektive. Já už jsem ale byl odsouzen k smrti. Nic horšího už se mi nemůže stát.

Plukovník Starkey se nikdy nedozvěděl, proč k těm vraždám dochází. Neznal mou identitu. Byl to zabiják; na nic se neptal. Chtěl jen své peníze.

Věřím na rituály a symboliku a věřím na pomstu. Viníci byli potrestáni a jejich trest odpovídá spáchaným zločinům. Naši nepohřbení mrtví byli pomstěni a jejich duše konečně našly klid. Vaši vojáci nechávali své navštívenky a já také. Měl jsem tady spoustu času si všechno promyslet, spoustu času to naplánovat. Žíznil jsem po pomstě, nechtěl jsem, aby byla prostá nebo snadná. Jak říkáte vy Američané, chtěl jsem odplatu. A dosáhl jsem jí, detektive. Konečně jsem poznal klid."

Nic nebylo tak, jak se zdálo být. Ellis Cooper mi lhal od samého začátku. Tvrdil mně a Sampsonovi, že je nevinný. Ale Tran-Van-Luuovi jsem věřil. Způsob, jakým ten příběh vyprávěl, byl naprosto přesvědčivý. Byl ve své zemi svědkem zvěrstev a možná je i páchal. Jak tomu říkal Burns? Vnést chaos.

„Armáda měla v údolí An-Lao jedno rčení. Chcete ho slyšet?" zeptal se.

„Ano. Chci pochopit co nejvíc."

„Říkalo se tohle: *Jestli se to hýbe, je to Vietkong.*"

„Ne všichni naši vojáci se tím řídili."

„Někteří však ano. Ti pak přicházeli do vesnic a zabíjeli každého, koho tam našli. *Jestli se pohnul...* Chtěli Vietkong zastrašit a dařilo se jim to. Nechávali za sebou navštívenky -jako ty slaměné panenky, detektive. V jedné vesnici za druhou. Zničili celou zemi a kulturu."

Luu se na okamžik odmlčel, zřejmě proto, abych mohl vstřebat to, co jsem právě slyšel. „Měli ve zvyku natírat barvou tváře a těla mrtvých. Oblíbené barvy byly červená, bílá a modrá. Připadalo jim to legrační. Nikdy mrtvé nepohřbívali, nechávali je ležet, aby je našli jejich milovaní.

Našel jsem své příbuzné s tvářemi natřenými na modro. Od té doby mě pronásledovali jejich duchové."

Musel jsem ho přerušit. „Proč jste o tom nikomu neřekl? Proč jste se nesvěřil někomu v armádě, když se to stalo?"

Pohlédl mi zpřímá do očí. „Já to udělal, detektive. Šel jsem za Owenem Handlerem, mým prvním velícím důstojníkem. Pověděl jsem mu, co se děje v An-Lao. Věděl o tom. Jeho velící také. Všichni to věděli. Několik jednotek se vymklo kontrole. Proto tam poslali zabijáky, aby to řádění zastavili."

„A co všechny ty nevinné oběti? Co ty ženy, které zabil Starkey a jeho muži, aby mohli z těch vražd obvinít Coopera a ostatní?"

„Ach, pro tohle má armáda termín: civilní škody."

„Ještě jednu otázku," řekl jsem. Měl jsem pocit, že se mi hlava změnila v přetopený kotel.

„Ptejte se. Pak bych chtěl, abyste mě nechal na pokoji. Nepřeji si, abyste se sem vracel."

„Vy nemáte na svědomí smrt plukovníka Handlera, že ne?"

„Ne. Proč bych ho měl zbavovat jeho trápení? Chtěl jsem, aby plukovník Handler žil s vědomím své zbabělosti a hanby. Teď jděte. Skončili jsme."

„Kdo zabil Handlera?"

„Kdo ví? Možná je tady ještě čtvrtá slepá myš."

Zvedl jsem se k odchodu a do cely vstoupili dozorci. Poznal jsem, že se Luua bojí, a napadlo mě, co asi napáchal za dobu, kterou v tom vězení strávil. Byl to děsivý a komplikovaný muž, Stínový přízrak. Zorganizoval několik vražd, aby se pomstil.

„Je tu ještě něco," řekl nakonec. Pak se usmál. Byl to hrůzný škleb, ve kterém nebylo stopy po radosti nebo veselí. „Pozdravuje vás Kyle Craig. My dva si občas popovídáme. Kyle vzkazuje, že byste se u něj měl zastavit, když už jste tady. Tvrdí, že byste měl nás oba odrovnat." Cestou do své cely se Luu rozesmál. „*Měli byste nás zastavit, detektive.*"

„Dejte si na Kyla pozor," poradil jsem mu. „On není ničím přítelem."

„To já také ne," odvětil Tran-Van-Luu.

Kapitola 108

Jakmile byl odveden Luu, přivedli do výslechové cely Kyla Craiga. Čekal jsem na něj.

„Myslel jsem si, že se zastavíš na kus řeči, Alexi," řekl, když byl předveden třemi ozbrojenými dozorci. „Ty nikdy nezklameš."

„Jsi pořád o krok napřed, co Kyle?" zeptal jsem se.

Hořce se zasmál a rozhlédl se po cele a dozorcích. „Ale kdepak. Už dávno ne."

Kyle se posadil naproti mně. Byl stále neuvěřitelně vyzábělý, dokonce se zdálo, že od mé poslední návštěvy ještě zhubl. Vycítil jsem však, že mu mozkové závity stále pracují na plné obrátky.

„Byl jsi dopaden, protože ses nechal chytit," řekl jsem. „To je jasné."

„Proboha, ušetři mě těch psychoblábolu. Jestli jsi přišel jako psycholog doktor Cross, můžeš rovnou zase jít. Unudil bys mě k smrti."

„Mluvil jsem jako detektiv," řekl jsem.

„To je o něco lepší. Vlastně jsi nikdy nebyl zvláštní psychiatr, jestli se to dá vůbec považovat za profesi. Nikdy jsi pro mě nic neudělal. Mám svoji vlastní filozofii: Zabij je všechny, bůh už si je přebere. Tohle zkus analyzovat."

Nic jsem na to neřekl. Kyle se vždycky rád poslouchal. Když se na něco ptal, bylo to jen proto, aby mohl odpověď toho druhého zesměšnit. Žil, aby mučil a posmíval se. Pochyboval jsem, že by se na tom něco změnilo.

Nakonec se usmál.

„Ach, Alexi, ty jsi z nás dvou ten chytrý, vid'? Někdy se budím hrůzou, že jsi to ty, kdo je pořád o krok napřed."

Nespustil jsem z něj oči.

„Neřekl bych, Kyle."

„Ale jsi vytrvalý jak buldok. Zarytý. Je to tak?"

„O tom jsem moc nepřemýšlel. Ale když to říkáš ty, tak to tak nejspíš bude."

Přimhouřil oči. „Teď se chováš blahosklonně. To nemám rád."

„Koho zajímá, co máš rád a co ne?"

„Hmm. Na tom něco je. To si musím zapamatovat.“

„Minule jsem se tě ptal, jestli bys mi pomohl s Tran-Van-Luueem, s těmi vraždami, do kterých je zapletený. Jak ses rozhodl? Obávám se, že jeden vrah je stále ještě naživu.“

Kyle potřásl hlavou. Přimhouřil oči. „Já nejsem Pěšák. Nejsem ten, kdo se ti snaží pomoci. Některé záhady zůstanou prostě neobjasněné. To jsi ještě nepochopil?“

Pokrčil jsem rameny. „Máš pravdu,“ řekl jsem. „Jsem neodbytný. Pokusím se vyřešit i tuhle záhadu.“

Pak Kyle pomalu sepjal ruce a pokýval hlavou. „Nezklamal jsi mě, Alexi. Jsi perfektní. Dokonalý blázen. Běž si hledat toho svého vraha.“

Kapitola 109

Sampson se zotavoval na Jersey Shore s Billíí Houstonovou, svou osobní ošetřovatelkou. Volal jsem Johnovi skoro každý den, ale neřekl jsem mu, co jsem se dozvěděl o seržantu Ellisi Cooperovi a ostatních.

Každý den jsem také volal Jamille, někdy i několikrát za den, nebo ona zavolala me či poslala e-mail. Vzdálenost, která nás dělila, nám začínala vadit čím dál víc. Ani jeden z nás zatím nepřišel s dobrým řešením. Mohl bych já přestěhovat rodinu do Kalifornie? Mohla by se Jamilla přestěhovat do Washingtonu? Museli jsme si o tom promluvit tváří v tvář, a to brzy.

Po návratu z Colorada jsem strávil pár dní prací ve Washingtonu. Věděl jsem, že mě čeká ještě jedna důležitá cesta, ale musel jsem se na ni nejprve připravit. *Dvakrát měř, jednou řež.* To mi Nana neustále vtloukala do hlavy. Strávil jsem nespočet hodin u počítače napojený na novinářskou databázi Lexis, ale také na vojenskou databázi ACIRS a policejní systém RISS. Vypravil jsem se do Pentagonu a promluvil si s plukovníkem Peyserem o násilí napáchaném na jihoasijských civilistech americkými vojáky. Když jsem se zmínil o údolí An-Lao, ukončil Peyser náhle náš rozhovor a odmítl se se mnou znovu setkat. Vlastně to bylo dobré znamení. *Přihořívalo.* Popovídal jsem si s několika přáteli, kteří sloužili ve Vietnamu. Rčení „Jestli se to hýbe, je to Vietkong“, znala většina z nich. Ti, kteří je znali, je ospravedlňovali, protože severní Vietnamci se vyznačovali mimořádnou krutostí. Jeden veterán mi vyprávěl tenhle příběh: Slyšel, jak

si vojáci vyprávějí o jednom starém Vietnamci, který byl zastřelen. „Musel jsem to do něj napálit,“ žertoval seržant od dělostřelectva. „Tak starej a dal se dobrovolně k Vietkongu.“

A pokaždé, když jsem se zmínil o údolí An-Lao, jsem se dozvěděl jedno jméno.

Nacházel jsem ho v záznamech.

Všude, kam jsem se podíval.

Jedno jméno, spojené skoro se vším, co se tam stalo - tam a tady.

Že by čtvrtá slepá myš?

Musel jsem to zjistit.

Ve čtvrtek brzo ráno jsem se rozjel do West Pointu. Byla to asi pětihodinová cesta. Nijak zvlášť jsem nespěchal. Člověk, se kterým jsem chtěl mluvit, se nikam nechystal. Nemyslel jsem si, že by měl důvod uprchnout a skrývat se.

Naládoval jsem měnič kompaktními disky s blues, ale také s Bobem Dylanem, které jsem si chtěl poslechnout alespoň ještě jednou. Vzal jsem si na cestu termosku s kávou a sendviče. Řekl jsem Naně, že se vynasnažím být do večera zpátky, na což stroze odpověděla: „Snaž se víc. A častěji.“

Cesta mi poskytla čas na přemýšlení. Potřeboval jsem přesvědčit sám sebe, že dělám dobře, když jedu znovu do West Pointu. Položil jsem si mnoho nepříjemných, ale nezbytných otázek. Když jsem byl spokojený s odpověďmi, zamyslel jsem se znovu nad nabídkou práce pro FBI. Ředitel Robert Burns si dal záležet, aby mi ukázal, jaké zdroje bych měl u FBI k dispozici. Bylo to jasné a chytře formulované poselství: *U FBI bych mohl lépe dělat svou práci.*

Jenže já pořád nevěděl, co chci.

Bylo mi jasné, že bych se uplatnil jako soukromý psycholog, pokud to bylo to, co jsem si opravdu přál. Možná

bych se mohl víc věnovat svým dětem, kdybych měl práci s pravidelnou pracovní dobou. Umožnilo by mi to využít rozumněji své zbývající skleněnky, vychutnat si vzácné soboty. Zkusit to s Jamillou, která byla stále přítomná v mých myšlenkách.

Nakonec jsem se ocitl na silnici 9W a pokračoval podle ukazatelů na Highland Fall a West Point.

Když jsem se přiblížil k cíli své cesty, zkontroloval jsem svůj glock a zasunul do něj plný zásobník. Nebyl jsem přesvědčený, že budu potřebovat zbraň. Ale o tom jsem nebyl přesvědčený ani toho večera, kdy byl tady poblíž zavražděn Owen Handler.

Vjel jsem do West Pointu Thaerovou branou na sever od Highland Falls.

Všude kolem nacvičovali bezchybně vypadající kadeti slavnostní nástupy. Z několika komínů na střeše Washingtonovy koleje líně stoupal kouř. West Point se mi velice líbil. Také jsem obdivoval většinu mužů a žen, se kterými jsem se v armádě setkal. Ale ne

všechny, a každý ví, co dokáže několik červivých jablek mezi zdravými.

Zastavil jsem před jednou budovou z červených cihel. Přišel jsem si tam pro odpovědi.

Na mém seznamu bylo jediné jméno. Velké jméno. Jméno muže, jehož čest byla mimo vší pochybnost.

Jméno Mark Hutchinson. Generál.

Velitel West Pointu.

Vyhnul se mi té noci, kdy byl zavražděn Owen Handler, ale já si byl jistý, že tentokrát se mu to už nepodaří.

Kapitola 110

Vystoupal jsem po kamenných schodech a vešel do dobře udržované budovy, ve které byla kancelář velitele West Pointu. Za stolem z tmavého dřeva, na němž stála naleštěná mosazná lampa v sousedství dokonale srovnaných dokumentů, seděl voják s předpisovým sestřihem.

Vzhlédl a naklonil hlavu ke straně jako zvědavý a bystrý student. „Ano, pane. Co pro vás mohu udělat, pane?”

„Jsem detektiv Alex Cross. Věřím, že me generál Hutchinson přijme. Povězte mu prosím, že jsem zde.”

Vojákova hlava zůstala zvědavě nakloněná ke straně. „Ano, pane, detektive. Mohl byste mi prozradit, v jaké záležitosti chcete generála navštívit?”

„Obávám se, že nemohl. Ale předpokládám, že i tak mě generál přijme. Už ví, kdo jsem.” Usadil jsem se v křesle na protější straně místnosti. „Počkám na generála tady.”

Voják za stolem zjevně znervózněl; nebyl zvyklý na neposlušnost civilů, zvláště ne v kanceláři generála Hutchinsona. Chvilku přemýšlel a pak konečně zvedl sluchátko prostého černého telefonu a zavolal někomu výše postavenému v řetězci velení. Pochopil jsem, že je to dobré znamení, nezbytný další krok.

Uběhlo několik minut, než se otevřely těžké dřevěné dveře za jeho stolem. Objevil se v nich nějaký důstojník a zamířil přímo ke mně.

„Jsem plukovník Walker, generálův pobočník. Odejděte, detektive Crossi,” řekl. „Generál Hutchinson se s vámi dnes nesetká. Nemáte tady žádnou pravomoc.”

Přikývl jsem. „Mám však jisté důležité informace, které by si měl váš velitel poslechnout. Týkají se událostí, ke kterým došlo pod jeho velením v údolí An-Lao. Bylo to v letech šedesát sedm až sedmdesát jedna, ale hlavně v roce šedesát devět.”

„Ujišťuji vás, že generál nestojí o to se s vámi setkat a poslechnout si vaše staré válečné historky.”

„Mám sjednanou schůzku s člověkem z *Washington Postu*, který má o mé informace mimořádný zájem,” řekl jsem. „Myslím, že by si je měl generál poslechnout dřív ode mě, než si je přečte v novinách.”

Plukovník Walker přikývl, ale nezdálo se, že by ho má slova zaujala nebo znepokojila. „Jestli máte ve Washingtonu někoho, kdo vás rád vyslechne, měl byste se vypravit za ním. Teď prosím opusťte budovu, nebo vás nechám vyvést.“

„Netřeba plýtvat lidskými zdroji," řekl jsem a vstal z křesla. „Dokážu se vyvést sám.“

Celý napěněný jsem odkráčel ven ke svému autu. Nastoupil jsem a pomalu projel hlavní třídou, která protíná West Point. Snažil jsem se vymyslet, co budu dělat dál. Nakonec jsem zaparkoval v boční ulici lemované vysokými javory a duby, ze které byl krásný výhled na Hudson.

Čekal jsem.

Však on mě generál přijme.

Kapitola 111

Bylo už po setmění, když na příjezdovou cestu velkého domu v koloniálním stylu, který byl obklopen jilmy a vysokým plotem, zabočil černý Ford Bronco.

Generál Mark Hutchinson vstoupil ze svého vozu. Vnitřní osvětlení na několik vteřin ozářilo jeho tvář. Nevypadal ani trochu znepokojeně. Proč by měl být? Byl už několikrát ve válce a pokaždé přežil.

Počkal jsem deset minut, až se uvnitř rozsvítí světla, a pak vystoupil z auta. Věděl jsem, že je Hutchinson rozvedený a žije sám. Vlastně jsem toho už věděl o generálovi spoustu.

Vyšel jsem po venkovních schodech skoro stejně, jako jsem odpoledne stoupal po schodech ke generálově kanceláři. Stejným klidným tempem. Vytrvalý, neodbytný, pekelně tvrdohlavý. Měl jsem v úmyslu si s Hutchinsonem promluvit za každou cenu. Chtěl jsem tu věc uzavřít. Koneckonců to byl můj poslední případ.

Zabušil jsem několikrát na dveře železným klepadlem ve tvaru okřídlené bohyně, která svým výrazem návštěvníky spíš odháněla než vítala.

Konečně ke dveřím přišel Hutchinson v modrobíle kostkované sportovní košili a nažehlených khaki kalhotách. Tvářil se jako významný byznysmen zastižený doma otravným podomním prodávčem a nijak nadšený z toho, že mu někdo kazí večer.

„Nechám vás zatknout za neoprávněný vstup na cizí pozemek," oznámil. Jak už jsem řekl tomu vojákovvi v přijímací místnosti, generál věděl, kdo jsem.

„Přesně o to jde...," utrousil jsem a protlačil se dovnitř. Hutchinson byl statný muž, ale už mu táhlo na sedmdesát. Nepokusil se mě zastavit, vůbec se mě nedotkl.

„Copak jste už nenadělal dost problémů?" zeptal se. „Já bych řekl, že ano."

Přešel jsem do prostorného obývacího pokoje a posadil se. Místnost byla zařízena čalouněnými pohovkami, mosaznými stojacími lampami a modročervenými závěsy. Odhadl jsem to na vkus jeho bývalé ženy.

„Nebude to trvat dlouho, generále. Jen vám řeknu, co vím o údolí An-Lao.“

Hutchinson se mě pokusil umlčet. „Já vám řeknu, co *nevíte*, pane. Nevíte, jak to chodí v armádě a už vůbec ne, jak to chodí ve vysokých mocenských kruzích. Tady jste na neznámém uzemí. Odejděte. Hned. Odneste si ten svůj zatracený příběh do *Washington Postu*.“

„Starkey, Griffin a Brownley Harris byli vojenští zabijáci pod vaším velením ve Vietnamu,“ spustil jsem.

Generál se zamračil a zavrtěl hlavou, ale zdálo se, že konečně rezignoval a rozhodl se mě vyslechnout. Sedl si. „Nevím, o čem to sakra mluvíte. O nikom z těch mužů jsem nikdy neslyšel.“

„Vysílal jste do údolí An-Lao desetičlenné týmy, jejichž úkolem bylo decimovat Vietnamce. Byla to partyzánská válka a vaši lidé měly rozkazy chovat se jako partyzáni. Vraždili a mučili. Popravovali civilisty. Nechávali po sobě navštívenky - natírali tváře obětí červenou, bílou nebo modrou barvou. A vymkli se vaší kontrole, že, generále?“

Hutchinson se usmál. „Kde jste vyhrabal tyhle směšné kecy? Musíte mít zatracenou fantazii. Teď odtud vypadněte.“

Pokračoval jsem. „Zničil jste záznamy o tom, že ti muži v An-Lao vůbec byli. To samé platilo i o těch zabijácích - Starkeym, Griffinovi a Harrisovi -, které jste tam poslal, aby udělali pořádek. Od nich jsem se o tom řádění dozvě-

děl. Řekli mi, že tam byli. Ale jejich služební záznamy tvrdí něco jiného.“

Generál na mě hleděl naprosto lhostejně. Samozřejmě to byla jen maska. Chtělo se mi vstát a mlátit ho tak dlouho, dokud mi nepoví pravdu.

„Ty záznamy *nebyly* zničeny, generále,“ pokračoval jsem.

Konečně jsem upoutal jeho pozornost. „O čem to sakra mluvíte?“

„Jak slyšíte. Ty záznamy zničeny nebyly. Zvěd ARVN jménem Tran-Van-Luu o těch zvěrstvech informoval svého velícího, jímž nebyl nikdo jiný než plukovník Owen Handler. Nikdo tomu samozřejmě nevěnoval pozornost, proto Luu ukradl kopie těch zpráv - a předal je *severním Vietnamcům*.“

Ty záznamy byly do roku 1997 uloženy v Hanoji. Pak jejich kopie náhodou získala CIA. Já ty své dostal od FBI a od vietnamského velvyslanectví. Takže možná o washingtonských mocenských kruzích přece jen něco vím. Víм dokonce, že se uvažuje o vašem převelení do hlavního stanu v Pentagonu. K tomu ale dojde jen v případě, že nic z toho nevyjde na povrch."

„Jste blázen," vyštěkl generál Hutchinson. „Zešilel jste."

„Opravdu? Dva týmy po deseti mužích spáchaly v letech šedesát osm a šedesát devět každý přes sto vražd civilistů ve vesnicích. Vy jste k tomu dával rozkazy. Když se ty oddíly vymkly kontrole, poslal jste tam Starkeyho a jeho muže. Bohužel i oni zabili několik civilistů. Nedávno jste vydal rozkaz k zavraždění plukovníka Handlera. Handler věděl, jakou roli jste sehrál v údolí An-Lao. Vaše kariéra visela na vlásku a možná vám hrozilo i vězení.

Chodil jste do terénu se Starkeym, Harrisem a Griffinem. Byl jste v údolí An-Lao, Hutchinsone. Jste zodpovědný za všechno, k čemu tam došlo. Byl jste tam - byl jste *čtvrtá* slepá myš."

Hutchinson se náhle obrátil v křesle. „Walkere, Taravelo," zavolal, „můžete jít dál. Ten parchant už nám toho řekl

víc než dost." Bočními dveřmi vstoupili do místnosti dva muži. Oba na

mě mířili pistolemi.

„Ted' už se vám odejít nepodaří, doktore Crossi, řekl plukovník Walker.

Kapitola 112

Spoutali mi ruce pevně za zády. Pak mě vystrkali ven a nacpali do kufru tmavého sedanu.

Ležel jsem tam stočený jako koberec. Na muže mé velikosti tam nebylo zrovna moc místa.

Cítil jsem, jak auto vycouvalo z příjezdové cesty k Hutchinsonovu domu, přejelo obrubník a zatočilo do ulice.

Sedan projížděl West Pointem rozumnou rychlostí. Ne víc než čtyřicet kilometrů v hodině. Když auto konečně zrychlilo, poznal jsem, že jsme opustili pozemek školy.

Nevěděl jsem, kdo sedí vpředu, jestli generál Hutchinson nastoupil do auta se svými muži. Zdálo se mi pravděpodobné, že budu brzy zabit. Myslel jsem na děti, Nanu a Jamillu a přemýšlel, proč jsem znovu riskoval život. Byla to známka dobrého charakteru nebo vážné charakterové vady? A záleželo na tom vůbec ještě?

Auto odbočilo z hladkého povrchu silnice na hrbolatou, zřejmě prašnou cestu. Odhadoval jsem, že jsme asi čtyřicet minut od West Pointu. Jak dlouho budu ještě naživu?

Vůz zastavil a já slyšel, jak se jeho dveře otevírají a zavírají. Pak se nadzvedlo víko kufru.

Nejprve jsem uviděl Hutchinsonův obličej. V jeho očích nebylo ani stopy po nějakých emocích. Nespatřil jsem v nich nic lidského.

Ti dva stáli vedle něho. Mířili na mě pistolemi. Jejich pohledy byly stejně netečné.

„Co máte v úmyslu?“ položil jsem otázku, na niž jsem už znal odpověď.

„To, co jsme měli udělat už toho večera, co jste byl s Owenem Handlerem. Zabít vás,“ řekl plukovník Walker.

„S mimořádným potěšením,“ dodal generál.

Kapitola 113

Zvedli mě z kufru auta a bezohledně mnou praštili o zem. Narazil jsem si bok a tělem mi projela ostrá bolest. Bylo mi jasné, že je to jen začátek. Ti parchanti měli v úmyslu dát mi pořádně zabrat, než mě zabijí. Byl jsem spoutaný a nemohl jsem tomu nijak zabránit.

Plukovník Walker se nade mnou sklonil a roztrhl mi košili. Druzí dva muži mi stáhli boty a kalhoty.

Náhle jsem byl nahý a třásl se zimou v lese někde na severu státu New York. Bylo chladno, nejspíš jen něco málo nad nulou.

„Víte, co je můj skutečný zločin? Víte, čím jsem se opravdu ve Vietnamu provinil?“ zeptal se Hutchinson. „Dal jsem svým mužům rozkaz, aby se bránili, když na ně někdo zaútočí. Ti parchanti zabíjeli a mržčili naše lidi. Byl to terorismus a sadismus. Snažili se nás zastrašit všemi myslitelnými způsoby. Já se zastrašit nenechal. Bránil jsem se, Crossi. Stejně jako se bráním teď.“

„Vy jste také vraždil civilisty a pošpinil tak svoji funkci,“ vyštěkl jsem na něj.

Generál se naklonil blíž. „Nebyl jste tam, tak mi neříkejte, co jsem dělal nebo nedělal, V údolí An-Lao jsme vyhráli. Tenkrát jsme říkali, že to na světě jde jenom dvojím způsobem, buďto kopat do cizích koulí, nebo se nechat kopat do svých. Já do koulí kopal, Crossi. Tipněte si, co čeká vás.“

Plukovník Walker a ten druhý muž drželi plechovku barvy a štětce. Začali mi natírat tělo studenou barvou. „Ty doteky štětce byste si měl vychutnat,“ řekl Walker. „Já byl v údolí An-Lao také. Povíte *Washington Postu* i o mně?“

Nemohl jsem udělat nic, abych je zastavil. Ani jsem nemohl čekat, že by mi někdo přišel na pomoc. Byl jsem nahý, sám a teď mě ještě natírali barvou. Jejich navštívenka předtím, než mě zabijí.

Zuby mi cvakaly zimou. Viděl jsem jim na očích, že vražda pro ně nic neznamená. Vraždili už dříve. Například Owena Handlera.

Kolik času mi ještě zbývalo? Několik minut? Možná pár hodin mučení? Víc asi ne.

V temnotě zahřměl výstřel. Zdálo se, že vychází odněkud zpoza světél modrého sedanu, ve kterém mě tam přivezli. *Co to má znamenat?*

Ve tváři plukovníka Walkera se otevřela černá díra hned pod levým okem. Vytryskla krev. Se zaduněním dopadl na záda na lesní půdu. Zátylek měl pryč, ustřelený.

Druhý voják se sehnul a kulka mu provrtala dolní část zad. Vykřikl, padl na zem a převalil se přímo přese mne.

Viděl jsem, jak z lesa vycházejí nějací muži - nejméně půl tuctu. Kdo se mě to snažil zachránit?

Když pak přišli blíž, ozářilo měsíční světlo částečně jejich rysy. Proboha! Neznal jsem je, ale věděl jsem, odkud pocházejí a kdo je poslal - buď aby zabili mě, nebo Hutchinsona. Byly to Stínové přízraky.

Lidé Tran-Van-Luua mě sledovali. Nebo Hutchinsona. Mluvili vietnamsky. Nerozuměl jsem jim ani slovo. Dva z nich popadli generála a hodili ho na zem. Začali ho kopat do hlavy, hrudníku, žaludku a genitálií. Křičel bolestí, ale bití pokračovalo, skoro jako by ho neslyšeli.

Mě nechali být. Nedělal jsem si ale žádné iluze - byl jsem toho všeho svědkem. Ležel jsem tváří na zemi a všechno sledoval. Bití generála Hutchinsona působilo neskutečným a nelidským dojmem. Začali kopat i do plukovníka Walkera a toho druhého vojáka. *Tloukli mrtvé!* Jeden vytáhl zubatý nůž a Hutchinsona řízl. Jeho zaječení prořízlo

noc. Bylo zřejmé, že chtějí generála zranit, ale nezabít ho. Chtěli mučit a terorizovat.

Jeden z Luuových mužů vytáhl slaměnou panenku a hodil ji na Hutchinsona. Pak bodl generála do podbřišku. Hutchinson znovu zaječel. To zranění nemohlo být smrtelné. Mučení mělo pokračovat. A dříve nebo později natřou všechna těla barvou.

Věřím na rituály a symboliku a věřím na pomstu.

To mi řekl Tran-Van-Luu ve vězení.

Nakonec přistoupil jeden z jeho mužů ke mně. Na obranu jsem se stočil do klubička. Nikdo mě už nemohl zachránit. Znal jsem plán

Stínových přízraků - pomstít své předky, kteří byli zavražděni, ale ne pohřbeni.

„Chcete se dívat? Nebo jít?" zeptal se muž. Jeho hlas byl překvapivě klidný. „Můžete odejít, detektive."

Pohlédl jsem mu do očí. „Půjdu," řekl jsem.

Stínový přízrak mi pomohl na nohy, sundal mi pouta a odvedl mě pryč. Hodil mi nějaký hadr, abych se jím otřel. Další muž mi přinesl mé šaty a boty. Chovali se ke mně uctivě.

Pak mě odvezli k bráně West Pointu, kde mě propustili. Nepochyboval jsem, že tak splnili výslovné rozkazy Tran-Van-Luua.

Spěchal jsem, abych sehnal pomoc pro generála Hutchinsona a jeho muže, ale věděl jsem, že už je pozdě.

Pěšák je zabil.

Kapitola 114

Následujícího odpoledne se u mě doma objevil Ron Burns. Byl jsem ve své podkrovní kanceláři a stál u arkýřového okna s výhledem na Pátou ulici a okolí.

Jannie učila na trávníku malého Alexe, jak se hraje na honěnou. Nechávala bratříčka dokonce vyhrát, ale to nemělo mít dlouhého trvání.

Burns si stoupl vedle mě a řekl: „Alexi, právě mi volal zvláštní agent Mel Goodes. Je zrovna v malém městě Ellenville na severu státu New York. Už jste o Ellenville někdy slyšel?”

„Vlastně ne. Ale myslím, že jsem tam nedávno byl,” odpověděl jsem. „Je to tak?”

„Ano, je,” řekl Burns. „Právě tam vás odvezli z West Pointu.”

„Co má agent Goodes v Ellenville na práci?” zeptal jsem se.

„Zavolala nás tamní policie. Jsou celí zmatení - a upřímně řečeno i šokovaní - tím, co našel jeden lovec vysoké dneska ráno v horách.”

„To se nedivím, že jsou v šoku. Tři mrtví. Rituální vraždy.”

„Tři neidentifikované oběti mužského pohlaví. Místními to opravdu otřásl. Zavraždění měli na tělech hluboké řezné a bodné rány a popáleniny od elektrického proudu. Tváře měli natřené barvou.”

„Červenou, bílou a modrou.”

Poslouchal jsem ho jen na půl ucha. Jannie učila malého Alexe, jak při honěné *prohrávat*. Rozplakalo ho to

a ona ho zvedla a objala. Pohlédla nahoru k mému oknu a zamávala mi. Měla všechno pod kontrolou. Celá Jannie. Já při tom myslel na mučení, terorismus a další hrůzy, ke kterým dochází ve jménu války. Nebo džihádu, či jak to nazvete. Kdy to skončí? Nejspíš nikdy, nebo ne dřív, než někdo vyhodí naši milovanou planetu do vzduchu. Naprosto šílené.

„Napadlo mě, jestli byste nemohl vrhnout na ty tři vraždy trochu světla,” řekl Burns. „Mohl byste, Alexi?”

Zamával jsem na děti, pak došel ke stolu a posadil se. Na stole stála zarámovaná fotografie Marie s Jannií a Damonem, když byli

malí. Napadlo mě, co by na to všechno asi řekla. Na děti? Na mě? Na Jamillu? Na zavražděné pomalované v barvách americké vlajky?

„Dvě z obětí jsou nejspíš generál Mark Hutchinson a nějaký plukovník Walker. Třetí muž je také z West Pointu. Nepostřehl jsem jeho jméno. Hutchinson byl zodpovědný za nějaká zvěrstva, ke kterým došlo před více než třiceti lety ve Vietnamu. Konečně zaplatil za své zločiny.“

Pověděl jsem Burnsovi skoro všechno, co jsem o předchozí noci věděl. Jako vždy mi soustředěně naslouchal. Oceňoval jsem to víc a víc. Začínal jsem mít pocit, že mu mohu důvěřovat.

„Vy víte, kdo ty tři z West Pointu zabil?“ zeptal se nakonec.

Na okamžik jsem se zamyslel a pak odpověděl, že nevíím. Technicky vzato to byla pravda. Burns mi položil ještě několik otázek, ale akceptoval to, co jsem mu řekl. To se mi také líbilo. Znamenalo to, že akceptuje můj názor. V tom okamžiku jsem došel k jistému rozhodnutí.

„Budu pro vás pracovat,“ řekl jsem mu. „Dám se k FBI. Jak jste říkal, bude to zábava.“

„A kdo tvrdí, že ta nabídka stále platí?“ rozesmál se Burns. To se mi líbilo také.

Epilog - PODVAZEK

Kapitola 115

Poslední věc, kterou bych toho roku čekal, byla velká, veselá svatba. Stál jsem tam, držel Jarmilu za ruku a rozhlížel se po krásném Falls Church ve Virginii.

Nacházeli jsme se na rozlehlé louce za malou restaurací. V korunách jilmů a na střeše restaurace svítila žlutá a bílá světla. Kam jsem se podíval, kvetly růže, blatouchy a prosté, ale překrásné sedmikrásky.

Nevěsta vypadala skvěle v jednoduchých saténových šatech v empírovém stylu bez zbytečných krajek nebo vlečky. Jako připomínku svého afroamerického odkazu se ozdobila náhrdelníkem a náušnicemi z pestrobarevných lastur. Vlasy měla načesané do drdolu, do něhož byla vpletena větvička s malými bílými kvítky. Billie nemohla vypadat šťastněji. Její úsměv prozářil celý den.

Také Sampson se ani na okamžik nepřestal usmívat. Na sobě měl oblek v barvě holubí šedi a přísahám, že vypadal jako princ.

Náš přítel reverend Jeffrey Campbell souhlasil, že vykoná obřad před asi stovkou nás, kteří jsme Johna a Billii milovali z celého srdce.

Reverend Campbell se nás zeptal, jestli uděláme vše, abychom této nové rodině pomohli. „Uděláme!“ odpověděli všichni s nadšením a upřímností.

Následovala hostina a já musel pronést přípitek.

„Znám tohohle chlapa od té doby, kdy jsme byli oba malí kluci. Vždycky byl součástí naší rodiny a vždycky bude. John je věrný přítel, je pravdomluvný, počestný, laskavý, štedrý, milý - a to z něj dělá mého nejlepšího přítele

na celém světě. Billii neznám zdaleka tak dlouho. Ale už teď ji mám ještě mnohem raději než Johna.

Na dlouhý a šťastný společný život. Mám vás rád, John a Billie. A teď ať hraje hudba! Budeme tančit až do rána."

John si zatančil se svou ženou na píseň „Zůstaňme pospolu". Pak jsem se přidal já s Jamillou a několik dalších párů. „Hezká svatba," řekla. „Johnovi a Billii to spolu moc sluší. Jsou úžasní." Hosté si začali nakládat na talíře jídlo - kuřata s kokosem a nádivkou z kukuřičného chleba, noky, rýži vařenou s kousky drůbežího masa, zeleninu. Všichni fotili jako o závod malými fotoaparáty, které ležely na každém stole. Pokusili jsme se s Johnem i o společný zpěv, což byla katastrofa přesně podle očekávání. Pod nohama se nám motaly děti. A Sampson se stále nepřestal usmívat.

Navečer mě Damon a Jannie popadli každý za jednu paži a odvedli mě pod terasu restaurace. „Hned se vrátím," řekl jsem Jamille. „Aspoň doufám."

Billie seděla na terase na dřevěné židli zády ke skupince asi pěti vystrašených svobodných mužů.

„Nemůžete ten podvazek ani chytit," řekla, obrátila se a zamrkala. „Ten, koho se jenom *dotkne*, bude ten šťastlivec."

Stál jsem trochu stranou od svých nešťastných kolegů a dělal obličej na Damona a Jannii a samozřejmě na Jamillu. Náhle všichni ukázali k obloze.

Vzhlédl jsem - a červený podvazek kroužil dolů přímo na mě. Nemohl jsem před ním uhnout ani kdybych chtěl.

Tak jsem ho chytil a zatočil jím na ukazováčku. „Já mám pro strach uděláno," řekl jsem.

Pohlédl jsem vlevo - a tam stála Jamilla s Nanou. Jam se smála, tleskala a její úsměv říkal: Ani já se nebojím.

Podíval jsem se vpravo - a probůh, stála tam doktorka Kayla Colesová. Netleskala, jen se usmívala. Pak na mě zamrkala. Co to mělo znamenat?

Se smíchem jsem potřásl hlavou, ale pak jsem spatřil další obličej. Ředitele Rona Burnse z FBI.

Můj nový šéf na mě mával, abych k němu přišel. Pod paží držel tlusté desky s něčím, co jsem tu sobotu rozhodně neměl v plánu číst.

Ale nebylo zbylí.